

Preili Gerry.

R. James-Lücke
kriminaalromaan.

1

Jessie King wiskas kindad ja käsitasku hooletult woodile ja süütas sigareti. Siis kummardus ta üle woodiotsa ja raputas kerrakeerdunud magajat kogu. See ei liigahtanud. Jessie puhus suitsurõnga õhku ja raputas magajat weel kord.

Geraldine Marsh sirutas end laisalt, awas unise silma ja pomises midagi arusaamatut. Siis sulges ta silma uuesti ja magas edasi.

„Hallo!" hüüdis Jessie.

Geraldine wiskus teisele küljele ja põrnitses Jessiele otsa. „Mis on juhtunud?"

„Kell on pool wiis ja sa magad weel," ütles Jessie ja otsis kohta sigareti ...tuhk...

Gerry tõusis istukile ja raputas oma punakat sasipead. „Pool wiis on kell juba paar tuh... aastat olnud iga päew miks sellepärast erutuda?" Laisalt nõjatus ta padjale ja tõstis siis äkki, nagu teadwusele ärgates, pilgu Jessiele. „Ütle õige, kuidas sa sisse said?"

„Su ema awas mulle. — Niisiis: kas tuled tööle wõi mitte?"

„Muidugi tulen," haigutas Gerry. „Tööle! Oo-jaa! Wõiksin ka elada tööta!"

„Tja, kuid mitte kaua. Ja mis õigusega sa õieti wirised? Oled ju alles kolmandat kuud garderoobis. Mina sellewastu olen seal olnud juba ...ii kaua, et ma igakord oma kübarat warnast wõttes surun endale pihku ...otraha. Aga nüüd woodist wälja — muidu hilineme!"

Gerry — kõik nimetasid Geraldine'i „Gerryks" — haigutas jällegi. ...eekord aga hüppas ta woodist, tõmbas pehme hommikumantli õlgadele ja ...kis akna alla. Päikesest oli jäänud ainult punane ketas, mis oli waju...s silmapiiri taha. Gerry waatas mõtlikult wälja, tähelepanematult kort...des akna eesriiet.

Jessie astus ta kõrwale. „Ah, oleks mul ka selline wäljawaade!" ohkas „Mina näen alati ainult seda, mis inimesed hoowimajas nädala eest on ...nud pesukasti. Siin on jumalik."

„Ja mina soowin, et elaksin südalinnas!" mossitas Gerry. „Ilusa awaatega ei saa tööle sõita!"

Ta pöördus ja wiipas käega. „Tere hommikust, ema!" hüüdis ta läwel seiswale proua Marshile.

„Arwasin juba, et sa ei tule üldse pesast wälja," ütles ema laitwalt pead raputades.

„Ka mina kartsin seda," tähendas Jessie naeratades.

„Mis parata, kui uni maitseb!" kaitses end Gerry.

„Ah, kui ta endale ometi otsiks mõistlikuma koha, kus töötatakse päewal — see öötöö ei meeldi mulle põrmugi," ohkas proua Marsh.

Jessie kehitas õlgu. „Garderoobipreilidele makstakse hästi — igatahes paremini, kui paljudel teistel tööaladel, mida ma tean. Töö pole muidugi kerge..."

Gerry lõi käed kukla taha. „Wähemalt ma töötan — kuigi ainult öösiti."

„Kui see mulle peab olema sihitud," kraaksus hääl elutoast, „siis ma..."

„Ah, pea suu!" Gerry paiskas wihaselt ukse kinni ja pöördus ema poole. „Kui see sell endale tööd muretseks, jääks mulle ehk aega uut töökohta otsida. Aga niiwiisi..."

„Nii ei räägita oma wennast!" noomis proua Marsh tütart.

„Kas sa riietud nüüd warsti, wõi kawatsed hommikumantlis minna tööle?" küsis Jessie.

„Hommikueine ootab," lisas proua Marsh.

„Olen paari minuti pärast walmis," hõikas Gerry, wõttis kapist kleidi, toolilt pesu ja jooksis wannituppa.

Kui ta seal kõigi eeskirjade kohaselt oli puhastanud hambad, silmitses ta end logisewas pesulauapeeglis.

Tõesti meeldiw tunne — awastada, et ei nähta halb wälja. Punakasblondid juuksed raamisid nägusalt ta kõrget laupa ja ka silmi wõis pidada ilusaiks: need olid suured ja sügawsinised, pikkade ripsmetega. Samuti wõis leppida ninaga, kuigi see polnud just klassilise lõikega ega eriliselt huwitaw. Rahulolewalt silmitses tüdruk end igast küljest, ka profiilist, wäikese käsipeegli killu abil.

Siis tõmbas ta selga sinise willase kleidi, mis esile tõstis ta kaunid wormid, tõmbas weel korra kammiga läbi juuste ja oligi walmis.

Hommikueine — nagu nimetas tema jaoks walmistatud toitu ema, kuigi kell oli juba wiis pärast lõunat — seisis köögilaua nurgal. Ema triikis nagu tawaliselt ja katkestas töö ainult hetkeks, et tütrele kohwi walada ja ka kannatamatule Jessiele pakkuda tass kuuma jooki.

„Ei, tänan," ütles Jessie. Ta waatas köögikella ja süütas sigareti, jälgides murelikult Gerryt, kes püsti seistes rüüpas kohwi. Walterit, Gerry wenda, kes ilma kraeta ilmus läwele, märkas ta waewalt terwitada. Sõbraliku naeratuse asemel wäljendas ta suu põlastust, kuigi ta ehk ei mõelnud seda nii halwasti.

„Juba walmis!" Gerry pühkis tillukese batiskrätiga suu puhtaks, pani huultele wärsket ruuzhi, tõmbas mantli selga ja wiipas Walterile hüwastijätuks. Uksel sai ema kähku suudluse ja siis ruttasid tüdrukud trepist alla ja einawärawast wälja.

Tuulekiirusel lippasid nad allmaaraudtee jaama ja jõudsid wiimasel

minutil rongile. Kui nad jälle said hinge tõmmata, tõi Jessie käsitasku põhjast esile tüki närimiskummit.

„Imelik, meie sõidame tööle, kui kõik teised tulewad ära," tähendas ta sügawmõtteliselt, „ja lähme koju, kui kõik on ammu juba sügawas unes."

Waewaga tegid nad endale Broadwayl teed läbi kojuruttawate inimmasside. 44. tänawal pilgutas Jessie kaaslannale kelmikalt silmi.

„Mine sa edasi — mina pean kellegagi kiiresti weel äriasjus kõnelema," ütles ta paljutähendawalt. „Ega sina ometi ka ei taha temaga äriasjus kõnelda?"

„Ei, mina mitte," wastas Gerry tõsiselt. „Kübarate tõstmine pole küll kuigi meeldiw, kuid wähemalt ei pisteta selle eest pokri, kui mõnel juhtub silindri lossi wajutama. Alkoholiäri — brrr, sellega ma tegelema ei hakka."

„Ah, ära ole rumal, wäikseke — mis wõib sulle sealjuures juhtuda? Üks külalistest palub pudeli, sina pistad selle talle pihku, ja kõik on korras. Kaup ei jää sul kunagi seisma."

„Selline äri pole wäikese Gerry jaoks."

„Taewas — kaugele sa mõtled jõuda kolmekümne dollariga nädalas, kui sa muud sissetulekut ei hangi!"

„Aga ühel ilusal päewal wõib juhatus sellest kõrwalteenistusest saada haisu ninna ja siis kuulub wäike Jessie jälle töötute hulka." Gerry heitis pilgu General Motorsi walgusreklaamile. „Sa taewas," hüüdis ta ehmunult," juba kümne minuti pärast kuus! Pean lippama."

„Hea küll, kullatükk — kuid ära heida mulle hiljem ette, et ma pole tahtnud sulle wõimaldada teenistust!"

„Mitte kunagi!" hõikas Gerry üle tänawa hotell „Ambassadeuri" poole sammudes, mis asus 45.-dal tänawal. Kell puudus mõni minut kuuest, kui ta hingetuna tormas hotelli walgustatud esikusse. Gus, ülemkelner, sammus morni ilmega garderoobi ees edasi-tagasi ja wandus waikselt omaette.

Tüdruk wähendas kiirust, nähes sooni mehe näol wihast paisuwat. „No muidugi!" puhkis see, osutades oma randmekellale. „Warsti kuus ja..."

„Ma tean, ma tean!" katkestas Gerry. „Kell on kuus ja hotell tulwil külalisi, ja kelle jaoks, pagana päralt, on olemas pikolod ja teil on willand mulle alati märkusi teha ja see häbematu Jessie pole ka weel kohal." Gerry naeris ja pani rääkimise ajal kübara ja mantli warna. Siis tõmbas ta, awaldamata sügawaid kahetsuse tunnuseid, kammiga läbi juuste, astus Gussi juurde ja patsutas talle rahustawalt käsiwarrele.

„Mul on hirmus kahju, aga elan taga Brooklynis ja ema unustas mind äratamata — ausõna — ja sellepärast ma hilinesingi." Tüdruk naeratas kelmikalt, astus heledalt walgustatud saali uksele ja waatas sisse.

„Täpselt nii, nagu arwasin — hotell on juba tulwil: terwelt kaks külalist on kohal! Ah jaa, mu kaunis," pöördus ta uuesti silmatorkawalt inetu Gussi poole," peahäda sinu juures on see, et sa liialt ärritud. Küllap sa kord sured puhtast ärritusest ja pahandusest."

„Wõib-olla — mulle on see kama, mille kätte suren — kuid kell kuus pole mingi aeg sinule! Ah — äh — pikolod tulewad kell pool wiis, kelnerid kell wiis, mina, Gus, ülemkelner, tulen weerand kuus ja sina — garderoobitüdruk — tuled kell kuus!"

Ta ajas käed laiali ja jooksis wihaselt pomisedes saali. Warsti ilmus ta jällegi — parajaks ajaks, et näha, kuidas Jessie sisse tormas, suur pakk kaenla all.

Gussi pilk kiindus pakile. „Wein muidugi jälle, mh?" Ta raputas laitwalt pead.

„No mis sinul on ka ütlemist, Gustaw!" tähendas Jessie. „Sina saad osa sissetulekust — ja ka garderoobipreli peab elama!"

Pöörduks hakkas liikuma. Jessie ruttas garderoobi ja riputas palitu warna. Paki peitis ta targu ruumi tagumisse ossa — laua alla, millel nad õhtust söid. Pakk jäi kenasti laudlina warju. Gerry astus teenistuswalmilt leti äärde. Gus lõi wiisakalt kannad kokku ja kummardus sügawalt, kui esimene sats külalisi astus esikusse.

Paari minuti pärast olid tüdrukud nii agaralt tegewuses, et unustasid kõik muu peale oma kohustuse. Suurtes õhtutualettides daamid ootasid, kui Gerry nende elegantseilt saatjailt wõttis wastu üliriideid. Igal õhtul sama tegewus: uhketelt külalistelt kübaraid ja mantleid wastu wõtta, need edasi wisata Jessiele ja härradele wastu anda number, mis wastas warnale, kuhu Jessie riided riputas. Alalised külalised, keda tüdrukud tundsid, ei saanud numbrit; selletõttu anti Gerryle eriti ilusaid jootrahasid, mis rändasid otseteed lukustatud kassetti, mille wõtme omas ainult nende ülemus Tony Zacchini.

Gerry ja Jessie seisukohalt olid kõik jootrahad wõõrsed, sest nemad ei saanud niikuinii pennigi neist. Selle asemel maksti neile igal nädalal würstlikku tasu — kolmkümmend dollarit.

Äri garderoobiga toimus järgmiselt: Tony maksis „Ambassadeuri" juhatusele ümmarguse summa — peagu nii palju, et sellest piisas hotelliruumide aastaüüri tasumiseks — ja sai selle eest jootrahad endale, mille suurus wahel ühe õhtuga ületas summa, mille ta maksis oma palgalistele nädalas. Ja kuna ta garderoobipreilide walikus oli äärmiselt hoolas — teadis ta ju, et mida wõluwam preili, seda suurem jootraha — ei wõinud ta oma sissetulekute üle nuriseda.

Et kindel olla, kas rahadest mõni kaotsi läheb, kasutas Tony salajasi kontrollijaid, kes hooletul käel jootrahataldrikule jätsid dollareid. Ja kui neid märgitud dollareid hiljem kassetist ei leitud, kaotas wastaw garderoobipreili koha.

„Üks number, palun!" Tüse, naeratew, pidulikult raseeritud noormees seisis Gerry ees.

„Palun!" ütles tüdruk mehaaniliselt.

Noormees tõmbas mantli seljast. „Ega te ei pahanda, kui wõtan mantli maha?" Lõbusa näoga waatas ta tüdrukule otsa ja Gerry naeratas talle wiisakalt, nagu oodatakse garderoobipreililt. Siis wõttis ta noormehelt mantli, wiskas selle Jessiele ja andis automaatselt numbri wastu. Noormees pilgutas silmi ja kergitas kulme. Gerry pilk oli jahe, peagu jäine. Noormees pilgutas weel kord.

„Mitte halb — sugugi mitte halb," pomises ta tunnustawalt. „Selge, ilus laps, kus te seni end warjasite?"

„Oh, ta mängis wahepeal leiwateenijat — käes ainult mõnikord mõne tõelise kawaleriga wäljas," sähwas Jessie wahele.

„Nali kõrwale," pöördus noormees uuesti Gerry poole. „Olen sageli siin käinud, kuid ei mäleta, et oleksin teid näinud. On mu nägu teile — tuttaw?"

Gerry tahtis wastata, kuid jälle jõudis Jessie tast ette. „Ei," ütles Jessie terawalt, „teie nägu pole põrmugi tuttaw — kuid püüab tuttawana mõjuda!"

„Wihastamiswäärne teie, daamide, juures on see, et kui keegi mees püüab teie wastu kena olla, kujutlete kohe, et ta tahab teiega suhteid luua."

Gerry naeratas. „Ja wihastamiswäärne teie, kawaleride, juures on see, et igakord, kui olete kenad ja sõbralikud, tahate tõepoolest suhteid luua!"

„Saage oma arwamisega õndsaks!" ütles noormees õlgu kehitades ja sammus saali.

3.

Kübarad — kübarad — kübarad... Mantlid — mantlid — mantlid... Härrad smokinguis — daamid walges hermeliinis — orhideed — kinnitislilled — kawalerid pakkidega kaenla all — suured — wäikesed — tühjad — kõhnad — numbrid — numbrid — numbrid... Tund aega on tüdrukud sunnitud töötama täie pingega. Muusika algas, lokaal täitus publikuga ja sinine sigaretisuits heljus läbi punaste plüüshportjääridega kaunistatud esiku suure rokokoo saali poole. Ja nüüd saabus igatsetud waikus pärast tormi.

Gerry wilistas nukralt ja wajus wäsinult toolile. Korratusse sattunud soengu alt piilus ta Jessie poole, kes silmitses oma walutawaid jalgu.

„Jääb tõesti mulje, et neil ülespuhwitud kalkunitel pole aimu puudusest," ütles Gerry. „Lugesin kakskümmend üks hermeliinmantlit. Ja üks neist daamidest — see punane, kes enne meist mööda kahises — oli kuni kandadeni ülekülwatud orhideedega!" Gerry silmitses mõtlikult oma kandu. „Aga pane tähele, ühel päewal riputan ka mina enese orhideesid täis, nagu see uhke leedi. „Ära naera, palun!"

„Ma ei naera ju," haigutas Jessie. „Tunnen pooltosinat kawaleri — kõik meie külastajad — kes sulle meelsasti ostaksid rohkem orhideesid, kui Walesi prints omab ordeneid — kui sa ainult tahaksid. Kuid sina nähtawasti ei tea, mida sa tahad. Oleksin sind ju ammugi seltskonna kooreklihiga wõinud tuttawaks teha..."

Keegi korpulentne härra pistis pea läbi garderoobiakna. „Oo — Jessie!" Ta pilgutas silma.

„Nagu alati, härra direktor?" Jessie naeratas. Siis tõusis ta, waatas ettewaatlikult igasse külge ja astus laua juurde ruumi tagaosas. Ta kummardus ja askeldas hetk paki kallal. Siis wõttis ta suurest pakist ühe wäikese ja ulatas selle korpulentsele härrale, kes pistis talle pangatähe pihku.

„Ülejääk teile," pomises härra naeratades ja kadus.

„Palju tänu!" sädistas Jessie. „No näed nüüd ise." Ta näitas Ger-

ryle pangatähte — kahekümne dollarilist — ja hiilgas õnnest. „Wiisteist dollarit pudeli eest ja wiis dollarit puhaskasu! Ja selle teenimiseks kulus kaks minutit. Wiieteistkümnest dollarist saan mina seitse wiiskümmend, Gus kaks wiiskümmend ja wiis ülejäänud dollarit kõik emale. Ütlesin ju sulle, et tee kaasa!" Jessie waatas ümber, tõstis kleidi üles ja pistis pangatähe sukahoidja wahele.

Gerry raputas pead. „Minust ei saa asja. Ma mõtlen nimelt — alkoholi ja intiimseid seltskondi, kus tuleb end käperdada lasta ja jumal teab mis."

„Sina istuksid küll meelsamini tippmamslina kuskil kopitunud büroos? Aga pane tähele, mis ma sulle ütlen: selles pole kuigi suurt wahet. Ilus tüdruk peab end enam-wähem igas ametis laskma käperdada. Ja sinna ei saa sa midagi parata!"

Gerry tõstis hoiatawalt kulmud üles ja surus pöidla wastu garderoobi akent. Jessie pöördus ja märkas Gussi.

„Kuulge, teie seal," sosistas too, „kui see proua Winslow täna õhtul oma nooreohtu saatjaga tuleb, siis andke talle parem märku, et ta mees on siin. Ah jaa, ja kui härra Richard küsib Nancy Oliveri järele, siis öelge talle, et tüdruk pole täna õhtul waba. Ja kui noor Blake peaks sisse wajuma, wõite talle teatada, et ta härra isa andis mulle kõwa käsu teda mitte enam lasta tshekke wälja kirjutada. Selge?"

„Teie korralduseb täidetakse täpselt, härra direktor!"

Gus wiiwitas. Siis waatas ta Gerryle otsa. „Töötada, töötada! Mis see siin õieti on — mugaw ajawiitekoht wõi mis? Sees tehakse juba ettewalmistusi lahkumiseks — kähku tööle!"

Gerry tõusis wastumeelselt. „Hea küll, Napoleon! Sa ei pea mitte rääkida wõima, et wäike Gerry ei surnud suurest töötamisest!" Ta astus peegli ette soengut kohendama.

Gus, kes oli paar sammu astunud kõrwale, seisis nüüd nii, et Jessie teda ei näinud ja andis Gerryle sõrmega märku. Gerry astus talle lähemale.

Gus tõmbas ta päris ligi ja sosistas: „Noor Cornwall helistas praegu. Tema korteris toimub täna õhtul pärast teatrietendust kooswiibimine ja ta soowib, et sina tuleksid ka. Aga ära sellest Jessile hinga. Cornwall tuleb sulle järele ja sheff arwab, et peaksid tingimata minema. Kena noormees see Cornwall ja peen seltskond! Gus naeratas. „Mul on juba wiis dollarit käes — ainult selle eest, et annaksin sulle kutse edasi."

„Mõistan," wastas Gerry sapiselt, „sina pistad raha taskusse ja mina saan kodus peatäie. Olen juba korra olnud tema nõiduslikul katuse-aia peol. Küid — teised on temast weelgi halwemad. Olgu siis, ma lähen. Wiimasel korral oli ta kutsunud terwe leegioni rewüügörle, ja me leidsime kõik sajadollarilise taldriku alt. Oma loodri wenna tõttu wõiksin wäga hästi kasutada weel teist sajadollarilist."

„Õige sõna!" kiitis Gus.

„Aga kuidas on õhtukleidiga?"

„Mis sa selle üle muretsed! Lähed nii, nagu oled."

„Ilus — ma lähen — aga..."

„Shh! Sina alati oma „agaga"! Mis „aga"? Sa pole ikka weel rahul?"

„Wäga rahul isegi. Ma lähen sinna, kuid Jessie tuleb ka. Pole Jessit, pole ka Gerryt — ja ümberpöördult. Kuid see ei mahu sulle arwatawasti pähe."

„Ah, ära ole narr. Jessie ei näe millegi järgi wälja. Ja kuidas sa wõtad inimese kaasa, keda pole kutsutud? Tahad ise rikkuda oma õnne!"

„Hea küll, ma lähen."

Gussi nägu hiilgas. „Tore! Lõbutse siis hästi ja ära mõtle muredele! Ütlen Cornwallile edasi."

Ülemkelner kadus ja Gerry sammus oma kohale tagasi. Külalised hakkasid lahkuma ja lobisemiseks jäi wähe aega. Järgmise poole tunni jooksul tuleb wahet pidamata ulatada mantleid ja kübaraid. Siis järgneb waiksem aeg, kuni külalised pärast teatrietendust uuesti naasid. Ja siis kestab töö kuni kella kolmeni hommikul, mil nad surmani wäsinutena wõtawad warnast wiimased mantlid — oma mantlid — ja sõidawad koju. Nii on kestnud iga päew. Kuid täna polnud loota, et saab pärast töö lõppu kohe koju... Numbreid jagades mõtles Gerry Cornwallidele — eriti Felix Cornwallile.

Noormees oli sümpaatne, rikas kui Kröösus ja...

Weel pool tundi ja õhtusöögile järgnenud torm rauges. Gerry ja Jessie istusid wäikese laua äärde garderoobi tagaosas ja uurisid hoolikalt söögikaarti, et tellida endale õhtusööki.

„Hallo!"

Keegi klanitud wanem härra, kaasas tähtsa näoga daam, hõikas Gerryle naeratades „tere õhtust!"

„Suur jumal!" hüüdis Gerry. Ta hüppas üles ja jooksis mehe juurde. „Kas teate, et teie abikaasa on saalis?" sosistas ta.

„Minu — kuidas te ütlesite? Pagana pihta, sellest polnud mul aimu!" Ta pöördus oma daami poole. „Tule laps, me kaome — põhjust selleks on küllalt." Pooleldi tõmbas ta daami läbi pöördukse ja tuli siis kähku, nagu millegi meenudes, Gerry juurde tagasi, tõi sügawast taskust esile paki rahatähti ja tõmbas nende hulgast kaks wälja.

„Olete ingel," ütles ta naeratades. „Kuid — kas wõite mulle öelda, kellega mu naine on siin?"

Gerry wõttis rahatähed wastu ja naeratas kelmikalt. „Ausõna — seda ta pole mulle öelnud."

„Hea küll, wäike sfinks. Aga elupäästja olete mul siiski. Nägemiseni." Ta sööstis uksest wälja.

Gerry lonkis tagasi laua äärde.

„Hea!" Kogukas, walitsemishimulise wälimusega daam oli wäikese mehe saatel ilmunud esikusse. Oli ilmne, et nad olid tülitsenud. Mees pilgutas Gerryle hoiatawalt, ulatas talle kübara ja mantli ja kadus kohe suitsetamistuppa. Daam silmitses Gerryt pealaest jalatallani.

„Nii," ütles ta, „teie olete siis garderoobipreili?"

„Jaa, armuline proua," wastas Gerry, imestades, mis on juhtunud.

„Ja siin veedab härra Fortnum vististi oma õhtud, kui ta helistab, et peab jääma kauemaks ärisse?"

Gerry manas näole inglinaeratuse. „Seda ma ei tea. Te mõistate — peame siin valvama kübarate ja mantlite järele — mitte inimeste järele, kellele nad kuuluvad."

„Milline häbematus!" Daam lõkendas vihast.

Siis ilmus Jessie äkki garderoobiaknale. „Vabandust," naeratas ta tagasihoidlikult, „tahtsin ainult näha, keda siin tapetakse."

Enne kui Gerry või daam midagi jõudsid öelda, ilmus väike mees, ilmsesti daami abikaasa, tagasi esikusse.

„Kas tulime siia tülitsema või õhtustama?" küsis ta ja juhtis hoolitsevalt oma riiaka teisepoole saali. Gus, kes vahepeal oli ilmunud esikusse, toetas abielumeest tema targa teo juures ja tuli varsti saalist tagasi.

„Sa taevas," alustas ta noomituskõnet, „kas need on kellegi kombed..."

„Tead, Gus," katkestas teda Jessie, „oled kena mardikas — kuivõrd mardikad üldse on kenad — aga kui sa veel kord vajud siia ja juukseid katkud, ei vastuta ma oma käeliigutuste eest. Tahan sellega juhtida su tähelepanu asjaolule, et käid mulle kõvasti närvidele. Või ei mahu see sulle pähe? Mis sa tahad õieti meist? Igakord, kui mõni köögi järgi lõhnav abielunaine selgitab vahekordi oma mehega, tormad sa siia ja teed meile põrgut. Käi nüüd minema, enne kui unustan, et olen daam ja hakkan pilduma pudeleid!"

Ta keeras Gussile selja ja sammus Gerry juurde, kes oli laua ääres võtnud istet.

„Jälle üks niisugune tobe, kes arvab, et meiesugune pühendab ta vanameest elukunsti saladustesse!" tähendas Jessie põlastavalt.

Kuid Gerry ei vastanud midagi. Ta hammustas ainult vihaselt tüki oma lambaraguu küljest.

4.

Gerry kaapis parajasti klaasi põhjast kokku viimaseid jäätise jäänuseid, kui pehme meesterahva viltkübar lendasi tast mööda. Üllatunult tõstis ta pilgu.

Keegi ilmatu pikk lõbusa näoga noormees laitmatus sakoülikonnas toetus küünarnukiga letile ja silmitses teda naeratades.

Gerry naeris vastu. „Ah, Tod Reese!"

Jessie ohkas kuuldavalt ja virutas kaabu tagasi, omanikule osavalt vastu pead. „Hoidku neid lehemehi! Tiirlevad nagu kärbsed rosinasaia tüki ümber!" Ja jälle kostis üleolev ohe.

Tod naeratas ikka veel.

„Kuidas läheb, ilus laps?" küsis ta Gerr.lt.

„Imestan, et te ei roni leti taha ja ise lähemalt järele ei vaata," oli Gerry nipsakas vastus.

„Hm." Noormees süütas sigareti. „Kas teate, mida teen, kui saan rikkaks?"

„Kui te milleks saate?“ sähwas Jessie wahele.

Tod heitis talle karistawa pilgu. „Kas teie räägite praegu, wõi räägin mina?“

„Noh, mida te teete?“ küsis Gerry wahele.

„Awan oma korteris keelatud öölokaali, ainult selleks, et teid garderoobipreilina omada enda läheduses!“

„Kui te rikkaks saate!“ nokkis Jessie edasi. „Oo, wabandage, kui poen hermeliinmantli taha ja naeran enese surnuks!“

„Ärge laske end temast eksitada!“ ütles Gerry Jessiet kõrwale lükates. „Mul on teie wastu usaldust, ja kui te oma korteris öölokaali awate, wõtan mina garderoobi eest hoolitsemise endale.“

„Jaa,“ pilkas Jessie, „isegi siis, kui ta sõidutataks sinna raugatoolil.“

Tod keeras Jessile selja ja haaras Gerryl käsiwarrest. „Kas olete täna lubanud juba kuhugi minna?“

Gerry noogutas. „Jaa, kooswiibimisele Felix Cornwalli juurde. Kahju!“

Tod haaras pettunult kübara. „No muidugi!“ ohkas ta.

„Mina ei lähe kaasa!“ Jessie naeratas oma wõluwaimat naeratust.

„Seda wõib arwata!“ irwitas Tod ja sammus ukse poole. Siis pöördus ta weel korra ja waatas Gerryle silma. „Te ei pane ju pahaks, et inimene proowib oma õnne?“ ütles ta lõpuks õlgu kehitades.

„Kuulge,“ hõikas Jessie talle järele, „kui te nii usinasti raha tahaksite teenida nagu sobitate kohtamisi, istuksite ammu juba kullahunniku otsas!“

5.

Kell weerand kolm tuli Felix Cornwall Gerryle järele. Ta oli pikk ja sale ning kogu ta wälimus kiirgas jõukust, alates mustast weluurkübarast ja lõpetades lakk-kinganinadega. Oma ehmatuseks märkas Gerry, et mees oli teinud enese pidulikuks ja kandis smokingit, kuna temal oli seljas lihtne willane kleit ja jalas madala kontsaga kingad. „Aga noh,“ lohutas ta end, „ma pole ju palunud teda end kaasa wõtta!“

„Tere õhtust!“ terwitas teda Cornwall.

„Tere õhtust, härra Cornwall.“

„Teate — sõna „härra“ jätke kenasti ära! Me sõidame lõbutsema ja teie kõnelete nagu krahwlik kammerteener. Teile olen ma lihtsalt Phil. Kui walmis olete, siis lähme.“

Tüdruk wärwis kähku huuli ja puuderdas nina. Siis heitis ta arwustawa pilgu peeglisse ja oligi walmis.

Noormees tõstis mantlikrae üles ja juhtis ta toreda sinise Hispano-Suiza juurde. Tüdruk wahtis sõidukit suuril silmil.

„Olen neist riistapuudest küll kuulnud, kuid ma ei teadnud, et tõesti pooleft leidub inimesi, kes neis ringi sõidawad.“

„See siin kuulub mu isale. Ma ise sõidan harilikult Stutziga.“

„Hm,“ ümises tüdruk, „ikkagi parem kui allmaaraudtee.“

Noormees awitas ta sõidukisse ja wõttis ta kõrwal istet. Siis haaras ta hõbetatud kõnetoru ja nimetas juhile aadressi, wõttis Gerry käe ja nõjatus polstrisse.

Tüdruk ei tõmmanud kätt tagasi. Ta ohkas ainult õnnelikuna ja arut-

les endamisi, kui palju raha see mees küll peab omama, kes suudab pidada sellist sõidukit. Midagi külma riiwas ta kätt ja häiris teda mõtiskelus. Segaselt waatas ta suurele hõbedasele pudelile.

„Rüübake paar lonksu," soowitas noormees. „See on priima kraam — konjak. Wõtsin ta kaasa, et me mitte purukainetena ei ilmuks teiste hulka."

„No teile seda nüüd kindlasti ei juhtu!" ütles Gerry pudelit suule pannes.

Noormees naeratas. „Mulle — kus nüüd seda — olen täna õhtul juba kolm sellist pudelit tühjendanud ja —" ta waatas möödalendawa tänawalaterna walgusel oma randmekella, — „õhtu ju alles algas."

„Mulle mitte. Mina olen juba kella wiiest jalul. Ja pealegi ei tohi ma kauaks jääda..."

„Lubage — ega te ei taha ometi mängu rikkuda? Ise pole weel kohalgi ja juba räägib kojuminekust!"

„Tahtsin ainult hoiatada, et te endale asjatuid illusioone ei teeks. Sest te kindlasti ei tea, kus asub Bay Ridge Brooklynis? Ei, loomulikult mitte. Sinnasõiduks kulub ainult kaks tundi, kui kasutada allmaaraudteed. Ja kui ma liiga hilja koju jõuan, kuulen nii mõndagi. Peate nimelt teadma, et elan oma perekonna juures."

Noormees naeratas ja rüüpas tubli lonksu. „Et see kohe terwe teie eluloo wälja meelitab, poleks ma uskunud. — Aga milleks siis sõita Brooklyni, kui kogu Manhattanit wõib kasutada magamiseks?"

„Näiteks — teie korterit wõi?" Ta heitis noormehele wargse pilgu.

„On teil aga fantaasia!" Noormees süütas sigareti ja kummardus talle lähemale. Sõiduk keeras Park Avenuele. „Ma pole poolt sõnagi lausunud oma korterist, kuid ma wõin teile muretseda ausa ulualuse — jaa, seda ma wõin! Milline mõttetus praegusel kellaajal Brooklyni sõita, kuna ometi siin wõite end sama hästi wälja magada, ohustamata oma head nime."

Tüdruk haigutas. Ja kus see oleks?"

Noormees pistis pea aknast wälja. „Sõitsime sealt parajasti mööda..." Ta ei jõudnud enam rääkida edasi, sest auto peatus ja agar teener tõmbas ukse lahti.

„Oleme kohal," hüüdis Phil, kosutas end weel korra pudelist, peitis selle tasku ja abistas tüdrukut elegantselt sõidukist wäljumisel.

„Kus me oleme?" küsis Gerry.

„Minu korteri juures, rumaluke. 55. tänawa ja Park Avenue nurgal, telefon..."

„Kui teid wajan, saadan teile järele," katkestas tüdruk teda naerdes. Siis waatas ta üles hiigelehitusele.

„Tahate wist ära osta, mis?"

„Jaa, wõib-olla. Kui — kõrgel te elate?"

„Kuueteistkümnendal korral. Miks te küsite? Tahate hakata mäkke ronima?"

„Noh, olen harwa kuulnud, et tüdrukuist mõni on läinud ülesmäge — kuid tunnen paljusid, kes on läinud allamäge."

„Kas teie lähete ka allamäge?"

„Mis teile pähe tuleb!"

Noormees waatas Gerryle hetke läbitungiwalt otsa. „Usun, et õhtu kujuneb kaunis mugawaks ja waikseks," ohkas ta siis.

„Hm, seda usun mina kah!"

*

Kuigi piduperemees puudus, näis kooswiibimine juba täies hoos, kui nad üles jõudsid. Ülewas meeleolus lawatähed lõid klaase kokku mitte wähem ülewas meeleolus wõsudega New Yorgi parimaist perekondadest. Shampanjat woolas külluses ja kogu oleng jättis mulje, nagu uue-aasta wastuwõtt Hollywoodis. Niiwiisi lõbutsewad siis rikkad, mõtles Gerry. Kuid ehmatusega märkas ta, et kõik daamid olid suurtualettides ja sätendasid briljantidest.

Gerry jäi suure rokokoopeegli ette seisma ja silmitses oma wälimust. „Miks te ei öelnud mulle, et kõik siin briljantides hiilgawad," pöördus ta etteheitwalt Philli poole. „Waadake korraks mind ja siis waadake teisi. Nii ei wõi ma ometi saali minna."

Noormees patsutas talle rahustawalt õlale. „Ma ei wahetaks teid nelja sellise nuku wastu. Ja nüüd minge sinna," — ta näitas käega wasemale — „seal on garderoob; pange palitu sinna ja tehke end ilusaks. Ootan teid siin." Ta lükkas tüdruku garderoobi poole, noogutas ukse wahelt ühele paarikesele ja ulatas oma mantli ja kübara kellelegi tähelepanelikule jaapanlasele — ainsale inimesele, kes üldse näis märkawat ta saabumist.

Siis sammus ta salongi, surus enese läbi lärmaka konjakisõprade salga ja laskis endale ulatada klaasi kokteeli. Seesmiselt kinnitatuna tegi ta endale uuesti teed tagasi garderoobi juurde, süütas sigareti ja ootas.

Kuid ootamine wenis kohutawalt pikale. Äkki märkas ta, et garderoobiuks oli praokile. Mitte mõistes, kuidas Gerryl wõib kuluda nii palju aega, lükkas ta ukse lahti ja nägi tüdrukut mõttessewajunult peegli ees seismas.

„Mis — te pole weel walmis?" küsis ta.

„Seda ma praegu arutangi," wastas tüdruk.

„Tühja kõhuga on niisugust küsimust halb arutada. Tulge parem kaasa ja arutage sees edasi."

Hajameelselt haaras Gerry warnast hinnalise hermeliinmantli. Noormees silmitses teda lõbustatult. „See meeldib teile wist?"

„Jaa!" Tüdruk pani mantli tagasi. Noormees ruttas ta juurde ja haaras tal õlgadest. „Olete teie küll weider tüdruk!"

„Tean — olen seda juba sageli kuulnud!"

„Ei, tõsiselt!" Ta keeras tüdruku ümber ja see oli sunnitud talle silma waatama. „Te teate ometi, et teil tarwitseb öelda waid üks sõna..."

Tüdruk keeras enese mehe käte wahelt wälja. „Ma tean, olen seda kõike juba kuulnud — hermeliinmantlitest ja luksuskorterist nagu see siin — ja weel muustki, mida hing oskab ihaldada..." Ta puhkes äkki heledalt naerma. „Kas härra ulataks oma kübara!"

„Ah, jama!" Pahaselt keeras Phil ümber, kuid kohe pöördus ta jällegi tüdruku poole. „Olete tore olend — ma ei saa seda jätta ütlemata!"

„Mida teie kõik ei leiuta!" naeris tüdruk.

„Ei, ma mõtlen seda tõsiselt. Ja ma ei suuda kuidagi mõista, miks tahate edasi mängida garderoobipreili osa, kuna ma ometi tunnen terwe rea poisse, kes teil elu muudaksid roosiaiaks."

„Jumal teab, wõib-olla on mul hirm okaste eest." Ta haaras noormehe käsiwarre. „Tulge — lähme sinna, kus kõige suurem lärm. Mul on ainult õige wähe aega weel — siis peab lapsuke koju sõitma."

Nad sammusid salongi. Seal muutus rahwa lõbutsemine silmnähtawalt metsikumaks. Keegi kahwatu plaatinablond olend tagus briljantidest sätendawate kätega tiibklaweril mingit neegrilaulu ja klaweril istus Louis Sobol, saksofonipuhuja „Broadwayst". Margie Whittington, üks rewüükaunitaridest, õpetas igawusttundwale habemikule kannatlikult uusimaid foxisamme. Terwe kari Broadway iludusi osutas tõsist huwi wäikesele abitule jaapanlasele, kes ringi liikus kokteelikandikuga. Pool tosinat ülewas meeleolus noormehi tõusis Gerry sisse astudes toolidelt. Kuid Phil soowitas neil pöörduda teiste kaunitaride poole ja alustas Gerryga tantsu.

„Tulen endale siin kohutawalt ebasobiwana ette," algas Gerry jällegi oma kleidile tähendades.

„Ah, lori!" naeris Phil. „Näete tuhat korda parem wälja kui ükski neist kahwatuist olendeist kogu oma wärwikoormaga." Nad keerutasid edasi. „Puh!" ütles Phil weidi aja pärast ja tõmbas ta nurga poole. „Las teised töötawad — meie puhkame nüüd."

Nad sammusid kõrwaltuppa. Naerdes laskus Gerry suurele padjale põrandal ja Phil istus ülemeelikult ta kõrwale.

„No mis te ütlete!" Kogukas, kardetawalt taaruw blondiin osutas saalist Gerryle. „See on ju „Ambassadeuri" garderoobipreili!" hüüdis ta shokeeritult. „Millises walitud seltskonnas me wiibime!" Ta pööras Gerryle selja. „Tulge, lapsed, hakkame öölokaali mängima — garderoobipreili on meil juba!"

Lärmitsewasse saali tekkis surmawaikus.

Wihaselt punastudes hüppas Phil püsti. Kuid Louis Sobol oli temast kärmem. Wälgukiirusel oli ta purjus blondiini kõrwal. „Tule, Keed, lähme weidi wärske õhu kätte!" Pooleldi wedas ja pooleldi lükkas ta tüdruku uksest wälja. „Nii ei käitu ükski daam," sisistas ta. „Sel moel ei kutsu sind enam keegi kuhugi!"

Gerry tõusis, nägu häbist tulipunane. Phil pöördus wabandades tüdruku poole. „Mul on kohutawalt piinlik, armas laps — seda ma tõesti ei tahtnud!"

„Ah, pole wiga," ütles Gerry tasa. „Daamid on mind juba solwanud — tõelised daamid, — sellised posserid ei loe."

Gerry haaras noormehel käsiwarrest ja waatas kella.

„Head ööd! Warsti on hommik ja Brooklyn jääb ikkagi Brooklyniks. Pean nüüd tõesti minema."

Ka Phil waatas kella. „Ärge olge sõge," ütles ta hoolitsewalt. „Kui koju jõuate, on warsti jälle aeg tööle sõita. Ütlesin ju teile, et teil ei tarwitse sõita Brooklyni." Ta pani käe tüdrukule ümber piha ja juhtis ta aeglaselt garderoobiruumi.

„Kahetsen wäga, kuid ma pean ometi kuskil magama,“ ütles tüdruk otsustawalt.

„No-jaa, ma ju ütlesin, et muretsen teile mugawa wõimaluse.“

„Te mõtlete — siin?“

„Ei, ma ei mõtle sugugi nii. Tahtsin seda teile juba enne autos öelda. Mõtlen Buster Collinsit — kindlasti olete temast juba kuulnud? Ta on mu hea sõber ja elab ainult paar maja edasi.“

„Ah,“ ütles Gerry hammustawalt, „see kindlasti rõõmustab!“

„Muidugi — kui ta siin oleks! Kuid ta on ära sõitnud ja teil pole sellepärast waja tema pärast muretseda!“

Tüdruk tahtis wastu rääkida, kuid noormees jõudis ette.

„Ärge nimetage mulle nüüd, palun, jälle tosin muid põhjusi, mis teid keelawad. Tal on tore korter ja see on sama tühi nagu Aberdeeni tänawad korjandusepäewadel. Wõite enese seal kenasti wälja magada — mitme luku taga koguni, kui soowite.“

„Aga — mis ütleb tema selle kohta?“

„Kui ta siin oleks ja teid näha wõiks, ütleks ta, et olen ingel. Kuid juhuslikult wiibib ta praegu Bostonis ja ei ütle järelikult midagi. Wõtmed on mul siin.“ Ta wõttis taskust wõtmekimbu ja kõlistas seda Gerry kõrwa ääres.

Tüdruk silmitses teda umbusklikult. „Te ei taha kena noort Brooklyni tüdrukut, nagu mina, ometi mitte kompromiteerida?“ küsis ta aeglaselt.

„Muidu meelsasti,“ naeris noormees, „kuid seekord juhuslikult mitte. Niisiis wõtke oma üleriided ja kolime üle.“

„Jah, aga,“ puikles tüdruk ikka weel, „mu ema — mis ütleb see selle kohta?“

„Teda te tunnete muidugi paremini kui mina,“ naeris Phil, „ja teate arwatawasti wastust ise. Kuid wõime talle ju saata telegrammi. Aga nüüd lähme!“

„Kui see ainult kõik tõsi oleks,“ tähendas tüdruk mõtlikult, kui auto peatus kõrwaltänawal suure majamüraka ees.

„Loomulikult on see tõsi,“ rahustas noormees teda ja nad sammusid esikusse.

„Taewake,“ itsitas Gerry, „miks ei peaks ka garderoobitüdruk korra magama Park Avenuel! Aga ärge öelge nüüd, palun, et see polegi Park Avenue!“

„Noh, siit on ju ainult paar sammu Park Avenuele — kui see teile nii oluline on.“

Tüdruk waatas esikus ringi. „Siin pole ju kaugeltki nii peen nagu teie juures,“ mossitas ta.

Unine uksehoidja pomises segase terwituse ja sõidutas nad liftiga kaheteistkümnendale korrale. Sõnalausumatult astusid nad korterisse ja Gerry seisis umbusklikult ukse juures, kuni Phil oli tuled põlema keeranud. Elutuba oli suur ja luksuslik.

„Pole wigagi!“ naeratas Gerry rahul olles. „Aga kes see teie rikas sõber tõeliselt on?“

„Lihtsalt sõber,“ irwitas Phil.

„Nali kõrwale! Kas Collings on tõesti olemas wõi on see ainult koht, kus Felix Cornwall weedab mugawaid õhtuid subrettidega?"

„Jumal hoidku!" Noormees naeratas nagu kelmuselt tabatud wõrukael. „Kindlasti mitte! Pange tähele..." Ta astus tiibklaweri juurde, wõttis sealt paki kirju ja tõi need Gerryle näha. „Waadake — Robert Collins — see on Busteri õige nimi — Robert Collins, Robert Collins — kõrgesti austatud Robert Collins. So-oh, kas usute mind nüüd?"

„Eks tuleb uskuda. Igatahes oli teist wäga kena kõike seda wälja mõtelda. Ma pole weel kunagi Park Avenuel wõi selle ümbruses maganud, nii et see pakub mulle kindlasti erilist naudingut. Aga — kus siin õieti magatakse?"

„Magamistuba asub seal," ütles Phil wasemale osutades. „Tulge, ma näitan." Ta juhtis tüdruku läbi kaarukse magamistuppa ja kuulas lõbuga Gerry lapselikku sädistamist pilgule awanenud luksuse üle.

„See pole weel kaugeltki kõik," seletas ta tüdrukule. „Tagapool on köök ja seal Iwata tuba ja seal..."

„Hiawata?" katkestas Gerry. „Mis tähendab Hiawata?"

„Iwata," parandas noormees. „See on Busteri jaapanlasest teener. Ta magab Busteri kodus olles seal toas."

„Ah nii, ma mõistan," naeratas tüdruk. „Tema on wist ka üks mammapoegadest, kes ei saa ise endale kraed kaela? Me täname, würst." Ta lükkas noormehe tagasi elutuppa ja sealt edasi ukse poole. „Weetsime imetoreda õhtu ja — ohoo!..." Noormees püüdis tal haarata piha ümbert. „Te ei taha ometi nüüd äkki enam tormiliseks muutuda?" Kuid juba oli noormees tõmmanud ta kaenlasse ja wajutas talle pika suudluse huultele. Tüdruk rabeles lahti ja taandus.

„See — peab olema küll üüriawansiks, mis?"

„Ah, ärge olge ometi naljakas. Ma ei mõtelnud sealjuures midagi ja teie nägite nii..."

„Tean, tean — „hurmaw" tahate öelda! Kuid nüüd ei pea te kuri olema, kui wäike hurmaw Brooklyni tütarlaps magama läheb."

„Mis teiega teha! Kuid uskumatult isekas olete küll!"

„Loomulikult. Kui mõni tüdruk mitte kohe tärgeldatud särgi ja lakkkingadega peenele härrale kaela ei lange, kui see näpuga tõmbab, siis on ta isekas! Ei, mu armas, garderoobipreilid on ka inimesed! Muidugi lööme meiegi wahel üle aisa, kui see — wõi tema — meile meeldib, kuid selle eest seisame järgmisel päewal jälle kaheksa tundi jalul ja wõtame kübaraid wastu." Ta sirutas käe. „Wõtmed, kui paluda tohin, kõrge härra." Cornwall õngitses taskust wõtmekimbu, wabastas teiste hulgast ühe ja ulatas tüdrukule. „Ja teie tahate olla Brooklynist?"

Tüdruk tegi pilkawalt niksu ja tõi warnast noormehe kübara. „Mäletan, ma ei annud teile numbrit," ütles ta naeratades.

„Wannun alla." Noormehe nägu oli mossis. „Kuid pean teie teguwiisi päris südametuks — niiwiisi mind lihtsalt wälja wisata, ilma lahkumissuudluseta ja..."

Tüdruk kehitas õlgu ja ajas huuled torru. Jälle püüdis noormees teda emmata, kuid ta rabeles lahti. „„Suudlus", ütlesite teie, mitte „tants"!" õiendas tüdruk.

Noormees wajutas kaabu pähe, laiutas meeleheites käsi ja astus ukse poole. „Noh, siis — nägemiseni, ilus laps!"

„Nägemiseni. Usun, et olete tõesti korralik inimene, kuigi omate salakorteri. Aga —" tüdruk jooksis talle esikusse järele — „olete ikka päris kindel, et see kõrgeauline Collins äkki mõne suhkrutoosi wõi muu eseme tagant wälja ei karga?"

„Ennem juba wiskipudelist! Kuid ärge sellest laske oma und peletada!" Phil tõstis kaks sõrme kaabu äärde ja oli järgmisel minutil uksest wäljas. Ta kuulis, kuidas Gerry ukse lukustas ja riiwi ette lükkas. Norus päi tõmbas ta taskust hõbedase pudeli, ütles kinnisele uksele „terwiseks" ja rüüpas tubli lonksu. Siis raputas ta pead. „Nagu koer uluks kuu poole!" pilkas ta end ja lahkus.

Kui Gerry elutoas oli läbi waadanud kõik nurgad ja weendumusele jõudnud, et ka klaweri all ei peitu keegi, kustutas ta tuled ja sammus magamistuppa, ka siin uksele riiwi ette lükates. Siis, heitnud pealiskaudse pilgu woodi alla, riietus ta kähku lahti ja puges wanni. Mõne minuti pärast sirutas ta end juba mõnuga laias woodis.

„Hm, elus saab nalja!" pomises ta uniselt, tõmbudes kerra paksu waiba all. Siis kustutas ta tule ja uinus, kõigiti rahul enese ja maailmaga.

Ta ärkas äkki tundega, et keegi kõigest jõust uksele koputab. Märgates wõõrast ümbrust, tõusis ta istukile ja waatas imestanult ringi. Hele päikesewalgus hoowas kahest suurest aknast sisse. Koputamine jatkus ja sundis teda teotsema.

„Mu jumal," sosistas ta, „kes wõiks see olla?" Abitult silmitses ta oma kortsunud siidsärgikest. Mis teha ilma hommikumantlita? Siis tuli talle õnnelik mõte. Ta mässis enesele waiba hommikumantlina ümber, pistis jalad oma tänawakingadesse ja hüüdis erutatult: „Kohe, kohe!" Ja siis ruttas ta ukse juurde, wärisewa südamega endalt küsides, mis peaks olema juhtunud wõi temaga nüüd warsti juhtub.

Ettewaatusest awas ta ukse ainult praokile ja tahtis parajasti pea wälja pista, et küsida, kes seal on ja mida talt soowitakse, kui hirmuteki tawalt kõrge kogu meheriietuses tormas hoolimatult temast mööda tuppa.

„Taewa nimel!" hüüatas tüdruk, kuna talle midagi paremat pähe ei tulnud. Ta sulges ukse ja wahtis sissetungijat ammuli sui ja pärani silmil. „Teie häbematus ületab igasuguseid piirid!" suutis ta lõpuks lausuda.

Nüüd nägi mees juba inimlikum wälja — mitte enam nii tuliwihane ja hirmuäratataw. Nüüd ta isegi naeratas. Ainus wäle kõrwalpilk selgitas tüdrukule, et mees oli suur, tumeblond ja wäga kena. Teine kõrwalpilk lubas sissetungijat wõrrelda teatawate hambapasta reklaamidega, mis kujutasid pärlwalgete hammastega mehi.

„Jaa, teie häbematus ületab igasuguseid piirid!" kordas tüdruk. „Ja teie käitumine samuti!"

„Mis tuleb teile pähe! Siia lihtsalt sisse wajuda — ühe daami — ühe preili korterisse — minu korterisse!" põrutas Gerry.

Mehe naeratus muutus kõlawaks naeruks ja ta waatas aeglaselt toas ringi. „Kuulge, teie seal — on see ka tõepoolest teie korter?"

„Muidugi! See tähendab — ee — see kuulub ühele mu heale sõbrale. Kuid öelge, mida peab see tähendama — selline sissetung siia?" Tüdruk tundis, kuidas reetlik puna tõusis talle näkku.

Mees naeratas ikka weel ja raputas pead. „Palun — palun wabandust, aga waadake..."

„Ei huwita mind!" Tüdrukule meenus kohe Felix Cornwall. See on tema tegu! No tollele isandale tuleb näidata! — Energiliselt tõmbas ta ukse lahti. „Kui te nüüd kohe ei lähe, kutsun liftiboy," ähwardas ta.

„Portjee," parandas mees. „Ah, kas te tõesti teeksite seda?" Siis osutas ta wastust ootamata waibale, mille Gerry oli drapeerinud endale ümber. „Te näete selles kenam wälja kui mõni teine tüdruk õhtukleidis," tähendas ta liikumatult.

Gerry püüdis jääda ähwardawaks. „Kas lähete juba kord?" Ta põrutas kärsitult jalaga, kuna talle meenus piinlik seik, et ta kuju pidi küll mõjuma kaunis koomilisena: ilma sukkadeta, tänawakingad jalas ja waip ümber. „Noh, kuidas jääb?"

„Hea küll, ma lähen — kuid ühel tingimusel."

„Ja see oleks?"

„Et wõiksin endale wõtta wähemalt ühe puhta krae."

„Mis on minul tegemist puhtate kraedega — teie puhtate kraedega?" Tüdruku käsi oli ikka weel ukselingil. „Niisiis — mida te soowite siit?"

„Puhast kraed, muud midagi," wastas mees pilkawa tõsidusega.

„Ja kust peaksin ma sellest korterist leidma meesterahwa krae?" küsis Gerry oma wäärikust säilitada püüdes.

„Sellest kapikesest seal — ülemine riiul paremal — kui seal ka wahepeal pole tekkinud muudatust."

Gerry neelatas raskelt. Ta ilmet ei wõinud just nimetada waimukaks. Ta neelatas weel korra ja küsis siis nõrga, peagu abitu häälega: „Teie nimi pole ometi juhuslikult — Collins?"

„Siiski, esialgu weel küll," wastas mees lõbusalt.

„Halastaja taewas!" Tüdruk tõmbas enesele waiba weel kõwemini ümber. „Palun tuhat korda wabandust," ütles ta siis täiesti murtult. „Mul on kohutawalt piinlik — ma ei teadnud ju — mulle öeldi — ta ütles..."

Mees kihistas naerda. „Kes ütles ja mida ta ütles?"

„Ta — tahtsin öelda härra Cornwall — Felix Cornwall — nojaa, tema ütles, et on teie sõber..."

„Ah Phil?" katkestas mees. „Jaa, tema on igatahes küll mu sõber — parim sõber isegi! Ah, nüüd ma mõistan! Teie olete Philli wäike sõbratar!" Mees pöördus kähku magamistoa poole. „Hei, Phil — sa wana patune — tule juba lagedale! Tead küll, et Buster ei lobise!"

„Mis tuleb teile pähe! Wõiksin teil silmad wälja kratsida!" Ja rusikad püsti tormas tüdruk Collinsi poole nagu tahaks jalamaid teostada oma ähwarduse.

Nüüd oli mehe käes kord ammulisui wahtima jääda. „Oo, wabandage," ütles ta tõsise kahetsusega, „palun, palun — ma ei mõtelnud seda nii — arwasin, et olete Philli sõbratar..."

„Ei, seda ma ei ole ja teda pole siin ega pole olnudki siin — ja kui te nüüd kümneks minutiks lahkute, tõotan teile, et te tagasi tulles ei leia mind enam eest!“

„Ägedus sobib teile ütlemata hästi!“ imetles mees. „Kuid ärge pahandage — ma ei mõtelnud tõesti midagi sealjuures! See oli ainult järeldus, mille igaüks oleks teinud, kes Philli tunneb. Palun teilt ka pidulikult andestust — mis, kas te ei tahagi mulle kätt anda?“ Ta sirutas käe ja naeratas wõluwalt. Tüdruk oli weel weidi pahane, kuid ulatas talle siiski käe.

„Nii,“ jatkas Collins. „Te ei tohi mind walesti mõista — ma ei tunne teid ja teda ma tunnen — ja te pole mulle weel küllalt seletanud. Kui teie oleksite olnud minu olukorras ja koju tulles leidnud eest wõõra, piltilusa noore daami teie parima waibaga — mis te siis oleksite öelnud?“ Mehe silmad sädelesid lõbusalt ja tüdrukule meeldis ta kõnelemiswiis. Lühidalt — wäga raske oli seda meest wihata, kuigi Gerry seda kõigest hingest püüdis.

„Nojaa, teil on teatawal määral õigus. Niisiis eile õhtul — pean teile jutustama — olen Gerry Marsh, garderoobineiu „Ambassadeurist“. Ja eile õhtul korraldas Phil — teie Felix — kooswiibimise, ja kui talle ütlesin, et elan Brooklynis, arwas ta, et rumalus oleks nii pikka teed koju sõita. Ta soowitas mul tulla siia ja ööbida teie korteris, kuna teie olewat ära sõitnud. Ja — sellepärast ma olengi siin.“ Ta sammus magamistoa poole. „Kui te mind nüüd hetkeks wabandate, riietun kähku ja kaon.“

„Üks hetk! Ma ei tunnegi teid weel ja tahaksin teid ometi meelsasti tundma õppida. Pealegi ei sobi isegi majahärrale äkki sisse wajuda ja noori daame wälja wisata — ilma igasuguse eine wõi lunchita — kumma aeg praegu õieti on?“

„Eine aeg.“

„Hea küll, olgu eine. Aga muuseas — kuidas on — kas oskate einet walmistada? Te mõistate — mul on kaunis hea isu — tulen nimelt rongilt.“

Tüdruk naeris. „Arwan, et suudan midagi einetaolist lauale panna — kui leidub, millest walmistada.“

Mees süütas sigareti. „Niisiis riietute nüüd ja waatate köögis ringi. Siis teatate mulle, mida eineks wajate ja mina lähen tegema sisseoste, kuna teie jääte end kaunistama. Mis te arwate sellest?“

„Nõus! Muide — kui palju on kell?“

„Alles pool kaks läbi.“

Tüdruk lipsas magamistuppa ja jättis ukse praokile, salajases lootuses, et mees lobiseb edasi. Kuid ta pettus. Kostis köögiukse naginat ja siis kolistamist kappide kallal. Lõpuks kuulis ta meest lausuwat: „Aga mitte kui midagi pole siin! Mida teie soowiksite?“

Tüdruk tõmbas kähku kleidi selga, korraldas weidi soengut ja ruttas kööki. „Lubage, ma waatan. Kokakunstist ei tea mehed tawaliselt midagi. Wõin ma teile ehk keeta tassi kohwi?“

„Jaa, seda te wõiksite, kui kohwi oleks. Kuid mina näen siin ainult suhkrut.“ Ta surus kaabu pähe. „Teate, ma lähen ja toon nüüd kohwi ja paar muna. Olen kohe jälle tagasi.“

Waevalt oli Collins ukse sulgenud, kui tüdruk jooksis magamistuppa, oma tualeti kähku korda seadis ja pliiatsit otsima asus. Ta tahtis korterist olla kadunud, kui mees tagasi jõuab. Jaa, see Collins oli ju kena — väga kena isegi — kuid tema polnud ealeski enne olnud nii kohmetu ja pealegi ei sobinud mehe lahkust kauem enam kasutada. Meeleheitel otsis ta pliiatsit ja kui ta ühtki ei leidnud, tekkis talle teine mõte. Kähku kööki ja kapiuks lahti! Jaa, seal leidus suur kotitäis tükisuhkrut. Järgmised viis minutit tegeles ta agaralt suhkrutükkidega. Nii, ja nüüd kähku mantel selga ja minema!

Sieti lahkus ta kaunis vastumeelselt, leidis ta tõstukis oma tundeid analüüsides. Collins oli nii kena, nii kohutavalt kena! Ja tema oli seletanud, et see on tema korter! Ei — parem teda iialgi enam kohata, püüdis ta endale kramplikult sisendada.

Kümne minuti pärast oli Buster tagasi, kaenlas kohvipakk, apelsinikott ja munad.

„Hallo, punapeake!" hüüdis ta lõbusalt.

Mingit vastust.

Selle asemel avastas ta köögi laualt suhkrutükkidest koostatud teate:

„Palju tänu öömaja eest."

Ta tormas magamistuppa, pooleldi lootuses, et leiab tüdruku veel sealt. Kuid tuba oli tühi. Ta jooksis telefoni juurde ja põrutas Felixi unest.

6.

All tänaval pidas Gerry paar minutit nõu ja otsustas siiski koju sõita — peamiselt sellepärast, et kella poole kolme ajal päeval ei teadnud ta mingit muud paika, kus garderoobineiu võinuks veeta aega. Pealegi pidi ta ümber riietuma, ja kuigi sõit Brooklyni oli tüütav, ei jäänud talle muud üle.

Ema triikis parajasti — üldse ei mäletanud Gerry ainustki tundi, kus ta poleks triikinud või pesnud — kui Gerry koju jõudis. Ema pani triikraua käest ja silmitses tütart läbitungivalt. Gerry püüdis teda tervituseks suudelda, kuid ema põikas kõrvale.

„Olid kogu öö teel?" küsis ta rangelt.

Vanem õde lonkis tuppa. „Ha!" ütles ta. „Teed talle parajasti peapesu."

Sõna lausumata läks Gerry väikesesse elutuppa ja võttis kübara peast. Ta vend, ikka veel tööta, lebas sohval ja laskis oma kriminaalromaani langeda, et tüdrukut silmitseda. Ema oli Gerryle järgnenud.

„Küsisin, kas olid kogu öö teel? Kus sa käisid?"

Jälle laskis Walter oma raamatu langeda, et Gerry meelepahaks tähendada: „Garderoobis rikutakse ju kõik tüdrukud."

Gerry pöördus ägedalt. „Sa hoolitse parem oma asjade eest!" sisistas ta.

„Kus sa olid?" kordas ema vihaselt.

„Mu jumal, ema — jäin Jessie juurde. On see nii kole? Kas pean ehk kogu päeva lebama siin, nagu need vedelvorstid, ainult selleks, et võiksid mind hoida põllepaela otsas? Jaa, ma magasin Jessie juures."

Kolmandat korda laskis Walter raamatu sekundi murdosaks langeda.
„Ümberaeleja!" tähendas ta.

„Ja kus sa tõeliselt olid?" küsis õde. Dorothy oli lahutatud naine ja Gerryle alati kade. Ta oli perekonda tagasipööramisega rikastanud seda ainult kibeduse ja pilkega.

„Wõib-olla," pöördus Gerry uuesti ema poole, „peaksin tõepoolest kogu päewa kodus istuma ja aknast wälja wahtima — nagu need kaks siin — et me kõik satuksime tänawale!"

Proua Marsh raputas lootusetult pead ja hakkas nutma. „Ma ei tea tõesti enam, mida pean teiega tegema," kurtis ta. „Alati uskusin, et sina oled teissugune kui nemad, et oled hea ja sõnakuulelik laps, kuna su wend ei kõlba kuhugi ja see seal" — ta osutas Dorothyle — „ei leia küllalt peent tööd, mis tal kõlbaks teha! Kui ainult teie waene isa weel elaks — see ütleks teile ühe kõwa sõna!"

„Armas taewas," hädaldas Dorothy, „algab sa juba jälle!"

Walter haigutas waljusti ja keeras järgmise lehekülje.

Gerry jooksis oma tuppa, kuid tuli kohe tagasi, kuna uksele koputati.

„Waata, Gerry, kes seal on," ütles proua Marsh pisaraid kuiwatades.

„Ära waewa end!" Walter ajas enese laisalt istukile. „Ma juba tähen. See on wististi mulle."

„Marsh?" Keegi tööülikonnas noormees seisis ukse taga, kõrwal suur kast.

„Jaa, astu sisse. Raadioaparaat toodi, ema! Pane sinna!" pöördus ta uuesti käskjala poole.

„Mis asi?" küsis proua Marsh üllatatult.

„Ainult raadioaparaat. Sa wist kartsid, et lapsewanker," irwitas Walter. Ta pöördus uuesti noormehe poole. „Hea küll, mu poiss. Mida sa weel ootad?"

Käskjalg ulatas talle sedeli. „Esimene osamaks — wiis dollarit."

Walter naeris. „Unusta kasseerimine. Ütle oma peremehele, et astun ise tema juurde sisse."

Noormees jäi aga tõsiseks. „Ma ei saa midagi parata. Seda sisseastumist me tunneme. Peremees tegi mulle ülesandeks kasseerida, wõi..." Ta astus kasti poole.

„Ah, sa oled igaw. Üks hetk." Ta otsis taskud läbi ja kehitas õlgu. „Hallo, Gerry — pumpa mulle õige need wiis dollarit — saad need kindlasti jälle tagasi, arwatawasti paari..."

„Paari aasta pärast! Seda ma juba tean. Mul pole raha."

„Ah, ära ole nii ihnus!" Dorothy waatas etteheitwalt Gerryle. „See on ometi ema jaoks, eks ju?"

„Pähh — talle endale, et ta kuuleks sohwal aeldes sporditeateid ega tarwitseks jooksta lähema tänawanurgani."

Proua Marshi silmad lõid särama. „Aga ehk wõiksime wahetewahel kuulata weidi muusikat," tähendas ta lootusrikkalt.

Gerry pilk libises ühelt teisele. Sõna lausumata awas ta käsitasku ja tõmbas wälja kaks rahatähte — ühe wiiedollarilise ja ühe dollarilise. „Wõta," ütles ta wiielist Walterile ulatades. See on kogu mu tagawara. Ülejäänud osa wajan ise." Ja dollarilise pistis ta tagasi rahakotti.

Walter ulatas wiielise käskjalale. „Korras," naeratas ta.

Käskjalg rebis raamatust kwiitungi. „Slus," ütles ta. „Kuid see on alles esimene osamaks. Tulen teid mõne aja pärast uuesti külastama."

„Wäga rõõmustaw," tähendas Walter ja hakkas kiiresti aparaati wälja pakkima.

Proua Marsh raputas pead. „See on kõik su rahatagawara?" küsis ta Gerry käsitaskule osutades.

„Jaa, see on kõik." Gerry sammus uuesti oma toa poole.

„Oi taewas!" ohkas proua Marsh tagasi minnes triikimislaua juurde. „Ja ma tahtsin sult paluda weel paar krossi supiliha jaoks."

„Ah, ega see endale niisuguse tühja asja pärast peawalu tee, nagu supiliha," segas Dorothy jälle wahele. „Tema sööb ju „Ambassadeuris"!"

„Kuulge, teie seal —" tuliwihasena ilmus Gerry tagasi elutuppa — „te wõtate mult iga penni, mille jõuan teenida ja siiski närite alaliselt mu kallal. Hoolitsete enda eest siin suurepäraselt, et ainult laiskworst" — ta osutas Walterile — „ei saaks tiisikuse nagu isa! Ja kui mind kella nelja ajal hommikul kodus pole, püüate kunstlikult erutuda — nagu te tõesti hoolikšite minust. Istute toas wakka ja ainult wõtate — wõtate — wõtate — ja norite mu kallal pealegi." Ta keeras wihaselt Walteri ja Dorothy poole. „Miks ei lähe te mõlemad tööle? Miks ei lase teie end allmaaraudteel müksata, tülitada ja solwata — ja siis end „ümberaelejaks" sõimata lasta, kui te kord üheks ööks koju ei tule? Kodu! See pole kellegi kodu — see on hoolekandeasutus! Milleks tulen ma üldse weel koju? Mul on willand. Wõtawad sul wiimse penni taskust ja sõimata saad weel pealegi!"

Ta jooksis oma tuppa, paiskas ukse kinni ja riietus ümber. Siis lahkus ta sõnalausumatult.

7.

Erandlikult jõudis ta täna õigeks ajaks „Ambassadeuri". Kelnerid kogunesid alles mugawalt ja lauad olid enamasti tühjad. Jessie aga oli juba rohal.

„Kuidas sul eile läks?"

„Noh, nagu enamasti läheb, arwan ma. Ah," jatkas Gerry mõtlikult, „oled sa kuulnud kellestki Collinsist, Buster Collinsist?"

Jessie silmitses teda pilkawalt. „Kas sa näed! Nüüd sa tegeled juba wanemate aastakäikudega, mis? On see keegi libedakssoetud isand halliga segunenud meelekohtadega ja kena ümmarguse kõhukesega?"

„E—ei. Noor mees, pikakaswuline ja tumeblond, ilusate silmadega ja üldse — tore!"

„Wõib-olla on see tema poeg. Selle nimi, keda mina tean, on Leslie ja tema käes on pool Wall Streeti ja paarsada raudteed wõi midagi taolist. Olen käinud paaril suurejoonelisel peol, mida ta korraldas oma aktsionäridele wõi direktoritele wõi teab kes need olid — kuid sinu Busterit ma ei tunne. Aga kui Leslie ta isa on, siis on tal raha jalaga segada. — Muuseas, praegu meenus mulle, et Tony tahab sinuga kõnelda. Ja weel midagi: lahkun täna juba kell kaheksa, kogu lõbu jääb järelikult sulle üksinda. Tahan ka korra lõbutseda."

„Mida — mida Tony peaks tahtma?“ küsis Gerry halba aimates.

„Seda ta mulle ei öelnud, kullatükk.“ Jessie heitis pilgu oma randmekellale. „Warsti wiis — kiirusta pigem.“

„Millal ta seda rääkis?“

„Sa wist arwad, et tahan sind narrida? Ta käis tunni aja eest siin. Kui würstinna tuleb, ütles ta, siis saatke ta minu juurde — pean temaga kõnelema. Ja mina wastasin „Täidan teie käsu, sheff,“ ja tegingi seda.“

Gerry wõttis warnast mantli, pani kübara pähe ja waatas wäikesesse garderoobi peeglisse. „Taewas,“ ohkas ta murelikult, „kui ma ainult teaksin, mis ta tahab!“

Tony Zacchini, ta ülemus, oli jõukas itaallane, kes enese saapapuhastajast oli üles töötanud. Nüüd oli ta rentinud ligi wiiekümne New Yorgi paremate hotellide ja ööklubide garderoobid, mis tõid talle rohkesti raha sisse.

Tema ametnikud — garderoobipreilid ja suitsumüütajad, mehed härrade tualetiruumides ja raseerimissalongides — ulatusid sadadesse ja töötasid kõik sama süsteemi järele: said kindla kuupalga ja andsid jootrahad täpselt ülemusele edasi.

Tonyl oli ka teisi wahendeid ja teid oma niigi muinasjutulist sissetulekut weelgi suurendada.

Ta tegeles juba kaua suurejooneliselt, kuid wajalise ettewaatusega, keelatud alkoholimüügiga. Asutustes, mis ajasid oma äri seaduse eeskirjade järele, hoolitses ta selle eest, et nende kuiwanud kurkudega külastajad said garderoobipreilide kaudu igatsetud portsjoni alkoholi. Nii pidi ta personaal lokaalides, kus leiti alkoholi, wõtma wastutuse endale, et säilitada lokaali head nime. Kuid personaalile ei tekitanud see erilisi raskusi, kuna Tony neile ebameeldiwused tasus kullaga.

Tony ise oli lühikese kaswuga, ümmargune mehike. Ta nägu läikis raswaselt, ja ta lõhnas eemale kaugele pumatist, küüslaugust ja Kalifornia Chiantist. Oma büroos ühe sigariäri kohal 7. awenüül lõmitas ta majesteetlikult kiiktoolis kulunud kirjutuslaua taga, näris sigarijuppi ja wehkis ägedalt kätega, kui tuli kedagi weenda. Briljandid olid Tony nõrkuseks. Nooruse kergemeelsuses oli ta korra läinud isegi nii kaugele, et oli lasknud enesel täita ühe hambaaugu briljandiga. See oli aga osutunud ebapraktiliseks ja sellest saadik oli ta piirdunud briljantide kandmisega särgiesisel, lipsunõeltes ja sõrmustel.

Enamikule inimestest sisendas Tony esialgu aukartust, siis lustakust ja mõnele ka hirmu. Gerryle sisendas ta ainult hirmu. Tüdruk oli alles wähe aega olnud tema juures ametis ja oli kuulnud tast tuhandeid fantastilisi, peagu uskumatuid lugusid — ta wõimust ja mõjust, ta hoolimatusest ja harjumusest minna edasi üle laipade.

Kõigele sellele pidi Gerry nüüd mõtlema, rutates üle 48. tänawa ja keerates 7. awenüüle. Sigariäri poole. Täis hirmsaid aimdusi sammus ta shefi büroo poole. Selline kohalekutse oli talle täieliseks uudiseks ja ta arutles, mis kurja ta küll peaks olema teinud ja kas ta nüüd wallandatakse.

Mike Benedetto, Tony parem käsi, hüüdis ta eesruumi astudes kohe „Edasi minna!"

Shefi pühamu oli halwasti lubjatud ja wiletsalt walgustatud ruum, peagu mööblita, wälja arwatud Tony wäljateeninud kirjutuslaud, kiiktool ja kolm-neli korwtooli, mis ta kuskilt pankrotti läinud öölokaalist oli üle toonud.

„Tere õhtust, härra Lacchini. Jessie ütles mulle, et soowite minuga rääkida."

„See on õige," wastas itaallane kerge aktsendiga. „Olete nüüd kolm wõi neli kuud olnud minu juures?"

„Warsti kuus," wastas Gerry.

„Ja palju te palka saate?"

„Kolmkümmend dollarit." Gerry oli huwitatud, mis juhtub edasi.

„Olete wäike kena tüdruk," ütles Tony Gerryt heatahtlikult silmitsedes. Ta pilk jäi peatuma tüdruku jalale. „Kuid teie sukk on nõelutud. Niiwiisi ei peaks te ringi jooksma. See ei sobi hästi „Ambassadeuri"." Ta tõi taskust esile paki rahatähte ja wiskas nende hulgast ühe wiielise Gerryle.

„Ma tean seda," seletas Gerry, „kuid mul oli järel ainult üks dollar. Palju tänu!"

Tony tegi tõrjuwa käeliigutuse. „Panen teile weidi juurde. Ütleme tänasest peale saate nelikümmend dollarit endise kolmekümne asemel. Nõus?"

Tüdruk wõpatas. Midagi oli nüüd tulemas, selles oli ta kindel. „Oo — tänan wäga," lausus ta. „See kulub mul tõesti ära."

„Seda ma arwasin. Peate olema rahul. Ja nüüd..." Ta küünitas üle laua, haaras tüdruku käsiwarre ja patsutas seda, kui Mike sisse astus.

„Murphy ootab wäljas," teatas ta.

„Hüwa — saada ta sisse." Gerry oli hetkeks täiesti unustatud. Siis pöördus Tony jällegi tema poole. „Ta on petis," seletas ta. „Näitan teile nüüd, mis sedasorti õiekesega juhtub!"

„Lähemale astuda!" käsutas ta, kui suur, ilusa kaswuga, tedretähniline tüdruk ilmus läwele. „Teie olete Agnes Murphy, ah?"

„Jaa. Te soowite?"

„Kus te töötate?"

„Kuldses Nooles" — lõunawahetuses."

Mike, kes oli toetunud uksepiidale, astus Tony noogutuse peale lähemale ja asetas pika nimekirja lauale. Tony waatas selle waikides üle. Siis tõstis ta pilgu.

„Kui kaua teenite juba seal?"

„Kolm nädalat."

Tony silmitses jälle nimekirja. „Sada nelikümmend, sada kolmkümmend kuus, sada nelikümmend kaheksa." Ta waatas tüdrukule otsa. „Kas teate, mis need tähendawad?"

„Ei," wastas see jonnakalt.

„Noh, siis ma ütlen teile." Ta noogutas uuesti Mike'ile ja pöördus siis jälle tüdruku poole. „Need on lõuna-arwed „Kuldses Nooles" nädal enne seda kui teie astusite sinna." Heitnud ka Gerryle tähendusrikka pilgu, luges ta edasi. „Kuuskümmend kaks dollarit, kuuskümmend üks dollarit,

kuuskümmend kuus, kuuskümmend..." Ta pidas mõjuka pausi. „Ühel ainsal päewal kolme nädala jooksul on ta saawutanud ka seitsekümmend neli. See on kõige kõrgem summa. Keskmiselt oli enne teda päewane sissetulek sada nelikümmend, kuid wiimase kolme nädala jooksul ulatub see ainult kuuekümne ühele."

Tony hüppas üles ja sammus kiiresti tüdruku juurde.

„Lubage, ma waatan," ütles ta, ja enne kui tüdruk taipas wastu hakata, kobas ta tüdruku kleidi läbi, tõstis kleidi ääre üles ja otsis palistuse wahelt sisseõmmeldud taskut. Siis, nagu oleks tal tegemist kipsikujuga, pistis ta käe tüdruku põue.

„Mis teile pähe tuleb!" kriiskas tüdruk ja tõukas ta wihaselt eemale.

Mees haaras tal käsiwarrest. „Suu pidada, selge? Ma tean, mida teen. Mike!"

Mike oli kohe kohal ja surus tüdruku käed selja taha.

„Nii!" Pikema jututa tõstis Tony tüdruku kleidi üles, hoidis seda ühe käega ülal ja teisega otsis läbi sukasääre. „Suurepärane!" hõiskas ta, laskis kleidi langeda ja wibutas õhus paksu rahapatakat.

Tüdruk lõi teda jalaga. „Te alatu lurjus!" kriiskas ta, „ma — ma..."

Mees pöördus ja andis talle käeseljaga hoobi wastu nägu. „Te pidasite mind lolliks — juba tükk aega, eh? Aga nüüd wist mitte enam? Wälja nüüd, wõi ma kutsun politsei! Kähku, kähku! Mike, wiska ta wälja!"

Mike sooritas oma ülsande kõigiti rahuldawalt, kuna Tony rahapakki lehitses ja naeratas. Siis näitas ta Gerryle üht rahatähte, mille nurka oli märgitud wäike punane „T". „Juba kolm näadalt," seletas ta, „on arwed tema juures olnud poole wähemad endisest. Läksin loomulikult waatama, mis seal wiga — kuid rahwast käib ikka sama palju nagu enne. Täna lõuna ajal andsin ühele kontrollijale märgitud rahatähe ja loomulikult peitus see tüdruku sukasääres! Nööwel niisuke!" Ta lõi käsi kokku, nagu tahtes neilt kloppida tolmu ja wajus ähkides kiiktooli.

Kestis wähemalt wiis minutit, kuni ta jälle suu awas. „Nii-siis — würstinna," algas ta imalalt naeratades. „Saate kümme dollarit rohkem. Ja nüüd peate Tonyle tegema wäikese meelehea."

Nüüd see tuleb, mõtles Gerry.

„„Ambassadeuris" ei müü teie midagi. Selle eest müüwad Jessie ja Enrico härrade tualetiruumis ja nad mõlemad teeniwad kaunis hästi. Enrico, see ajas möödunud aasta jooksul kokku oma kaheksateist tuhat dollarit, ja ka Jessie sissetulekul pole wiga. Noh ja tema jutustas mulle, et teie midagi ei müü. Miks ei hakka teie ka müüma?"

Gerry kehitas õlgu. „Ma ei wõi seda enesele lubada. Jumal, mida teeks mu ema, kui satuksin wangi? Mul on perekond toita ja ma lihtsalt ei wõi."

„Rumaluke, teil pole ju midagi riskida, kui Tony jaoks müüte! Olen igaühega saanud kaubale, kuigi see mul rohkesti maksma läheb. Kui wõtate müümise endale, saate sissetulekust ühe kolmandiku — wähemalt wiis dollarit pudelilt, kaks wiiskümmend Gussile ja ülejäänud osa firmale. Ja mingit riisikot!"

Gerry raputas pead. „Kuulge," ütles ta siis, „lasen end meeleldi wahel mõne külalise poolt sõimata ja jooksen ka meeleldi jalad rakku, kuid seda ma kaasa ei tee. Palun, wallandage mind, kui soowite. Mina alkoholi ei müü."

„Teid wallandada! Kes räägib siis wallandamisest? Miks peaksin teid wallandama? Olete ometi patent tüdruk. Üks armastatumaist. Ikka jälle kuulen ma, et kõik tahawad würstinnat oma juurde kooswiibimistele. Teid wallandada! Ei tule mõttessegi! Palun teid ainult alkoholi müüa, mulle meeleheaks — see on tulutoow äri, pange tähele..." Ta wõttis ühe rahatähe laualt, mõtles aga siis ümber ja haaras uuesti rahapatakatas kust, otsis wälja neli kahekümne-dollarilist ja wiskas Gerryle. „Kaheksakümmend dollarit awansiks!"

Jälle raputas Gerry pead. „Ei, ma ei taha müüa — ja ei saa, tõesti ei saa! Ennem lahkun!"

Sekundi murdosaks muutusid Tony silmad kalgiks. Kuid siis kehitas ta õlgu, nagu oleks talle täiesti ükskõik, mida tüdruk teeb. „Hea küll," ütles ta, „kuidas soowite." Ta heitis pilgu briljantidega üleküllwatud kellale oma karwasel käsiwarrel. „Juba kuus läbi." Ta pöial osutas uksele. „Nüüd lähete parem jälle tööle."

Gerry tõusis. „On see kõik?"

Tony noogutas. „See kurwastab mind, muud midagi. Kui Tony palub mingit meelehead..." Jälle kehitas ta õlgu, kuid ta lõualuud naksusid.

Kui uks Gerry taga oli langenud kinni, hõikas ta Mike'i. „Sina pead ta nii kaugele wiima — aga kähku! Mõistad?"

Mike irwitas kahjurõõmsalt. „Sa ise ei tule sellega toime, mis?"

„Muidugi tulen!" nohises Tony. „Weel täna õhtul peab ta tunda saama: kui Tony palub mingit meelehead, siis ei palu ta mitte, waid käsib! Mis sa weel wahid? Tee ometi midagi!" Ja ta laksutas sõrmi.

8.

Kui Gerry sügawais mõtteis tagasi jõudis „Ambassadeuri", oli see juba wõrdlemisi tulwil.

„Taewas!" kraaksus Jessie. „Arwasin juba, et ta su wälja wiskas! Waata seda siin..." Ta osutas täistuubitud garderoobile. „Mis ta tahtis?"

„Et hakkaksin ka müüma, muud midagi."

„No miks sa sellepärast nina maas hoiad? Teenisin möödunud nädala jooksul ümmargusel seitsekümmend wiis dollarit ja sina teed näo, nagu oleks ta sulle teinud abieluettepaneku!"

„Ma ei taha aga müüa."

„Ah, sa wõid küll meele haigeks teha! Waata siia." Jessie sammus laua juurde, millelt nad igal õhtul sõid ja kergitas laudlina, mis warjas pooltosinat pakikest. „Selle pisiasjaga teenin ma oma kolmkümmend dollarit, mina täiesti üksinda! Kolmkümmend dollarit, mõistad — peagu sama palju, kui saan nädalas selle eest, et mantleid warna riputan." Ta laskis lina langeda ja kehitas õlgu. „Noh, su enda asi. Wallandab ta su?"

„Ei, ütles ta — ma pidawat seda tegema ainult talle meeleheaks!“

Jessie silmad wenisid suureks, kuid ta ei lausunud midagi. Külalisi oli sel õhtul „Ambassadeuris“ palju ja tund aega olid tüdrukud mõlemad kibedasti tegewuses. Pärast suurema tungi möödumist istusid nad wäsinult oma laua äärde õhtustama. Ja täpselt kell kaheksa, nagu Jessie juba ette oli teatanud, wõttis ta warnast mantli ja kübara, haigutas waljusti, ja pöördus Gerry poole.

„Ütlesin sulle juba, et lähen täna õhtul wälja. Ole wahwa tüdruk ja walwa, et sulle ei anta walewiiekümnelisi. Wana pole kuigi suur waleraha sõber! Adjöö!“ Ta ruttas ukse poole, peatudes weel hetke, et üle õla hõigata: „Ja kui sa siiski peaksid tulema teissugusele otsusele — seal taga on weel paar pudelit.“ Ta osutas lauale. „Kui kellelgi peaks janu tekkima — wiisteist dollarit paki eest! Olewat eht prantsuse sekt, ütleb Tony. Nägemist!“

Gerry tuli lahkuwate külalistega üksi päris hästi toime ja wajus pärast suurema tormi möödumist wäsinult toolile.

Ta ei mäletanud enam, kui kaua ta niiwiisi oli garderoobi seina ääres istunud, kui ülemkelner Gus hoolimatult ta mõtiskelu katkestas.

Gus hoidis käes üht mantlinumbrit. „Anna number neljakümne ühe taskust rahakott!“

Gerry wõpatas, haigutas ja tõusis. Lõpuks leidis ta number nelikümmend ühe ja otsis süstemaatselt kõik taskud läbi. „Rahakotti pole,“ teatas ta, näidates ette klaaspudelikese. „Kuidas oleks pudelikese Cachous'ga?“

Gusi laup tõmbus kortsu. „Waata õige weel kord järele. Ta tahab arwet maksa.“

Gerry kehitas õlgu ja korraldas uue läbiotsimise. „Wana nõks,“ arwas ta, „rahakotti pole olemas!“

Gusi ilme muutus meeltheitwaks. „Päris tõesti ei ole? See pole kindlasti nõks — mantel kuulub wanale Prestonile.“

Gerry tõi mantli letile. „Siis on küll imelik. Sa ehk waatad ise kord järele?“

Gus raputas murelikult pead ja tormas tagasi saali.

Korraga kuulis Gerry sügawat bassihäält orkestrist üle kajawat ja warsti selle järele ilmus Gus tagasi, Malcolm Preston kannul.

„Mis te jampsite,“ möirgas wana Preston. „Mu mantli taskus pole rahakotti?“

„Kahetsen wäga,“ ütles Gerry, „kuid seal tõesti ei ole.“

„Waadake igaks juhuks weel kord järele. Kui tulin, oli rahakott taskus, ja kui teda nüüd enam pole, on ta warastatud!“

Gerry muutus wihast tulipunaseks. „Waatasin juba kahel korral. Kuid rahakotti pole. Palun, weenduge ise.“ Ta ulatas mantli Prestonile, kes selle hoolikalt läbi otsis. Samal ajal ilmus esikusse ka keegi tähtsa näoga daam.

„Wäga kahju, proua Preston,“ ütles Gus, „kuid rahakotti pole — teie abikaasa on selle nähtawasti siiski unustanud koju!“

„Siis on tüdruk selle warastanud!“ Proua Preston osutas Gerryle.

„Rahakott oli kindlasti kaasas ja ma nõuan, et tüdruk wahistataks!"

Gerry nägi kõike nagu läbi punase udu. „Mi—mis?" kogeles ta segaselt, „ma pole rahakotti näinud — ma ei mõista, millest te räägite!"

„Tasa, tasa, noor daam!" Proua Preston sirutas end kõrgilt. „Embkumb: kas annate rahakoti kohe tagasi, wõi..."

Härra Preston segas end wahele. „Üks hetk, kallim," ütles ta, „üks hetk..."

Proua Preston kortsutas kulmu, kuna Gus seltskonna ümber keksis, paludes neid mitte nii kõwasti kõnelda, et lärm saali kostab!

„Kas sa ei mõista, mis ta on teinud?" kisendas proua Preston. „Ta wõttis su rahakoti ja sina ütled „üks hetk"? Ega me lapsed pole!" Ta pöördus wihaselt Gerry poole. „Ma nõuan, et annaksite mu mehele rahakoti silmapilk tagasi, wõi ma hoolitsen, et politsei sellest kohe teada saab!"

„No tooge ometi politsei!" katkes ka Gerry kannatus. „Ma pole teie rahakotti näinud," pöördus ta Prestoni poole. „Wõib-olla polnudki teil teda kaasas?"

Proua Preston silmitses Gerryt tardunud pilgul. „Milline piiritu häbematus!"

„Wabandust!" Keegi hea wälimusega noormees armastuswäärse naeratusega, kes üldises ärewuses oli jäänud märkamata, astus Prestoni juurde. Gerry sulges silmad — ja heitis siis uuesti pilgu noormehele. „Robert Collins," esitles see end. „Teie ja isa olete head sõbrad ja ma tunnen seda noort daami" — ta osutas Gerryle — „ja ma tean, et teie rahakott pole tema käes."

Preston kummardus ja ulatas noormehele naeratades käe. „Tere õhtust, noor sõber," ütles ta. „Jaa, teie isa tunnen ma wäga hästi. Tohin tutwustada — mu abikaasa."

Noor Collins kummardus. „Tere õhtust. Ja kas tohin nüüd omaltpoolt teha ühe ettepaneku? Te mõistate, preili on juhuslikult mu tuttaw — wäga hea tuttaw koguni — ja ma ei tahaks, et midagi juhtub, mida me hiljem kõik kahetseksime." Ta haaras Prestonil käsiwarrest. „Kuidas on teie telefoninumber?"

„Ma ei mõista, mis mu telefoninumbril sellega ühist on?" urises Preston. „Rhinelander 1088."

„Ja teie teenri nimi?"

„Ah, nüüd ma mõistan — Wells."

„Noh, waatame korraks järele." Collins sammus telefonikappi sissekäigust wasemal, wiskas mündi kasti ja ootas. Keegi mees, kaabu alles peas, seisis garderoobi teises otsas ja kuulas lõbustatult pealt, kuid ei lausunud sõnagi. Collins sulges telefonikapi ukse ja kõneles paar minutit summutatud häälel. Siis ilmus ta lõhusalt naeratades tagasi teiste juurde.

„No näete nüüd! Wells räägib, et olete oma rahakoti unustanud tualettpeeglile ja et ta on teid otsinud juba neljast lokaalist, et teile seda teatada." Ta kummardus sügawalt, ikka weel poisilikult naeratades, ja pilgutas siis lõbusalt Gerryle.

Ka Preston pöördus nüüd wabandades Gerry poole. „Armas preili, mul on kohutawalt kahju! Loodetawasti andestate mulle?"

„Pole viga!" tõrjus Gerry.

Auväärne abikaasa pildus häwitawaid pilke ja sahises sõna lausumata tagasi saali.

„Tema kahetseb seda loomulikult samuti," seletas Preston abikaasale järgnedes.

„Jah, see on üks põhjustest, miks ülemkelneritel on juba kolmekümneaastasena juuksed hallid!" tähendas Gus. Ta kehitas õlgu ja lonkis Prestonitele järele.

„Nii!" Robert Collins astus Gerryle lähemale. „Teie jooksete minu juurest lihtsalt minema ja mina tulen siia ja päästan teil weel elu."

„Palju tänu — see oli teist tõesti wäga kena." Gerry häälest kõlas sügaw tänutunne. „Siin läks juba kaunis jubedaks."

„Ah, need wanamehed on wastikud," tähendas Collins peaga saali poole osutades. „Kuid teie wõlgnete mulle weel wäikese seletuse. Kui teietaoline kena olend sihilikult mu eest põgeneb, tahaksin wähemalt teada, miks."

Tüdruk tahtis midagi öelda, kuid noormees tegi tõrjuwa liigutuse. „Mitte praegu, palun. Jään juba niigi teatrisse hiljaks Hiljem, jaa? Tulen teile järele ja wiin teid koju, kui nõustute. Tohin ma?"

Gerry punastas ja naeratas. „Kuni Brooklynini?"

„Kuni Põhjanabale, kui soowite."

„Noh, mul ei sobi ära öelda rüütlile, kes mul äsja päästis elu." Tüdruk ohkas tänulikult. „Milline õnn, et ta teener juhuslikult kodus oli!"

Collins sõras üle kogu näo ja kummardus päris Gerry kõrwa lähedale. „Tõelikult ta polnudki kodus," sosistas ta.

„Aga ma kuulsin teid ometi kõnelewat..."

„Telefonipreiliga. Kuid ärge kartke — sellised wanahärrad unustawad tawaliselt oma rahakotid koju peeglile. Wean teiega uuele ülikonnale kihla, et see tõepoolest lebab seal."

Gerry nägu kattus sügawa punaga. Ta tahtis midagi küsida, kuid noormees ruttas ette. „Tulen teile siis järele — kuid seekord te ei jookse salaja ära, ega ju?"

Ja noormees oligi uksest wäljas. Gerry laskus toolile ja tõmbas kogu ärrituse peale sügawalt hinge.

„Ah," ohkas ta, „küll on elu hull!"

Ta sulges hetkeks wäsimusest silmad. Kui ta need uuesti awas, silmas ta naeratawat wõõrast — meest, kes kogu aja oli tummalt seisnud tagaplaanil. Ta naeratas ikka weel ja kübar oli tal samuti weel peas. Nüüd nõjatus ta letile ja silmitses tütarlast täie rahuga.

„Tere õhtust, mu armas!" sõnas ta.

Gerry heitis talle jäise pilgu. „Soowite numbrit?" küsis ta nagu tawaliselt ja astus lähemale.

Noormees raputas pead. „Ei."

Gerry silmitses teda küsiwalt.

„Te olete ülimagus, kui pahandute."

„Kas tahate oma mantli ära anda, wõi tulite end ainult soojendama?"

„Tasa, wäikseke — milleks kohe nii mürgiselt?"

„Nii-siis — mida te õieti soowite?"

Õlakehitus. „Täna õhtul juba rohkesti shampust müüdud?"

„Mina ei müü alkoholi — ei täna ega ka muul ajal. Peate juba tulema teinekord."

„Ei," protestis noormees wenitades, „ma arwan, et waatan parem kohe järele." Ta tõstis käe tüdrukule nina alla ja tüdruk nägi ta peos politseiniku kaarti. „Kentsakas," jatkas noormees, „mulle jutustati ometi, et te müüte."

„Ma ei müü aga mitte," wastas tüdruk trotsiwalt.

„Sellisel juhul ei tohiks ju siin ka alkoholi peituda. Teil pole loodetawasti midagi selle wastu, kui astun korraks lähemale?" Ta tõstis klapi üles ja lonkis lähemale.

Hirmuga püüdis Gerry tast mööda lipsata ja minema joosta, kuid noormees tõstis käe ja sulges tal tee. „Jätke niisugune mõte, kulla laps. Nii-siis — kus peitub alkohol?"

„Kuidas, palun?" Gerry põlwed wärisesid. „Ma ei tea, mis te mõtlete."

„No mis ma wõin mõtelda?" Ta waatas ringi. „Kuhu te kauba olete peitnud, küsisin ma." Ta osutas kassetile. „Mis see on?"

„Rahakassett."

Noormees astus lähemale ja raputas kassetti. See kõlises. Siis otsis ta garderoobiruumi läbi, waatas igasse nurka ja mõne ülejäänud mantli alla. Tüdruk jälgis ta liigutusi lämbumistundega ja tardus, nähes teda lõpuks lähenewat lauale. Kui ta laudlina tõstis, langes Gerry murtult toolile. Mees tõi pakid laua alt kahekaupa wälja.

„Ongi käes," tähendas ta rahul olles ja tegi ühe pakkidest lahti. Ta lõi pudeli kaela nagi wastu ära, asetas siis pudeli ettewaatlikult suule ja rüüpas tõhusa lonksu. Siis toppis ta kaks pudelit endale tasku, pistis kaks kaenla alla ja noogutas. „Korras! Tulge kaasa!"

„Kuhu?" küsis Gerry hirmunult.

„Noh, kuhu inimesed lähewad, kes rikuwad keeluseadust."

„Kuid see pole üldse minu alkohol," protestis Gerry. „Tõesti mitte!" Ta puhkes nutma.

„Ma tean, sõbrake, tean." Ta püüdis mängida lohutajat. „Kuid ma ei saa seaduse wastu parata! Seletage seda homme kohtus. Nüüd peate aga kaasa tulema — ja ilusti korralikult, eks? Pole ju mingit mõtet sellise pisiasja pärast kogu lokaali jalule ajada. Nii siis tulge," meelitas noormees. „Lahkume kenasti waikselt ja keegi ei märka seda."

Nuuksudes tõmbas Gerry mantli selga. „Kui see aga siiski ei kuulu — tõesti mitte ei kuulu," oli kõik, mis ta nuuksete wahel suutis tuua kuuldawale.

Kriminalist tegi pealiigutuse ukse suunas ja Gerry wäljus. Ametnik järgnes talle, pudelid kaenlas.

Pisaraist pimestatuna pidi ta peagu otsa jooksma lühikesele, tüsedale kogule, kes parajasti wäljus autost. „Diavolo, mis see tähendab?" Gerry waatas üles. Tony Zacchini seisis ta ees, käed puusas, ääretu imestus näol. „Noh, olete kurt?"

„Kõik alkoholi pärast," nuuksus Gerry. „Garderoobis laua all olid weel mõned pudelid ja tema" — ta osutas kriminalistile — „arwab, et need kuuluwad mulle ja tahab mind wahistada."

„Aeglaselt, aeglaselt." Tony pani tüdrukule kaitswalt käe ümber ja pilgutas ametnikule. „Mida peab see tähendama, Ben — ilma pikema jututa üks mu preilidest kinni nabida? Need pole ometi kellegi kombed."

„Tere õhtust, Tony. Mul on kahju, kuid ei saa parata. Tabasin tüdruku ja nüüd liigume kiiresti 47-dale tänawale." Ta kummardus.

Tony pöördus Mike'i poole, kes ta autot juhtis. „Oota," käsutas ta. „Miks nii kiiresti?" küsis ta siis ametnikult. „See on üks minu preilidest ja ma pean lähemalt temalt järele pärima." Ta pilgutas politseinikule kawalalt.

„No-jaa, eks wõime weidi weel oodata. Minge parem juba sisse temaga."

Tony patsutas nuuksuwale Gerryle õlale. „Tulge, pean teiega kõnelema." Ta juhtis tüdruku läbi pöördukse tagasi garderoobi. Tüdruk nuuskas nina, kuiwatas silmi ja waatas talle otsa.

„Need on ju hullud lood," naeratas Tony. „Kui ma teid palun Tony Zacchini kaitse all müüa, ei taha te sellest kuuldagi ja paar tundi hiljem tabatakse teid kogu kaubaga! Oi, oi, oi!" Ta laskus toolile ja naeris nii kõwasti, et garderoob kajas.

„Aga te teate ju, et see ei kuulunud mulle," ägestus Gerry. „Ja te teate, et ma ei müü."

„Kuulge," — ta täiskuunägu tumenes — „kui te Tonyle midagi teete, teab Tony kõik. Muidu ei tea Tony midagi — mitte midagi! Mõistate?"

Gerry wajus toolile, olles liiga nõrk jalgadel püsimiseks, ja raputas pead.

Tony süütas ühe oma paksudest sigaritest ja nõjatus mugawalt tagasi. „No-jaa, muidu olete ju tubli tüdruk ja ma ei tahaks teid heameelega kaotada. Kuid waadake, teil wõib minna wäga halwasti. Nad pistawad teid kuni kuueks kuuks pokri."

„Kuueks kuuks?" Rabatult waatas Gerry talle otsa.

Mees kehitas õlgu. „Jah, see on harilik norm. Lõpuks pole ta ju teid tabanud müümast, waid sai ainult kätte salakauba. Kuus kuud, jaa. Wõi on teil raha?"

Gerry naeratas kibedalt ja raputas pead.

„Hm, wäga halb. Adwokaadid maksawad raha. Ja ma pean endale uue tüdruku otsima, mis mulle sugugi ei meeldi. Tja, kui te aga mulle tahaksite teha wäikese meelehea, — nii nagu palusin — wõiksin kõike korraldada." Ta laksutas sõrmi. „Nii ei lähe see aga mulle põrmugi korda."

„Ah jaa, aidake mind, palun, palun!" Tüdruk tõusis ja astus talle lähemale. „Taewas, mu ema, kogu mu perekond — kõik tööta — millest nad peawad elama? Te wõite kindlasti midagi teha — tunnete kõiki inimesi — palun, aidake mind!"

„Ei tea," ütles ta pead raputades, „õieti ei puutu see minusse. Palusin teilt täna õhtul wäikest meelehead — teie aga ütlesite, et te ei wõi..."

„Aga nüüd ma tahan müüa. Aidake mind, palun, ja ma teen, mis te soowite."

„Hea küll, würstinna.“ Tony tõusis. „Teil pole weel mingeid patte ja wõib-olla suudan ma midagi teha. Kuid tolle Monahaniga on weidi raske asju ajada, nii et ma kindlasti ei tea. Kuid proowida ju wõib. Muuseas — see siin on päris kullasoon, ja kui hakkate alkoholi müüma, wõite tublisti money kokku ajada nii endale kui ka mulle. Nii. Ja nüüd minge tualetiruumi ja tehke end korda — näete kohutaw wälja ja see pole jootrahade suhtes sugugi hea. Mina aga lähen ja waatan, mis iirlasega teha saab. Kähku, kähku nüüd!“

Ta andis Gerryle õrna müksu, haaras muheldes kaabu ja weeres wälja Mike'i ja Monahani juurde. „Sa trumpad ju elukutselised üle, Ben,“ naeris ta, Monahanile sõbralikku müksu andes. „Tegid oma asja hästi, Ben. Tüdruk on juba täitsa küps ja ma loodan, et wõime siin kõik weel wäikesi summasid teenida.“ Ta ronis autosse. „Tasuks waewa eest,“ ütles ta wõltsile kriminalistile rahatähte ulatades. „Mine nüüd sisse ja teata talle, et lased ta minu palwel wabaks! Ära sõita, Mike!“

Suur auto wuras minema, kuna Monahan tagasi sammus „Ambassadeuri“. Kui auto keeras Broadwayle, heitis Mike pilgu tagaistmel nõjatuwale endaga rahulolewale mehele. „See oli kord jälle tore idee, Tony! Tahaksin ainult teada, kuidas need sulle kõik pähe tulewad!“

„Sellepärast ma istungi tegewusetult ja sina juhid,“ wastas itaallane. „Siis jääb mulle aega neid wälja haududa.“

Monahan ootas wahepeal Gerryt, kuni see tualetiruumist naasis. Tüdruk oli nüüd wärskelt puuderdatud ja muidu wälimuselt korras, ainult silmad punetasid weel nutust. Hirmunult silmitses ta meest.

„Kõnelesin Tonyga,“ alustas see. „Tahame weel korraks teise silma kinni pigistada. Noo —“ tähendas ta Gerryt mõnuga silmitsedes, „olete järsku hoopis ilusamaks muutunud.“

„Teie minu meelest mitte sugugi,“ wastas tüdruk nipsakalt.

Kriminalist ohkas. „Naistele on ju raske meeldida. Muuseas — et ma ei unustaks — annan teile teie alkoholi jälle tagasi.“

„See ei kuulu mulle ja ma ei taha seda. Ütlesin teile seda juba enne.“

„Nii ütlewad nad kõik, wäikseke — kuid hetk hiljem on nad teisel arwamisel.“ Ta tõmbas oma pehme kaabu sügawalt pähe, ladus pudelid letile, noogutas Gerryle armulikult ja wäljus.

Gerry sammus oma laua juurde, wõttis istet ja uinus tahtmatult.

Wõis möödunud olla umbes tund, kui ülemkelner Gus ta üles raputas. Gerry oli päris sügawalt maganud, pea toetatud lauale, ja waatas nüüd segaselt ringi.

„Noh, tule juba kord mõistusele,“ ütles Gus teda weel kord raputades. „Ega siin pole hotell.“ Ta kummardus tüdruku kohale ja sosistas: „Noor Collins ootab sind. Ütleb, et tahab su koju wiia.“ Ta raputas pead. „Ise on ta nii raske auru all, et waewalt suudab jalul seista. On wist parem, kui ütlen talle, et sind pole enam siin.“

„Oota.“ Gerry tõusis ja läks saali uksele. Üks kelner ja pikkolo hoidsid Collinsit toolil tasakaalus. „Naa, head ööd,“ ohkas Gerry. „Et ta sellises olukorras üldse weel teed siia leidis!“

„Jah, see on ja jääb mõistatuseks! Ta ütles, et tahab su koju wiia, kuid mulle näib, et ennem wõid sina teda koju wiia."
„Mulle näib samuti. Häbiasi päris!"
„Tead sa, kus ta elab?"
„E—jaa." Gerry tõmbas mantli selga. „Tellige takso."
Gus tegi ukshoidjale wastawa korralduse ja paari minuti pärast teatas see, et sõiduk ootab. Koos kelneri ja pikkologa õnnestus Gerryl noormees autosse paigutada. Ta astus ise ka sisse.
„Kuhu?" Autojuht silmitses teda küsiwalt.
Gerry wiiwitas hetke. „Sõitke kõigepealt läbi pargi."
Takso wuras mööda öist Broadwayd, mis kella kolme ajal oli juba peagu tühi, ja keeras Central parki. Nad olid umbes weerand tundi sõitnud, kui Collins, kelle pea wärske õhu mõjul oli muutunud weidi selgemaks, hakkas end liigutama. „Ua-a-ah!" haigutas ta, sirutas end ja raputas pead. Siis pörnitses ta tüdrukule otsa. „No wõtku mind kurat, kui see mitte wäike põgenik pole! Tere õhtust!"
„Tere õhtust!"
„Kus me õieti oleme ja kuhu me sõidame?"
„Oleme taksos, ei sõida õieti kuhugi ja teie olete joobnud!"
Collins raputas pead, nagu mõjuks see selgitawalt. „Kas teate üldse, miks ma joobnud olen?"
„Jaa, arwatawasti liigsest joomisest."
„Ei, kuna ma teid täna tundma õppisin, mu kaunitar. Ja kui mulle lubasite, et tohin teid täna koju wiia, siis hakkasin seda pühitsema," naeratas ta. Wärske õhk tegi tema juures imet.
Samal hetkel pidurdas autojuht aeglaselt. Ta awas akna oma selja taga ja küsis: „Kuhu nüüd?"
„Kus me seni sõitsime?" tahtis Collins teada.
„Läbi pargi."
„Noh, siis sõidame weel kord läbi pargi."
„Hea küll!" Takso hakkas uuesti liikuma.
„Teate, ma peaksin juba hakkama mõtlema kojusõidule. Ütlesin ju teile, et elan Brooklynis."
„Seda küll, kuid praegu on weel wõrdlemisi wara. Oodake weel natuke." Ta nihutas enese lähemale ja pani Gerryle käe ümber piha. „Üks musi," palus ta.
Tüdruk tõukas ta eemale. „Tulin ainult selleks kaasa, et teid kainestada."
„Noh, suudlus oleks ehk kõige parem wahend kainestamiseks," arwas noormees.
„Ei, selle eest ma tänan."
Noormees pistis käe taskusse ja wenitas sealt lõpuks puntra rahatähti wälja. Ta pakkus üht neist Gerryle. „Kas annate mulle nüüd suudluse?"
Tüdruk heitis talle põlastawa pilgu. „Te olete, tähendab, täpselt sama alatu nagu teised?"
„Aa — seda pole weel küllalt?" Ta tõmbas wälja weel teise rahatähe ja pakkus nüüd Gerryle kaht. Wihaselt lõi Gerry ta käe kõrwale. Ta

kehitas õlgu ja püüdis siis uuesti panna Gerryle käe ümber.

„Käsi eemale!" hoiatas Gerry.

„Ahh..." Noormees oli Gerryle surunud suudluse kaelale ja waatas tüdrukult kõrwakiilu saades segaselt üles.

Gerry naeratas kibestunult. „Ja mina lootsin teile teha head. Kahju ajast!" Ta kummardus ettepoole ja tahtis parajasti koputada juhiruumi aknale, kui noormees ta käe haaras.

„Ei, ma palun teid!" ütles ta põske hõõrudes. „Mul on kahju — tõsiselt kahju! Ma ei tahtnud ju teid solwata — uskuge mind! Poleks ma mitte endast nii kõrgel arwamisel, oleksin kohe taibanud, kuidas seda „alatut" mõeldi!" Nüüd oli ta juba wõrdlemisi kaine ja nihutas enese kahetsewalt eemale. Siis sirutas ta käe. „Tahaksin, et saame sõpradeks — kui mind weel uskuda wõite!"

Tüdruk silmitses teda tükk aega, naeratas siis ja ulatas oma käe. „Hea küll!"

„Te olete nüüd siis tõesti hoopis teissugune?" küsis noormees tüdruku kätt hoides. „Ma mõtlen, tänapäewal — noh, on nii harwa juhust tutwuda tõeliste daamidega!"

Gerry tegi grimassi. — „Mõtelge, olen alati soowinud olla daam — rikas ja seltskonnas liikuw ja mis sinna juurde kuulub. Kuid — sellest saadik, kui olen garderoobineiu, olen jõudnud teisele arwamisele. Meie elukutses juhtub nii mõndagi nägema. Kas seltskonnas üldse on tõelisi daame ja dzhentlmene? Ma mõtlen — kas on wõimalik omada raha ja sealjuures olla dzhentlmen? Suurem osa rikaste meeste poegi on wist — nagu teie, jaa?"

„Wäga wõimalik," nõustus noormees. Ta kummardus ja koputas juhi aknale. „Kus te elate?" küsis ta äkki Gerrylt.

„Bay Ridge, Brooklyn. Miks te küsite?"

„Sõidutan teid nüüd koju."

„Kui naljakas! Arwasin, et mina sõidutan teid koju!"

„Olen juba jälle erk nagu kala wees. Kohin ma?"

„Jaa, aga see on kole kaugel."

„Kasulik õpetus mulle." Ta silitas tüdruku kätt. „Ma ei tülita teid kunagi enam. Olen küll rikka isa poeg, kuid wannun, et ma tulewikus käitun sama korralikult nagu mõni — plekisepp." Ta naeratas. „Kas te wõiksite — wõi parem, kas usute, et wõiksin teile aja jooksul weidikene saada armsaks, kuigi olen rikka mehe poeg?"

„Noh, ma pean ütlema, kui te kena olete — olete tõesti kena."

„Rohkem ma ei tahtnudki teada. Nii-siis — kuhu nüüd?"

Tüdruk nimetas oma täpse aadressi ja Collins ütles selle juhile edasi. „Ja mitte liiga kiiresti sõita," lisas ta juurde, kuna tüdruk krampilkult haigutust alla surus. „Waene lapsuke! Olete kindlasti surmwäsinud!"

Gerry naeratas. „Noh, tänase õhtu jooksul süüdistati mind ühe rahatasku warguses, wahistati keelatud alkoholi müügi pärast, mis üldse mulle ei kuulunudki, sõidutati kaks korda läbi Central pargi ja peale selle olen tõstnud paarsada mantlit ja kübarat — mis kõik kokku on kaunis palju ühe õhtu kohta; wõi arwate teie teisiti?"

„Wahistati?“ küsis noormees rabatult. „Ehk
pikemalt?“

Ja nii seletas tüdruk auto edasi wurades
lusest Tony Zacchiniga õhtupoolikul kuni it
misest ta wabastamiseks.

„Mulle näib, et midagi seal ei klapi,“ ü
„Kas teile pole tulnud mõte, et kõik oli ai
ise kogu loo korraldas! Sest kuidas ta just s
nik teid ära wiia tahtis? Teid weeti sisse, mu
ta ootamatult Gerry poole pöördudes, „te meeldi
tahate mulle midagi tõotada?“

Tüdruk istus nüüd tardunult ja mõtted keerlesid ta
Sisse weetud? Nüüd, kus ta selle üle põhjalikumalt m
kõik.

Muidugi oli ta sisse weetud. Miks muidu marssis nagu
äkki kriminalist sisse? Ja kuidas teadis ta, lokaali laudadel la
sooritamata, et garderoobis leidus alkoholi ja süüdistas teda mitte alkoholi müümises, waid selle seadusewastases omamises? Gerry nägu õhetas ja ta tõmbas käed rusikasse. See nurjatu, see alatu ...

Siis kuulis ta äkki nagu läbi tihedate looride jälle Collinsi häält. „Kas tahate mulle midagi tõotada?“ küsis ta teist korda. Ja jatkas siis wastust ootamata: „Kas tahate mulle tõotada mitte alkoholi müüa, mitte tegelda selle musta äriga?“

Wäsinult nõjatus Gerry polstrisse. „Täpselt seda tõotasin just praegu endale.“

„Nii on õige!“ Jälle pani Collins oma käe talle ümber, kuid seekord õrnalt, ja tüdruk nõjatas pea usaldawalt noormehe õlale. Ta on siiski parem kui teised, mõtles Gerry õnnelikuna, kuid otsustas ometi olla ettewaatlik. Ja sekundi pärast oli ta sügawalt uinunud.

Gerryle näis, et ta warsti selle järele õrnalt äratati. Auto oli peatunud.

„Arwan, me oleme kohal,“ ütles Collins tasa.

„Oo, wabandage,“ hüüdis Gerry, „ma ei tahtnud tõesti mitte magama jääda! Kuid täna oli päras eriline õhtu ja usun, et see oli süüdi.“

„See rõõmustab mind,“ naeratas noormees. „Arwasin juba, et põhjuseks on minu seltskond.“

„Noh, see oleks ju ka wõimalik olnud,“ naeris tüdruk wastu, „kuid seekord siiski mitte!“

Nad wäljusid autost majakese ees, kus Gerry elas. Ümberringi oli kõik waikne. Collins jättis auto ootama ja sammus Gerryga kaasa trepini. Ikka weel tüdruku kätt hoides lausus ta: „Öelge mulle nüüd, et kõik on hea, et te andestasite mulle — ja et ma teid edaspidi õige tihti näha saan ja teid tohin koju tuua — teen seda kenasti korralikult ja lasen teid rahulikult magada.“

„Wastata wõin teile ainult kahele esimesele punktile,“ sosistas tüdruk. „Ülejäänu oleneb teist.“ Kelmikalt waatas ta noormehe poole üles.

Gerry oli astunud trepile. Nad olid nüüd peagu ühepikkused. „Ah,

ohkas Collins. „Tohin ma?"
sekundi. Siis noogutas ta.
hellalt, sammus tagasi taksosse ja ootas, kuni
Siis sõitis ta minema...

9.

la kolme ajal helistas Tod Reese Collinsi
anlasest teenri pikema jututa kõrwale ja sam-
ppa.
enese uniselt istukile. „Mis kuradi päralt sulle
ajal mind üles äratada?" küsis ta pahaselt.
as ükskõikselt õlgu. „Ah, tahtsin sult ainult ühe kahe-
a. Ja pealegi pole südaöö, waid kell kolm pärast lõunat
juba aeg, et te, rikaste meeste pojad, end jalule ajate ja
Ta pöördus jaapanlasest teenri poole, kes askeldas kõr-
„Tooge mulle üks sigarett, George, ja üks wiski-sooda, kuid õige
soodaga — see pole mu kõhule hea."

„Ta nimi on Iwata," tähendas Buster.

„Nii kutsud sina teda. Kuid mul on juba wanast ajast nõrkus nime „George" wastu. Aga miks sa ei tõuse ja raha kokku ajama ei lähe?"

„Mul on puhkus. Sain uue koha. Isa nimetas mu oma aktsiaseltsi wiitsepresidendiks. Esmaspäewal läheb lahti."

„Ai wai!" Tod läitis jaapanlase toodud sigareti. „Weel üks wiitsepresident — kokku kaheksa." Ta sirutas käe wiski-sooda järele. „Noh, seda enam on sul põhjust mulle kahekümnelist laenata."

„Wana painaja! Ulata mulle mu püksid — need on seal toolil wõi olid wähemalt seal." Ta asus riietuma. „Kuule sina — teie uudisekütid jooksete ju palju ringi. Oled sa ehk juhuslikult sattunud kellelegi Gerry Marshile „Ambassadeuris"?"

„Hm!" Tod naeratas pilkawalt. „Juhuslikult sattunud! Armas sõber — jooksen talle järele juba sellest päewast alates, kui ta sinna tuli, kuid kahjuks tulemusteta," lisas ta kurwalt.

„Arwasin kohe, et teda tunned."

„Evening Chronicle'i" reporterina oli Todi ülesandeks Broadway piirkonnas uudiseid otsida ja ka wähimatki urgast tunda. Ta oli Busteri südamesõber juba koolipõlwest ja peagu sama hea sõber Busteri hüigelrikka isa, Leslie Collinsiga, kes teda hindas kui ettewõtlikku, lõbusat ja harukordselt seltskondlikku noormeest. Kuna wanal Collinsil wiimasel ajal suur huwi oli tekkinud Broadwayl lõbutsemas käia, oli Tod asunud pillamishimulise rahamehe juhiks ja kaitsjaks, lastes teda ainult harwa silmist. Ja Collins senior laskis seda endale meeldida.

„Mida sa temast tead?"

Tod pidi wiski peagu tõmbama hingekurku. „Ah, olin juba jälle oma kahekümnelise juures. Mõtled Gerryt? Ei midagi, millest wõiks ka ühe rea lehte panna. Teiste sõnadega — korralik tüdruk. Ja omab kahjuks loomupärase antipaatia lehemeeste wastu. Mulle igatahes näib nii. Aga kuule, sina oled wist juba kõrwuni armunud wäikesesse Gerrysse?"

„Mu süda purskab tuld nagu Wesuuw. Kuid ära sa seda ainult lehte pane!"

„Wabandust, mul on tähtsamaid isikuid, kellest kirjutada! Muide, siinjuures meenub mulle keegi tähtis isik, kellega täna lubasin õhtustada — nimelt sinu isa! Ütlen talle, et sind nägin ja et näed oiwaline wälja. Ta kaebab nimelt, et ta sellest saadik, millal lahkusid isamajast, teab sinust ainult seda, mida arwete kasseerijad jutustawad."

Collins pistis käe püksitasku. „Siin on sulle su kakskümmend dollarit. Wõid seda wõtta ka waikimisrahana, kui soowid."

Tod Reese pani raha tasku, surus kaabu weel sügawamalt pähe ja noogutas Busterile lahkumiseks. „Tänan!" hõikas ta uksest. „Külastan sind teinekord, kui sul rohkem aega."

10.

„Wiiekümneneljas Klubi" oli juba wiis ööd järjest olnud wanema Collinsi lõbustuspaigaks. Seal harrastas kardetud Wall-Streeti walitseja oma eraruumis teisel korral kuni hommikuni nii palju pokkerit mängida, kui talle meeldis ja nii palju alkoholi juua, kui ta soowis. Klubi peasaalis müüdi pärlmutriga ilustatud baariletil esmaklassilist importditud alkoholi hinna eest, mis iga tawalist surelikku oleks rabanud. Et kõikide soowe rahuldada, oli seal iga päew ametis kuus mikserit.

Kolmandal korral asusid rafineeritud eratoad, suur, mugawalt walgustatud söögisaal — ja baar juhuks, kui ühest ei piisanud, mida juhtus sageli. Sellesse suursugusesse klubisse pääses ainult liikmekaardiga ja siis tuli end põhjalikult üle lasta waadata poole tosina frakis isanda poolt, kes wahel rusikad appi wõtsid, kui muu ei aidanud.

Ühes mainitud eratubadest olid wiimse wiie öö jooksul wana Collins, Tod Reese, kes isiklikult mängust midagi ei hoolinud, Dan McCoy, üks kaardisõber, kelle asjaarmastaja kires keegi ei kahelnud, kuigi ta ainult harwa partii kaotas, ja weel kaks mõnusat härrat, keda McCoy oli kuskilt toonud, aega wiitnud hasartmängu juures.

Ka oli, nüüd küll juba kuuekümnendat korda, Collins senior kaotanud hiigelsumma.

„Tont wõtku!" lausus ta. „Ja ometi peetakse mind kogu linnas õnneseeneks." Ta pöördus McCoy poole. „Kas teate, kui palju olen kaotanud? Sadaneli tuhat dollarit — maha arwatud need kolm tuhat, mis ma esimesel õhtul wõitsin." Ta raputas pead.

McCoy naeratas. „Teil on õigus, kuid oskate suursuguselt kaotada — ma imetlen teid." Ta kehitas õlgu. „Huwitaw mängu juures on see, et õnn tuleb alati hookaupa." Ta läitis sigareti ja waatas nõusolekut ootawalt teistele härradele. Härra Wilkins, keda täna baarist oli kutsutud neljandaks mängijaks, noogutas nõustuwalt.

Leslie Collins süütas pika pruuni sigari. „Hea küll. Weel üks ring ja ma mõtlen, et mulle on tänaseks küllalt. Mac," pöördus ta jällegi McCoy poole, „usun peagu, et paik on mulle ebasoodus — mitte, et oleksin ebausklik, aga te teate, kuidas see on. Järgmine kord mängime parem kuskil mujal."

„Kuidas soowite." McCoy naeratas armastuswäärselt. „Ainult — noh, ma mõtlen samuti. Teie usute, et see lokaal toob teile õnnetust, kuid mina leian, et ta mulle on toonud õnne. Te ei nõua, et ohwerdaksin oma õnnepaiga. Pange tähele, te wõidate ka weel — pime õnn pole kunagi püsiw." Ta pöördus Todi poole. „Teie annate lehed!"

Nüüd tõstis ka wiies mees häält. Ta nimi oli Kendall ja tema oli ka toodud baarist. Kuna ta kogu aja oli kaotanud, oli ta tuju halb. „Kuulge," urises ta, „proowime parem ühe teise mängu kaartidega. Wõib-olla siis paraneb mänguõnn."

„Aga palun!" ütles McCoy wastutulelikult. „Boy!" hüüdis ta, ja kõrwaltoast ilmus teenistuswalmis noormees. „Hallo, boy — uus mäng kaarte, palun!"

Punases liwrees boy lahkus.

„Mina ütlen alati," jatkas McCoy, „olgu kaardid uued wõi wanad, teeb ühe wälja, kui Fortuna pole armuline." Ta waatas üles, kuna boy naasis, ja sirutas käe kaardipaki järele. „Anna siia!" Boy ulatas kaardipaki talle ja wilunud kaardimängija elegantsiga hakkas ta küünega purustama wahapaberist katet. „Nii," ütles ta mängu lauale wisates ja pühkis siis sama elegantse liigutusega endised kaardid põrandale. Tod wõttis uued kaardid, loendas nad ja jagas.

„Na, na, na!" Korpulentne hallijuukseline härra pistis pea ukse wahelt sisse ja naeratas lõbusalt.

„Preston! Wana ümberaeleja!" Collins wiipas ta laua juurde.

„Tere õhtust, wana lesknaiste ja waeslaste petja! Mulle räägiti, et oled siin. Kuidas läheb?"

„Ah, wõin waewalt weel paigal püsida," naeris Collins. „Tunned neid isandaid?" Ta tähendas teistele lauaswiibijatele ja esitles neid järjekorras. „Tod siin," seletas ta, „on „Chronicle'i" reporter ja Busteri hea sõber."

„Tere õhtust." Preston pöördus jällegi Collinsi poole. „Kohtasin su poissi eile õhtul — ta päästis mu kohutawast blamaazhist."

Collins kergitas kulme.

„Jaa, tõepoolest," jatkas Preston. „Tahtsin ühe garderoobipreili rahakoti warastamise pärast wahistada lasta, mille olin unustanud koju peeglilauale. Kuid ma ei oska lugu siiski seletada. Su poeg helistas mu korterisse ja ütles, et Wells — nii on mu teenri nimi — talle teatanud, et mu rahakott lebawat peeglilauaI, ja mulle seletas Wells, kui temaga järgmisel hommikul sellest rääkisin, et ta olewat õhtu läbi olnud kodunt ära." Ta kehitas õlgu, nagu mõistatust lahendada püüdes. „Kuid rahakott oli mul tõesti peeglilaual. — Nii-siis — kes teist wõidab?"

Collins tahtis wastata, kuid Tod Reese takistas seda tõusmisega. „Olen kohe jälle tagasi," ütles ta naeratades. „Tahan korraks jalgu liigutada."

Ta lonkis aeglaselt toast wälja, kuid trepile jõudnud, jooksis ta kiiresti alla. Baaris wiipas ta enda juurde ühe boy. „Kuule, pisike," naljatas ta, „wõid sa teha, mis sind kästakse?"

„Muidugi, mu härra."

Tod sammus kuhugi baari nurka ja laskus klubitoolile. Siis käskis ta poisil hästi tähele panna, ja seletas talle waikselt midagi. Selle järele jooksis kahe dollari wõrra rikkamaks saanud boy minema. Ton nägi teda trepist üles lippawat. Siis tellis ta endale midagi juua ja nõjatus mugawalt wastu nahkpolstrit. Warsti oli poiss tagasi ja ulatas talle kaardid, mis ta ülewal toas oli korjanud põrandalt.

Reese pistis kaardid tasku, wõttis aegajalt paar kaarti wälja ja silmitses neid uuriwalt, kuid pani need kiiresti tagasi, kuuldes Leslie Collinsi häält trepil. Warsti selle järele ilmusid Collins, McCoy ja nende kaks kaaslast koos Prestoniga baariuksele.

Collins heitis pilgu baari. „Ah, seal ta ongi!" hüüdis ta. „Arwan, et teeme tänaseks lõpu, Tod." Ta osutas Prestonile. „Me lähme weel pisut pummeldama. Ega te kuri pole?"

„Mitte põrmugi," naeris Tod. „Pean ka ise tegema warsti oma ringi."

Collins ja Preston jätsid kaaslastega jumalaga, Wilkins ja Kendall sammusid kiiresti baarileti äärde ja McCoy waatas ringi, nagu ei teaks ta weel, mida teha. Tod lahendas probleemi tema eest.

„Hallo, härra McCoy!" kutsus ta mehe enda juurde. Kulmu kortsutades astus McCoy nurgalaua äärde. „Tehke endale mugawaks, jooge midagi — ja lobisegem weidi," ütles Tod. Ja enne kui McCoy midagi jõudis wastata, hõikas ta: „Hallo, oober!"

McCoy wõttis istet ja tellis.

„Noh," ütles Tod sigaretti süüdates, „täna oli teil tasuw õhtu."

„Jaa," wastas McCoy, puhastas hoolikalt näpitsad, mis rippusid tal nöörikesega kaelas, ja pistis need tooſi.

„No-jaa, arwasin seda kohe," tähendas Tod terawalt.

McCoy tõstis järsult pilgu. „Mida tahate sellega öelda?"

Tod Reese tõmbas taskust aeglaselt kokkumurtud paberi. „Nii," ütles ta McCoyd silmitsedes. Siis laotas ta paberi lauale ja hakkas üles waatamata waikselt ette lugema: „Daniel J. McCoy, alias „Osaw Jim", alias hertsog Moran, alias..."

„Mis kuradi päralt see on?" McCoy hüppas wihaselt püsti.

„Need on politseiaktid teatawa Dan McCoy kohta." Ta waatas uuesti paberile. „Waatame järgi. Wõltsmängija, kelm, petis. Wiis korda Ühendriikides wangistatud, kaks korda Inglismaal tabatud ja Prantsusmaalt wälja saadetud pettuste pärast prantsuse aurikul. Kas soowite weel edasi?"

„Te... te..." McCoy kogeles wihast. Tod surus ta tagasi toolile.

„Ainult mitte kunstlikku erutust — see meelitab ainult publikut ligi!" ütles Tod rahulikult. „Hm — jaa," köhatas ta ja süütas endale uue sigareti, „nägin teid juba kolme päewa eest läbi. Tahtsin ainult waadata, kui kaugele te oma häbematuses lähete."

McCoy waatas kähku ringi, kas keegi kuulab, ja kui ta jälle pöördus Todi poole, naeratas ta mahedalt. Ta oli otsustanud muuta taktikat. „Sherlock Holmesi jäljendajana, kardan ma, pole teil küll loota edu."

„Kuidas nii?"

„Noh, kuna see on selge sama. Wõi kas te ei usu, et maailmas jookseb weel küllalt McCoy nimelisi isikuid ümber?"

„Ei imestaks mind," ütles Tod kõikumatult. „Kuid ma usun waewalt, et need teised McCoyd ka nii wälja näewad." Ta otsis taskust ühe roimarifoto ja ulatas selle üle laua. „Tunnete ehk?" küsis ta kelmikalt. Ta ei oodanud wastust, märkas aga, et weresooned McCoy laubal weel enam paisusid, et ta nägu muutus sinakaspunaseks ja et ta suutis end ainult waewu talitseda. „Kuulake nüüd kenasti rahulikult pealt," jatkas Tod. „Olete wõltsmängija ja läbi ja läbi kelm — mis aga niikaua on teie eraasi, kuni mu sõbrad jääwad puutumata. Mõistate?"

„Isegi siis, kui see kõik —" McCoy tippis paberile ja fotole — „oleks tõsi, pole mingit seadust, mis keelab mõnusa kaardimängu sõprade ringis. Wõi on siiski?"

„Mõnusaks kaardimänguks ei saa seda just nimetada, kus teiselt pettusega kooritakse sada tuhat dollarit! Kuulake: te annate raha Collinsile tagasi ja kaote siis linnast — mõistate?"

McCoy puhus kuuldawalt õhku läbi nina. „Ja kui ma seda ei tee?"

„Siis jooksete warsti imekauni soenguga hallis kongis ringi."

McCoy naeratas. „Ah te lapsik narr! Kas te tõesti kujutlete, et teie sõber Collins wõi mõni muu teie muinasjuttu usub? Mängisime ometi klubikaartidega ja wahetasime neid iga silmapilk. Collins ise ostis täna õhtul kaardid."

„Seda küll," möönis Tod. „Kuid juhuslikult pole see wana trikk mulle mitte päris uudiseks. Teie wist arwate mind uskuwat, et murdsite uue partii pitseri lahti alles täna õhtul? Jaa — seda teil ei tulnudki pähe! Olete kõik uued kaardipartiid siin enne ära märkinud ja siis uuesti kinni pitseerinud — ja see ongi põhjus, miks teile siin meeldib mängida."

Ta pistis käe tasku ja tõi esile kaardid mis boy oli talle toonud. „Siin on kaardid, mis te suurejooneliselt põrandale pühkisite. Lasksin need oma eralõbuks üles korjata; ja siin on tuliuus partii kaarte, mille ostsin poole tunni eest. Sellel on ümber wahapaber ja peal pitser nagu kord ja kohus — kuid nurgad märgitud." Ta naeratas kahjurõõmsalt.

McCoy niisutas kuiwanud huuli.

„No hea küll," ütles ta asjatundlikult, „mida pean ma tegema?"

„Collinsile tema raha tagasi andma — wõite saata ka postiteel, kui see teile mugawam — ja teda tulewikus pügamata jätta. Ja kui te wabatahtlikult seda ei tee, leidub meil seadusi, mis teietaolised sellid pistab määramatuks ajaks trellide taha."

„Na olgu. Tean, kui mu mäng on läbi. Kuid — te peate mulle jätma kaks päewa aega. Mul pole praegusel hetkel nii palju raha. Pean selle alles hankima."

„Kaks päewa? Tehtud. Astun igal õhtul enne sulgemist korraks „Ambassadeuri". Olete seal kunagi käinud?"

McCoy naeratas. „Sada korda juba wähemalt. Külastan Jessie Kingi — te tunnete ometi sealset garderoobipreilit? — juba ligi pool aastat."

„Kui te kahe õhtu pärast — see on ülehomme — mitte seal pole ja mulle ei teata, et Collins on saanud oma raha tagasi, lähen Mulrooney juurde. Selge?"

„Olen kindlasti seal." McCoy tõusis. „Kuid seni peate suu, eks?"

„Paremini kui mõni sekretär Walges Majas."

„Seda ma tahtsingi teada," ütles McCoy jumalaga jättes.

„Hästi — korras!" naeratas Tod. „Hallo, oober," hõikas ta ühele kelnerile, „weel kaks samast sordist — mõlemad mulle — ja wõite need kanda Leslie Collinsi arwele!"

11.

„Ambassadeuris" oli inimestewool pärast teatrietenduse lõppu lakanud, ja esimest korda õhtu jooksul leidsid Gerry ja Jessie aega wäikeseks puhkepausiks ja wõimaluse lobisemiseks. Garderoobi tagaosas süütas Jessie hoolimata Gerry waljust keelust sigareti, hoides selle laudlina all warjul ja laskis ka Gerryl wahetewahel tõmmata mõne mahwi.

„Ma ei mõista seda ikka weel, wäikseke," ütles Jessie. Gerry wahistamine oli nende ainsaks jutuaineks olnud kella wiiest alates, millal nad saabusid ametisse. „Sa ei usu ometi, et mul sellega midagi tegemist oli?"

„Olen sinust paremal arwamisel." Gerry kehitas õlgu. „Aga mida usuksid sa minu asemel — kuna sa eile ju wiis tundi warem lahkusid?"

„Seda küll! Kuid taewas ise olgu tunnistajaks, wäikseke, et mul polnud millestki aimu. Eile õhtul, kui käisin kauba järel, küsisin Tonylt, kas wõin osa õhtust saada wabaks. Juhuslikult olin talle kokku ajanud kaunis kena summa ja nii ütles ta heatujuliselt „Tehtud". Kui sa mind ei usu, tarwitseb sul ainult küsida McCoylt — see on mees, kellega käisin wäljas."

„McCoy?"

„Jah, ta on mind tihti kutsunud ja tahtsin korra näha, kuhu ta mu õieti wiib. Muide, ta saabus tubli hilinemisega, waletas mulle ette, et teda peetud kuskil kaardimängu juures kinni ja nii edasi. Ja mis puutub sinusse, siis pole keegi mulle sellest midagi rääkinud. Isegi mitte Tony, kui läksin täna õhtul kaubale järgi. Ta ütles ainult: „Pole waja — Mike toob sinna hiljem kahekordse portsjoni — poole saate teie. Loomulikult olin rabatud. Arwasin, et sina ka nüüd müüa tahad ja küsisin seda temalt. Ta ütles ainult, et olewat sust ometi lõpuks jagu saanud ja nii jäigi. Jumal, usud sa tõesti, et weaksin oma kaasametniku sisse? See kelm!"

„Mina ei müü aga. Kui teisest osast ka lahti loodad saada — palun! Wõid selle saada."

„Aga sa usud mind ometi?"

„Pean wist küll uskuma. Oled alati olnud hea kaasametnik."

„Ja tahan seda olla ka edaspidi. Nüüd unustame selle — peaasi, et kõik lõppes hästi. Mõtlen Buster Collinsit ja nii edasi."

Gerry naeratas. „Tean, mida sa mõtled. Kuid sa ei taha korralikku noort tüdrukut ometi üle kuulata?"

Ka Jessie naeratas nüüd kergendatult. „Loomulikult tahan ma seda."

„Noh, ta on waimustaw. Seda tahtsid sa ometi teada."

„Seda ja weel paari pisiasja. Ah," ohkas ta wiimastele mantlitele osutades, „kui need pummeldajad ka lahkuksid, wõiksime ennastki walmis panna. Oo, tere õhtust!" hüüdis ta äkki Tod Reesele, kes oli lonkinud sisse. „Tod tuleb meid wärskelt rasceritult külastama," pöördus ta Gerry poole.

„Ütle talle, et me ei hooli külastustest," hõikas Gerry peak pööramata.

Esmakordselt oma reporteriameti kestel wõttis Tod kübara peast, silmitses Gerryt hetke waikides ja ohkas siis: „Teate, teie olete ainus põhjus, miks olen soowinud olla miljonär!"

„Kuidas nii?" Gerry waatas segaselt üles.

„Noh, see on lihtsalt mu arwamus." Ta süütas sigareti. „Selge mulle, kallis laps, kas noormehel peab tõesti olema miljon, enne kui pääseb teile lähedale?"

Gerry silmitses teda rabatult. „Aga Tod!"

„Jaa, mul on tõsi taga. Olen teisse juba ammu armunud. Kuid mul ei tarwitse teile seda jutustada — teate ise kõige paremini, kuidas minuga on."

„Ma ei tea midagi. Jumaluke, jaa, olete ju minuga naljatanud..."

„Ainult häda sunnil." Tod Reese nägu oli päris kahwatu ja ilmsesti mõtles ta oma sõnu tõsiselt.

„See on teist kena, tõesti kena, nii siiralt mulle seda öelda, aga..."

„Olgu pealegi, armas laps. Ma mõistan. Teil ei tarwitse rääkida selgemini. Aga mõnikord soowin tõesti, et see Collins — kuigi ta on mu sõber — oleks ilmale tulnud eskimode juures ja seal üles kaswanud." Ta naeratas nukralt ja wiskas sigareti nurka.

„Ärge olge ometi laps! Tunnen ju Busterit waewalt," kogeles Gerry kimbatuses.

„Olen kõige parem ridade wahelt lugeja kogu linnas. Hüwasti!" Ta haaras Gerry käe, üllatudes, et tüdruk ei tõmmanud seda ära. „Aga kui ta kord peaks auto alla sattuma," naeratas ta, „loodan teie silmis armu leida. Kohtate temaga muidugi ka täna õhtul?"

Gerry noogutas. Siis osutas ta oma kohwrikesele. „Tahame weel kuhugi minna. Ta käskis mul õhtukleidi kaasa wõtta." Sealjuures muutus ta ise tulipunaseks.

„Nojaa," naeratas Tod, „tulen nagu alati liiga hilja. Kujutlesin endale nii kenasti, kuidas me koos Harlemi sõidaksime ja..."

„Mõni teine kord heameelega." Ta andis Jessiele wargsi märku, kes lähemale astus.

„Märkasin juba," noogutas noormees ta mõtteid lugedes. Siis wõttis ta enese kokku ja küsis jälle harilikul lõbusal toonil Jessielt: „Millal on siin lõpp, tädike?"

„Ah. oli juba kümne minuti eest. Mina olen walmis, kui tema nõustub." Ta pöördus Gerry poole. „Wõi oled sa täna õhtuks enese juba ära lubanud?"

Gerry haaras Jessiel randmest ja heitis pilgu kellale. „Hm-jaa. Ma — ma mõtlen, ta on ainult weidi hilinenud."

„Noh, siis ootame, kuni teie prints suwatseb ilmuda. Nõus?" küsis Tod sigaretti läites.

„Nõus," wastas Gerry. Saalis kustutas Gus juba tulesid ja ka orkestrandid walmistusid lahkumisele.

„Riietu end juba kohe ümber," andis Jessie sõbratarile nõu. „Mis mõte on teda weel kaua oodata lasta, kui ta tuleb."

Tod istus garderoobiletile ja Jessie tõmbas endale mantli selga. Gerry heitis weel kord pilgu Jessie randmekellale ja sammus siis kohwrit haarates rusutud meeleolus daamide tuppa.

Wiie minuti pärast haigutas Tod waljusti. „No, kui see weel tuleb, söön oma wana kaabu ära.“

„Mul on wäikesest kahju. Sieti häbiasi — noormehe poolt, keda ta ainult paar korda on näinud! Tasa!“ Ta andis Todile küünarnukiga müksu, kuna Gerry ilmus tagasi garderoobi. „Huiiit!“ laskis Jessie kuuldawale wile. „Küsin teilt — näeb ta shikk wälja wõi mitte?“

Ohtukleidis nägi Gerry tõepoolest „shikk“ wälja. Ta kandis sinist shifoonkleiti, mille alt waatas paar siniseid atlaskingi. Pikk walge brokaatjakk kõrge stuartkraega tõstis meeldiwalt esile ta leekiwa juukse. Ja kuigi ta kleit polnud pärit wiiendalt awenüült, laskis ta suursugune kandmiswiis seda siiski oletada. Jessie naeratas tunnustawalt, Tod pomises ainult „Poiss, poiss!“ ja Gerry sundis end naeratusele, waadates ootawalt Busteri järele ringi.

Hetke seisid kõik kolm nõutult ega teadnud, mida teha. Onneks ilmus Gus ja päästis seisukorra. „Tahate wist siia ööbima jääda?“ küsis ta. „Nüüd puhkama — tööaeg on läbi!“ Ja wastust ootamata astus ta lüliti juurde ja hakkas tulesid kustutama.

„Käitute nii, nagu maksaksite teie elektriarwe! Tulge, lapsed, me ootame wäljas.“ Tod pani käed mõlemale ümber ja wiis nad wälja.

„Ta peeti kindlasti kuskil kinni,“ lohutas Jessie sõbratari. „Ütlen sulle üht: kui ta wiie minuti pärast ei tule, lähme kõik kolmekesi Harlemi. Nõus, Tod?“

„Wõtate mul sõnad suust.“

Gerry kehitas abitult õlgu, püüdes warjata rusutud meeleolu, mis kõneles liiga selgesti ta silmist. „Nüüd ta waewalt weel tuleb. Mul on ainult kahju, et riietusin ümber.“ Lootusetult silmitses ta pikka wäljasurnud tänawat. „Arwan, et — et sõidan nüüd parem koju. Olen tõesti wäsinud.“

„Ei tule kõne allagi!“ Tod haaras tal käsiwarrest. „Taewas! Koju!“ naeris ta sunnitud lõbususega. „Te ei teagi, milline lõbu see on Jessiele! Tahtsime sõita allmaaraudteega, kuid teie kleidi auks wõtame takso.“

Tod wiipas möödasõitwale taksole ja juht pidurdas. „Sisse astuda, kena laps — arwe maksmine on kõrwaline asi!“ Ja kuigi Gerry püüdis wastu rabelda, wiisid teised ta autosse ja astusid ise ka sisse.

„„Edeni palee“ — Harlem,“ ütles Tod juhile. „Ja üks dollar pealekauba, kui jõuame kähku kohale.“

Siis surus ta enese tüdrukute wahele ja waikides läks sõit läbi öise New Yorgi.

Gerry waatas hajameelselt läbi autoakna linna fantastilist tuledemängu, kuni Tod ta käe haaras ja teda õrnalt ja isalikult silitama hakkas. Gerry pööras pea ja naeratas. Naeratus polnud küll kuigi waimukas, kuid Tod mõistis teda ja Gerry oli selle eest tänulik. Ta püüdis küll end kõigiti rahustada ja mõistlik olla. Wõis ju tõesti midagi wahele tulla, kuid siis oleks noormees wõinud wähemalt helistada ja teatada. Aga niiwiisi käituda — noh, selliselt wõis ainult miljonär kohelda garderoobineiut ja oli tal õigus selle üle nuriseda? Korraga näis ta olewat kõigest jagu saanud.

„Siin pole ma weel kunagi käinud," ütles ta takso peatudes „Edeni palee" ees, „kuid olen kuulnud, et siin olewat kohutawalt noobel."

„Oh, lapsuke, te imestate, kui oleme astunud sisse," hoopleś Tod. Ta maksis sõidu ja juhtis oma daamid lokaali, kus tüse portjee ta peatas. „Puupüsti täis, härra direktor — wõi kas laskſite endale laua reserweerida?"

„Olen Tod Reese „Chronicle'ist" ja kui wajan lauda, tunnen ikkagi kedagi, kes on õnnelik mulle seda loowutama."

„Wabandust, härra Reese, oleksin pidanud teid ära tundma — olge lahked, astuge sisse!"

Warsti oli Lee Posner, Harlemi allmaailma kõmureporter, wõtnud nad sleppi, üliõnnelikuna nii silmapaistwat kolleegi kohates. Ta muretses neile mugawasse nurka laua, kust nad said jälgida kabaree ettekandeid, wabandas ja lahkus. Warsti ilmus ta kahe pakiga tagasi ja ulatas need salaja laua all Tod Reesele.

„Wot kus tegelane," kadestas ta. „Temal kohe kaks kena last korraga ja meiesugune ei saa mitte rewüünukkugi."

„Selle eest ajan ka igal hommikul habet. Peaksid korra ka katsetama — kindlasti oleks sul naiste juures suurem menu!" Tod pöördus oma daamide poole ja osutas Leele. „Selle karuse wälimuse all tuksub kuldne süda."

Lee naeris waljusti ja hakkas Gerryle silmi tegema. „Ega te ometi kuri pole, et üks noormees ei suuda teietaolisest iludusest pöörata silmi?"

„Wastupidi," naeratas Gerry. „Olen meelitatud."

Orkester alustas järgmist tantsu. Tod noogutas Leele, et see Gerry tantsima paluks ja ise kummardus ta Jessie ees. „Põlen juba igatsusest jalga keerutada."

Nad trügisid laudade wahelt tantsupõrandale ja tantsisid wapralt kori lõpuni.

„Nüüd algab teine ettekanne," tähendas Lee, kui nad wäsinult jõudsid tagasi kohale.

Warsti algaski kabaree-etendus. Nad plaksutasid innukalt iga pala järele ja Tod märkas Gerryt silmitsedes, et see tõesti oli saanud juba kõigest üle ja etendusest lõbu tundis. „Noh," küsis ta, „kas teil pole nüüd hea meel, et kaasa tulite?"

Sekund hiljem oleks ta endal meelsasti hammustanud keele ära. Ülemkelner juhatas parajasti wäikese seltskonna tõusikuid läbi saali kuhugi laua äärde ja Tod kui ka Gerry märkasid korraga sama. Teine härra seltskonnas, mis koosnes kolmest härrast ja kolmest daamist, oli Buster Collins.

Kuid kumbki neist ei tahtnud lasta teist midagi märgata, pöörates pilgu kõrwale.

Jälle alustas orkester tantsu. Seekord tegi Tod Leele ettepaneku partnereid wahetada ja Lee lahkus Jessiega lauast.

Tod heitis Gerryle küsiwa pilgu.

„Olete mulle pahane, kui ma seekord wahele jätaksin, Tod?" Tüdruku alumine huul wärises kergelt. „Olen — olen weidi wäsinud."

„Miks peaksin pahane olema! Olen ka ise weidi laisk tantsimiseks," naeratas Tod. Siis haaras ta laua alt pudeli. „Usun, et wäike lonks mõjuks meile mõlemale hästi." Kuid Gerry raputas pead. Tod nihutas oma tooli lähemale ja asetas käe Gerry käsiwarrele. Tüdruk oli tõesti tubli! Ta

püüdis külmalt suhtuda sellesse, et Collins lõbutses sealsamas läheduses.

Gerry haaras noormehe käe. „Rikun teil tuju. Mul on kohutawalt kahju."

„Kuulge," ütles Tod wihaselt, „kas pean selle poisiga rääkima?"

Gerry silmad muutusid niiskeks ja ta ei wastanud midagi, kartes, et puhkeb waljusti nutma. Ta raputas ainult ägedalt pead. Kuid warsti suutis ta enese kokku wõtta. „Ah Tod," oigas ta, kas tohin nüüd koju sõita?"

Tod silmitses tihedat rahwahulka tantsupõrandal ja leidis Collinsi. „Sa alatu lurjus," pomises ta, „ainult lurjus saab sellise teoga toime!" Kuid Collins, mitte märgates Gerryt ega Todi, lõbustas end hiilgawalt kellegi tüseda blondiiniga tulipunases kleidis.

„Niisiis — tohin ma koju sõita, Tod?"

„Tean, milline tunne teil on, lapsuke! Teie olete hull tema järele, mina olen hull teie järele ja Jessie — tont teab, wõib-olla on tema hull minu järele!" Ta silitas kaastundlikult tüdruku õlga. „Loomulikult sõidame nüüd koju," ütles ta kaastundlikult.

Ta wõttis taskust märkmiku, kirjutas paar rida Jessiele ja Leele ja juhtis Gerry saalist wälja. Uksel seisatus tüdruk weel hetke, nagu tahtes weenduda, kas ta silmad teda ei petnud. Siis hammustas ta huulde, keeras järsult pea ja järgnes Todile.

„Kuhu me sõidame, kallis laps?"

„Bay Ridge, Brooklyn."

„Sa taewas," hüüdis ta teeseldud lõbususega, „see arwe tuleks ju kohutaw!" Siis kummardus ta tüdruku kõrwa juurde: „Ilma naljata, mul on ainult kolm dollarit!"

„Mul on ka umbes nii palju," sosistas Gerry wastu.

„Et ka iga tüdruk, kes mulle meeldib, peab elama Brooklynis!" ohkas Tod naeratades. Ta märkas, et tüdruk oma õhukeses jakis wärises ja wiipas kähku takso.

Waikides sõitsid nad pool tundi läbi öö. Kui Tod möödawilksatawa laterna all jälle pilgu Gerryle heitis, nägi ta, et tüdruk nuttis, kuid seda iga hinna eest püüdis warjata.

Tod pani talle käe ümber piha ja surus ta pea oma õlale.

„Tod!"

Noormees tõstis pilgu.

„Olete tõesti kuldne hing — kas kuulete?" Ta surus noormehe kätt ja suudles teda hellalt.

— — — —

Järgmisel päewal oli Tod juba ammu enne kella kolme Collinsi ukse taga ja helistas ägedalt. „Tere, George," urises ta üllatunud jaapanlasele, kes talle awas. „Iwata, palun," parandas teener.

„Noh, mina nimetan sind George'iks ja me ei taha ometi kohe warahommikul hakata tülitsema."

Jaapanlane pomises midagi segast.

„Wean kihla, et ütlesite praegu midagi ebawiisakat," tähendas Tod heatahtlikult. „Tema põõnab muidugi alles?" Tod osutas magamistoale.

„Jaa, ta magab," ütles jaapanlane rõhuga.

„Teeb sama wälja." Tod awas ukse, kuid pöördus enne sisseastumist

weel korra Iwata poole. „Üks wiski-sooda, George — kuid taewa pärast, ole sooda suhtes kokkuhoidlik!" Siis astus ta magamistuppa.

Collins magas weel.

Todi pilk langes hommikumantlile seinal. Kähku rullis ta selle kokku ja wiskus.

„Mis pagana päralt..." Collins ajas enese istukile ja waatas uniselt ringi. „Wõtaks sind katk!"

„Tasa, tasa," manitses Tod. „Istukile tõusta ju wõid, kuid üles ma sinu asemel küll ei tõuseks — sest mul on aimdus, et teeksin sinust siis hakkliha, ja mu aimdused mind harilikult ei peta."

Collins pilgutas silmi. „Mis sa seal kraaksud?"

„Räägin sinust. Nimi „Casanowa" sobiks sulle hoopis paremini kui „Collins". Oled igawene tuulekoer." Ta astus Collinsi woodijalutsi juurde. „Ainus asi, mis lahutab sind walehammastest, on mu hea enesewalitsus." Ta surus käed rusikasse. „Teed süütu näo, armas Buster — kuid tahtsin sulle öelda, et pean sind lurjuseks."

Collinsi silmad wenisid suureks. „Kuule, kui sa auru all oled, siis maga end parem wälja. Kui sa aga seda mitte pole ja edasi kawatsed selliseid wängeid sõnu pilduda, siis tulen ja topin sul suu kinni."

„Nahu!" urises Tod. „Asi puutub Gerry Marshi. Olen juba kuid jooksnud sellele tüdrukule järele — aumehena, muidugi mõista — ja siis ilmud sina, kutsud ta kaasa, sõidutad teda weidi oma wanahärra autos ringi, ajad tüdrukul pea segi ja jätad ta siis istuma. Kelleks sa teda õieti pead — mõneks seltskonnanukuks?"

„Ah sellepärast kogu erutus!" Collins haigutas igawalt. „Seda ma kuulsin juba eile õhtul küllalt! „Eedenis" tollelt blondilt inglilt, kes temaga „Ambassadeuris" koos töötab. Ma ei saanud tõesti midagi parata. Wanamees tuli seltskonnaga ja mina pidin kaasa tegema ega saanud mahti helistada. Kuid teen selle jälle heaks — wõid mind uskuda!"

„Mitte midagi sa ei tee! Tulin siia kahel põhjusel: esiteks, et sulle öelda, mis ma sinust arwan, ja teiseks, et öelda, kuidas tüdrukuga on. Pühapäewal me — abiellume!"

Jälle raputas Collins pead, nagu poleks ta õieti kuulnud. „Sina abiellud Gerryga? Sina? Kuule, sa oled wist päikesepiste saanud!" Ta wiskas jalad üle woodiserwa, otsis tuhwlid ja tõusis. „Ma — ma ei mõista sind."

„Pean sulle selle sõna wist ette weerima. Jaa, me abiellume — a-b-i-e-l-l-u-m-e — pühapäewal! Kas nüüd hakkad taipama?"

„Kuid — olin ju temaga alles eile õhtupoolikul koos ja — ja ta pole mulle sellest sõnakestki rääkinud..."

„Eile õhtupoolikul ei teadnud ta seda weel isegi," naeratas Tod. „Kui sina ta eile istuma jätsid, lohutasin teda. Jaa, wiisin ta koju, küsisin teel, kas ta tahaks minuga abielluda ja tema ütles jaa. Pühapäewal on pulmad."

Collins wajus masendatult tagasi woodile. „Tont wõtaks," hingeldas ta. Siis hõikas ta Iwata. „Üks wiski-sooda — ei, parem ilma soodata!" käsutas ta. Süüdlasel pilgul waatas ta üles Todi poole. „Tahaksin — tahaksin siiski weel korra temaga rääkida, tahaksin end wabandada..."

„Ah nii? Kuid sul pole õnne. Täna on tal nimelt waba päew ja ta weedab õhtupooliku minuga. Kohtame kella poole wiie ajal ja õhtul wiin ta kooswiibimisele doktor Kirklandi juurde. Sina oled juba küllalt pahandust tekitanud. Tulewikus jää pigem oma Park Avenue nukkude juure ja jäta wäärtuslikud tüdrukud neile, kes neid hinnata oskawad." Tod lonkis ukse poole. „Serwus!" ütles ta. „Arwasin ainult, et see sind ehk huwitaks."

Wälisukse juures kõhkles ta ja sammus aeglaselt Collinsi magamistuppa tagasi. „Unustasin midagi. Midagi tähtsat. Pead tingimata oma isa juurde minema, kuuled sa, ja talle ütlema, et McCoy helistas mulle, et ta täna õhtul ei saa tulla kokkuräägitud kohta kaarte mängima. Ta pidi ootamatult ära reisima. Teataksin seda meelsasti wanahärrale ise, kuid mul pole täna tuju küsimustele wastata. Selge?"

Collins noogutas mornilt.

— — — — —

Täpselt pool wiis ootas Tod Paramountkino lõunaküljel, kuid kell oli juba ligi wiis, kui Gerry lõpuks saabus.

„Wabanda," hingeldas ta, „aga just siis, kui tahtsin tulema hakata, helistas ülemus — Tony, sa tead ju —, ja mul oli temaga pikk seletus. Kartsin juba, et ma ei saa üldse enam tulla!"

„Ja mina kartsin, et sa wahepeal mõtlesid ümber ja otsustasid mu istuma jätta."

„Mispärast, Tod! Ah — tead, olen praegu koledasti pigis..." Ta tõmbas noormehe kuhugi nurka ja jutustas talle põhjalikult oma seiklusest Tonyga ja lõksust, kuhu see oli ta paari päewa eest meelitanud.

„Ma ei teadnud, mida teha — mõistad sa? Arwasin, et kõik toimub seadusepäraselt ega teadnud aimatagi, et kriminalist polnud ehtis — ja nii töötasin Tonyle, et teen kõik, mis ta tahab, et müün isegi alkoholi, nagu ta mult nõudis. Noh ja nüüd ta märatseb. Täna pärast lõunat tuli Mike „Ambassadeuri" ja leidis kogu kauba weel sissepakitult, nagu ta selle oli toonud. Nüüd oli Tony käsu annud, et pean tema juurde tulema."

„Millal?"

„Otsekohe. Mu tuju oleks tõesti parem, kui mul ei tarwitseks minna."

„Aga Tod tuleb sinuga kaasa!"

„Tõesti?"

„Suurima rõõmuga isegi!" Ta tõstis mantlikrae üles ja surus kaabu kõwemini pähe. Siis haaras ta Gerry käsiwarre. „Tundsin seda Zacchinit juba wanasti, kui ta töötas all Sully tänawas. Kawal on ta — kuid mitte küllalt kawal."

Sigariäri ees 48. tänawas peatas Tod oma pruudi. „Üks hetk. Ainult, et teaksin: sa ei kawatse ometi müüma hakata?"

„Ei — wabatahtlikult kindlasti mitte."

„Ja sunniwiisil ei pea sa seda ammugi tegema. Nii-siis lähme."

Koos astusid nad sigariärri ja ronisid kitsast trepist üles Tony büroo ukse taha. Mike nägi esialgu ainult Gerryt ja osutas käega Tony kabinetile. „Muudkui sisse," pomises ta. Siis märkas ta ka Todi. „Üks hetk,

Wõib-olla on tal parajasti tegemist." Ta pöördus ja sammus ise kabinetti. Kui ta jälle wäljus, andis ta Gerryle märku. „Wõite minna nüüd."

„Hea küll," wastas Tod ja hakkas koos Gerryga astuma.

„Ei, ei — teil pole seal midagi otsida, teie jääte siia," ütles Mike.

„Hea küll," wastas Tod, lükkas Gerry uksest sisse ja järgnes talle ka ise, saates jahmunud Mike'ile pilkawalt käesuudluse.

Tony waatas üllatatult üles. „Noh, mis see siis tähendab?"

„Ainult üks wana sõber, kes teid külastama tuleb," naeratas Tod. „Kuidas läheb, Tony?"

„Hästi, wäga hästi." Tony kortsutas laupa.

Tod osutas Gerryle. „Tahtsite mu wäikese sõbratariga kõnelda, jaa?"

Tony waatas Gerryle läbitungiwalt otsa. „Mis on teiega õieti lahti?"

„Kuidas te seda mõtlete?" küsis Gerry.

„Noh, ma mõtlen, meil pidi olema äriline kokkulepe?" Ta ei oodanud wastust ära. „Mispärast te ei müü?" Ta püüdis jääda wäliselt rahulikuks. Todi tulek oli tal kawatsusest kriipsu läbi tõmmanud ja nüüd oli ta hädas. Ajakirjandusega polnud hea naljatada, seda teadis ta ammugi.

„Te teate, miks — miks ma nõustusin," ütles Gerry. „See lubadus pole maksew. Kogu wahistamine oli pettus, teate seda wäga hästi."

„Olete hull!" Tony hüppas püsti. „Täitsa hull!" Ta pöördus hämmastunult Todi poole. „Tal oli seal alkoholi laua all ja korraga tuleb politsei ja nabib ta kinni. Mina juhtun just mööda minema, kui ta kriminalistiga liikuma hakkab. Seal ütlen ma enesele, see on ju sinu ametnik ja sa ei wõi teda ometi nii lihtsalt ära wiia lasta. Annan selle peale kriminalistile kahekümnelise, et see teise silma kinni pigistaks." Ta waatas solwunult ringi. „Ja tema ütleb „pettus"! Pah!"

„Hm, see kõlab igatahes küll imelikult," möönis Tod. Tony erutatud wehkimine ja solwatu teesklemine lõbustasid teda üliwäga. „Täitsa hull — kuid mõtelge, täpselt sama jutustas mulle ka Ben Monahan!" Külma rahuga süütas Tod sigareti, teades, et ta wiimase lausega oli annud Tonyle ränga hoobi, tõmbas sügawa mahwi ja puhus toreda suitsurõnga lae poole.

Tony lõkendas wihast. Kui ta jälle suutis end taltsutada, kõneles ta summutatud häälel. „Nii? Seda jutustas teile Monahan?"

Tod kehitas õlgu. „No-jaa, ja siis ma mõtlesin, et hea oleks wäikesega kaasa minna," ütles ta Gerryle osutades. „Mulle meenus, et oleme wanad tuttawad, ja et ma teid kaunis hästi tunnen." Ta waatas Gerryle ja pilgutas. „Ütlesin preilile, et teie pole mees, kes sunniks noort tütarlast alkoholi müüma wõi midagi tegema, mida ta ei taha. Teie olete arusaaja inimene ja mina lubasin preiliga kaasa minna ainult selleks, et talle seda tõendada." Siis pöördus ta Gerry poole. „Nüüd näed seda isegi! Kas ma ei öelnud sulle kohe? Midagi niisugust mu sõber Tony ei tee. Eks ole ju, Tony?"

Tony, kes polnud just eriti aeglase taibuga, mõistis, et seni kui Tod ja Gerry olid sõbrad, polnud mõistlik wormiliselt sõda kuulutada. Sellepä-

rast austas ta Gerryt imala naeratusega, awas laeka, wõttis wälja karbi sigareid ja pakkus Todile.

„Aga küll ta kõrwataguseb punetasid," ütles Tod hiljem Gerryle, „ja see pole kaugeltki hea märk sellise nurjatu juures!"

Sellest hoolimata wõttis Tod sigari ja pistis endale Tony pealekäimisel kaks weel taskugi. „Nii, lapsed," ütles ta, „kui teil nüüd weel midagi on läbi rääkida, siis ma enam wahele ei sega."

„Kas te soowisite minult midagi, härra Zacchini?" küsis Gerry süütult.

„Ah — tahtsin teile ainult öelda, et Jessie homme warem lahkub. Minu sõbrad korraldawad nimelt kooswiibimise ja soowiwad, et Jessie ka sellest osa wõtaks. Nii jääte homme üksinda tööle, jaa?"

„Hea küll — aga loodetawasti ei ilmu homme jälle mu sõber Monahan," tähendas Gerry kelmikalt.

„So — kes mõtleb alkoholile!" wastas Tony õlgu kehitades. Ta pöördus Todi poole: „Wõib-olla kirjutate korra lehes midagi meeldiwat, ah?" ütles ta naeratades.

„Aga meeleldi. Mida te just soowite! Na, lapsuke, nüüd wõime jälle waikselt ära kõndida."

Gerry noogutas ja nööpis mantli kinni. „Ja palju tänu teile, härra Zacchini."

Kuid Tony ei kuulanud enam. Wihaselt kiikus ta kiiktooliga edasi-tagasi ja pomises läbi hammaste: „Neetud lurjus! Igawene bandiit!"

All tänawas pöördus Gerry Todi poole.

„Minu aukartus, Tod — on sul aga julgust!"

Tod naeratas meelitatult. „Mis seal ikka!"

„Aga mis juhtub, kui ta Monahaniga räägib?"

„Mitte midagi — sest et ta üldse ei räägi Monahaniga. Arwad sa, et ta mu juttu uskus! Oh ei! Ta ainult teeskles seda. Jaa, lapsuke, meil pole mitte asjatult poole-miljoniline lewik. On sul aimu, mida see tähendab: pool miljonit?"

„On küll — wiissada tuhat tükki?" naeris Gerry.

„Arwasin, et sa seda ei tea," tähendas Tod kuiwalt. Tüdruku ilme muutus jälle tõsiseks. „Usud sa tõesti, et ta mu nüüd rahule jätab ega wallanda?"

„Muidugi. Usun, ta tõstab sul isegi palka. Muuseas, tulen homme õhtul „Ambassadeurist" läbi — kaunis hilja küll — mul on tähtis läbirääkimine seal kellegi — tuttawaga. Kui see Monahan tõesti peaks ilmuma, siis ütle talle, et ma teda juba ammu otsin. Mõistad?" Ta waatas kella Paramount-kino kohal. „Punkt kuus. Kuhu me lähme? Midagi sööma ehk?"

„Jaa, üks wõileib ei teeks tõesti kahju."

„Ja üks hapu kurk, mis? Ei tule kõne alla, lapsuke! „Sööma" ütlesin ma." Ta waatas tänawat pidi edasi. „Neljakümne kaheksas tänaw — lähme õige Billy la Hiffi juurde. Oled seal juba käinud? Tore söök ja see Billy ise on ka patent poiss."

Nad sammusid edasi. Tod juhtis Gerry „Taverni" pöördukses sisse. Billy la Hiff, populaarsemaid isikuid Broadwayl, naeratas Todi nähes

sõbralikult. Tod tegi ta Gerryga tuttawaks ja ta juhatas nad mugawasse nurka. Aegajalt peatus Tod söömises, et Gerry tähelepanu juhtida mõnele silmapaistwale isikule.

„Ted Hushing, ringhäälingu diktor," sosistas ta kellegi noormehe möödudes. „Ja see seal on Harry Hershfield — sa tunned teda ometi? — mees, kes kaunistab meie pildiajakirju."

Gerry meeleolu oli suurepärane. Tõesti tore oli siin suursuguselt lõunatada, kus kõik näisid Todit tundwat. Samuti pakkus talle lõbu kuulsusi silmitseda, kellest ta seni oli ainult kuulnud.

„See on siis Nancy Carroll?" ütles ta suuril silmil paremale waadates. „Haruldaselt kena olend!"

Tod osutas teisele poole. „Ja Primost oled sa kindlasti ka kuulnud — Primo Carnerast?"

„Poksijast?" küsis Gerry ümber waadates.

„No-jaa, selleks ta end peab," wastas Tod.

„Taewas, sa tunned küll kõiki inimesi!" imestas Gerry.

„Noh, ole ka kaksteist aastat ajakirjanik, siis puutud samuti igasuguste olenditega kokku. — So-oh, arwan, et nüüd wõib jälle tükk aega elada. Soowid ehk weel mingit magusrooga?"

„Ei — olen juba täise küllalt!"

Tod süütas sigareti. Siis meenusid talle järsku head kombed. „Wabanda — olen nii harjunud üksiolekuga, et ei tulnud meelde enne sulle pakkuda!" Ta ulatas Gerryle sigareti ja pakkus tuld. Siis nõjatus ta mugawalt toolile.

„Muide — olin täna Collinsiga koos," alustas ta.

Gerry kergitas kulme.

„Ja ma tegin talle korraliku peapesu."

„Seda poleks sa pidanud tegema!"

„Miks mitte?"

Tüdruk kehitas õlgu. „Ah, ärgem rääkigem parem sellest. Siin on nii tore ja sa oskasid mulle siinwiibimise teha nii huwitawaks..."

„Täna õhtul lähme doktor Kirklandi juurde peole — seal on sul kindlasti weel lõbusam. Sellest mehest oled muidugi juba kuulnud. Ka jälle noormees rahahunnikuga ja soowiga sellest wõimalikult kiiresti lahti saada. Koorekiht on seal wististi kõik koos ja kui sind silmapaistwad isikud huwitawad, kohtad neid seal külluses."

„Kuid ma pole wastawalt riietatud!"

„Ükski inimene ei riietu sinnaminekuks suurejooneliselt. Ja oled sa juba pool tundi seal olnud, on kõik nii purjus, et keegi enam ei taipa, kes on suures tualetis ja kes mitte."

„No hea küll, kui sa arwad..."

Tod laskis tuua arwe.

Kui nad tõusid, haaras Gerry Todil käsiwarrest. „Usud sa tõesti, Tod, et Tonyga kõik korras on? Kas sa ei karda, et ta meiega midagi kawatseb wõi sinuga kuri on, wõi midagi muud?"

„Oh, mine ikka! Kuidas sa sellele tuled?"

„Noh, Mike seisis ülewal aknal, kui lahkusime, ja waatas meile järele."

„Lõpuks on see ju tema aken!"

Nad jätsid Billy la Hiffiga jumalaga ja astusid tänawale.

„Oled sa kunagi „Vanities" käinud?" küsis Tod.

Gerry raputas pead. Ta silmad särasid ootusrikkalt.

„Noh, siis pead seda nüüd tundma õppima." Nad sammusid üle tänawa ja lonkisid piki 7. awenüüd edasi. Kassaruumis peatus Tod ja soris taskus. Siis tõmbas ta wälja terwe wirna wanu ümbrikke, kirju ja muud pudi-padi, mille ta ärritatult läbi otsis. Lõpuks leidis ta soowitud eseme.

„Mul on üks pääse," muheles ta ja näitas selle kassas ette. Pääsmele märgiti kaks kohta ja koos astusid nad New Yorgi nooblimasse rewüüteatrisse.

„Sa taewas!" sosistas Gerry suuril silmil ringi waadates ja punastas.

„See ütleb kõik!" naeratas Tod rahul olles ja juhtis ta mingit käiku pidi edasi.

Kui nad pärast etenduse lõppu wäljusid, walas wihma nagu oawarrest ja teatriesine kubises wihmawarjes seiswaist inimesist.

„Hm," ümises Tod. „Wäljawaated on ju toredad."

„Taewas kaitsku waese ametniku kleiti!" naljatas Gerry. Pool tundi seisid nad rahwahulga wahele kiilutult ja siis pääsesid nad samm-sammult edasi wõideldes esiritta. Kuid wäljawaated takso saamiseks olid ikka weel kaunis kurwad. Küll leidnud neid külluses, kuid Gerry märkas, oli need kõik juba tellitud.

Tod tundis korraga, et keegi teda käisest rebib. Ta pöördus ja nägi wäikest tedretähnilise näoga poissi.

„Kas härrad soowiwad taksot?"

„No mis sa mõtled, et ootame siin weoautot?"

Poisike pilgutas ja naeratas kelmikalt. „Mul on seal nurgal üks takso," sosistas ta ja lippas ees.

„Tule, wäikseke." Tod haaras Gerryl käsiwarrest. „Ma ei tea, miks ta just mind wälja walis, kuid mulle näib, et meil weab." Ta surus enese poisi kannul läbi ootawa rahwahulga ja Gerry järgnes. 50. tänawa nurgal pistis wäike mees sõrmed suhu ja wilistas. Üks takso, mis parkis wastas kino „Roxy" ees, hakkas reast liikuma, wuras üle tänawa ja peatus elegantses kaares nende ees.

„Siin, noormees, on sulle pool dollarit," ütles Tod poisile raha ulatades ja aitas Gerry sõidukisse.

Poiss wõttis raha, tõstis sõrmed mütsi äärde ja kadus jälle rahwa hulka. Tod nimetas Kirklandi aadressi ja auto wuras minema.

Üks teine auto nende taga alustas ka kohe sõitu; kuid ei Tod ega Gerry ei märganud seda. Ja märganukski nad, nad poleks ikkagi sealjuures midagi mõtelnud. Siis keeras nende sõiduk 8. awenüüle ja auto nende taga kadus.

„Kus kurat te sõidate?" hüüdis Tod.

„Brodwayl ei tohi ma ju keerata, sellepärast sõidan wäljast ümber."

„Lori," urises Tod ja nõjatus polstrisse. Mitmete peatuste järele jõudsid nad lõpuks Park Avenuele, kus takso äkki märjal asfaldil hakkas libisema.

„Taewa pärast!" Tod kummardus ettepoole ja hõikas siis järsku: „Tähelepanu!" Wana määrdinud=kollane auto kihutas kuskilt kõrwaltänawalt wälja ja põrkas klaaside klirisedes nende autoga kokku. See näis hetke hõljuwat õhus, langes siis pidurite kriuksudes küljeli, paisates Todi ja Gerry teineteise otsa.

Tod, kes enese esimesena jalule ajas, raputas pead, et saada jälle tagasi mõtlemiswõime. „Said sa wigastada, kallim?" Ta kobas käega läbi pimeduse. Gerry liigutas end ja awas silmad. „Arwatawasti mitte," ütles ta ehmunult. „Wõiksin seda täpselt öelda, kui saaksin üles tõusta."

Noormees haaras tal ümbert ja ulatas ta läbi rusude abistawate käte wahele, kes teda toetasid. Siis ronis Tod ka ise wälja ja jooksis tänawale Gerry juurde, kes seisis juba püsti. „Kõik kondid terwed, lapsuke?" küsis ta.

Tüdruk oli kahwatu ja ehmunud, kuid wigastamata.

„Jumalale tänu!" rõõmustas Tod.

Siis sammus ta politseiniku juurde, keda ta nägi teispool tänawat juhi ümber kogunenud rahwamurru hulgas. Juht lamas oiates maas ja politseinik põlwitas ta kõrwal, tehes ülestähendusi oma märkmikku.

„Niisugune lontrus!" kiristas autojuht hambaid. „See polnud mingi õnnetus — ta kihutas meile meelega otsa! Kus ta nüüd ise on? Selle wiime puhtalt wangimajja! Oi taewas, oli seda lopsu waja!" Keegi heasüdameline samariitlane rahwa hulgast pühkis tal näolt werd. Ka keegi teine politseinik oli jõudnud kohale.

Ta silmitses kollakat autot ja kehitas õlgu. „Selle logu juhti pole enam kuskil," teatas ta. Siis pöördus ta Todi poole. „Kas te istusite selles taksos?"

„Ei — tolles seal." Tod osutas purunenud auto rusudele. „Selle noore daamiga," lisas ta Gerry juurde minnes.

Tüdruk toetus ta käsiwarrele ja silmitses masendatult oma kleiti. „Waata ometi seda Tod — see on ju täitsa mokas — läbimärg ja igalt poolt rebenenud." Tal oli nutt waraks.

„Mis sa kleidi pärast nutad, laps," lohutas Tod, „kui sa aga ise terweks jäid!"

„Teie nimi, palun?" küsis politseinik pliiatsit käes hoides.

Tod tõi esile oma rahataskn ja näitas ajakirjaniku kaarti. Politseinik märkis üles ta nime ja aadressi. „Hea küll," ütles ta. „Ja kes on daam?"

Tod pilgutas Gerryle. „Helen Wills — Riverside Drive seitsesada."

Siis saabus sanitaararst, kes wigastatud autojuhi läbi waatas. Tod hoidus lähedusse. „Raskesti wigastatud?" küsis ta kaastundlikult. Kuid ta pidi enne oma ajakirjaniku kaarti näitama, kui arst suwatses wastata. „Lahtised haawad ja wigastused muljumise tagajärjel," ütles ta, „ja wõib=olla ka kerge ajupõrutus. Kuid täpselt ei tea praegu weel öelda."

Tod läks uuesti purustatud auto juurde, süütas tiku ja walgustas juhiruumi, et järele waadata autojuhi nime ja numbrit. Ta kritseldas mõlemad wanale ümbrikule ja sammus tagasi Gerry juurde.

„On sinuga tõesti ikka kõik korras, wäike?"

Gerry noogutas. „Ainult weidi — weidi segi raputatud." Ta naeratas murelikult. „Mu waene kleit! Nii ei wõi ma ju kuidagi kooswiibimisele minna!"

„Sellele kooswiibimisele wõid rahulikult minna," naeratas Tod. Siis tumenes ta nägu. „Mulle näib, et su sõber italiano on meile kogu supi keetnud," tähendas ta. „Kui tõendada wõiksin..."

„Mõtled Tonyt?"

Tod noogutas. „Miks see poiss muidu enne just meie juurde tuli — miks ei pakkunud ta taksot mõnele teisele, kes kõik seal ootasid? Olen eesel, tõepoolest! Kuidas ma ometi ei aimanud! Pealegi tegi mees, kes teist autot juhtis, kohe sääred. Ja politseinik ütles mulle, et ta autos ei leidu nime ega juhinumbrit. See on mulle uudiseks — ja täiesti seaduse-wastane. Nüüd wõiksin peagu kihla wedada, et kõik oli ette kawatsetud. Tule, otsime endale teise takso. Lähme kõigest hoolimata sinna Kirklandi juurde — kui meist ka muud järele ei jää, kui laibad!"

Park Avenuel number 266 peatus takso. Wihma walas ikka weel ja jooksuga tormasid Tod ja Gerry ukseni, kus neile toredas liwrees portjee awas.

Kojas waatas Gerry imestusega ümber. „Peagu sama peen nagu Paramount-kino," nentis ta.

Tod langetas pea ja ootas kannatlikult, kui kaabu äärest wesi alla nirises — portjee suureks pahameeleks muidugi. Kui suurem wesi oli maha nõrgunud ja kaabu äärest ainult weel tilkus, wõttis ta Gerryl käsi-warrest ja juhtis ta tõstuki juurde. Gerry silmitses murelikult oma rebe-nenud ja märga kleiti. „Seal ülewal on kindlasti igal daamil briljant-keed kaelas ja mina ilmun äkki niisuguses riietuses nende hulka!"

Tod pani talle käsiwarre ümber ja lükkas ta tõstukisse. „Sa näed isegi pärast autoõnnetust weel parem wälja, kui enamik neist luksusnukkudest, keda Rolls-Royce'idest wälja kantakse," lohutas Tod. „Kuueteistkümnes kord!" ütles ta liftiboyle.

Kirklandi korteriuks oli awatud ja nad astusid sisse. „Tere õhtust," pasundas Tod, kui Kirkland ilmus esikusse. „Nüüd lase pudelikorgid paukuda — tunnen igatsust sellise muusika järele! Gerry — tohin ma sulle esitleda majahärrat? See naljakas mees siin on doktor Kirkland."

Esitletu naeratas ja sirutas käe. Gerry ulatas oma käekese ja tegi morni näo. „Ah, meil on jube elamus seljataga."

„Mine sina nüüd sinna ja tee end ilusaks, ja lase mu sündmust ju-tustada," palus Tod wäikesele garderoobile osutades.

„Hüwa," naeratas Gerry, „kuid palun mitte midagi unustada!"

„Wõluw tüdruk!" noogutas Kirkland kiitwalt. „Kust sa selle wälja oled õngitsenud?"

„Õnne peab inimesel olema," muheles Tod. „See on wäike Gerry Marsh. Abiellume warsti — niisiis käed eemale, mõistad? Kuid miks sa ei palu mind kaabut ja mantlit maha wõtta?"

Kirkland aitas tal mantli ära wõtta ja märkas, kuiwõrd märg ta oli. „Kuule, sina, ega sa täna õhtul pole ometi juba rentslis lamanud?"

„Ainult möödaminnes," lausus Tod ja hakkas seletama autoõnnetuse lugu.

„Selle peale on üks naps ainus õige rawim," katkestas Kirkland teda. Nad astusid Kirklandi magamistuppa. „Otsi siit endale kuiw ülikond

ja siis rüüpa lonks wiskit." Ta tõi kapist pudeli. „Hiljuti Shotimaalt toodud," seletas ta.

Kui Gerry garderoobi astus, puuderdasid seal parajasti kaks tüdrukut. Üks neist pöördus ja hõikas, Gerryt nähes, waimustatult. See oli Hilda Mack, garderoopbipreili „Gondelist". Innuka süleluse järele esitles ta oma sõbratari. „Oleme mõlemad sama klubi liikmed," naeris ta. „Gerry ja mina töötame ühele ja samale wereimejale. Aga kes tõi sinu siia?"

„Ah, Tod Reese — tead ju, „Chronicle'i" reporter."

Hilda silmitses Gerry kannatadasaanud kleiti. „Oleksin kohe wõinud arwata, et sa mõne lehemehega teel olid. See muidugi ei pannud wihma tähelegi!"

Gerry naeris ja raputas pead. „Meil oli wäike autoõnnetus," seletas ta.

„Mõne lehemehega koos sõita, see on alati õnnetus," arwas Hilda.

„Noh, ja sina?" muutis Gerry jutuainet. „Mis toob sind siia?"

„Kõrgem käsk! Öeldi jällegi: olge neljapäewa õhtul seal wõi ärge reedel enam ametisse tulge!"

„Minuga on lugu täpselt samuti," seletas ka Hilda sõbratar. „Päewa läbi jookse nii, et jalad rakkus ja siis tule weel niisugusele jubedale olengule ja lase end päris tümaks teha?"

„Ah, selle eest saab jälle sajadollarilisega koju! Kuid nüüd kähku, wäike!" pöördus Hilda Gerry poole. „Armas taewas, laps, sa ei wõi seda märga hilpu ometi selga jätta — külmetad enese hoopis ära!"

„Aga mis teha?" Nõutult waatas Gerry sõbratarile otsa.

„Oota, mul on hea mõte. Tule kaasa!" Ta haaras Gerryl käest ja wedas ta läbi koridori suurde, toredasse salongi. Umbes wiiskümmend elegantselt riietatud paari oli juba kohal ja kõik tundsid end, otsustades tühjade pudelite arwu järgi einelauas, ülihästi. Hilda wedas wastupuiklewa Gerry seltskonna keskele, kus Tod ja Kirkland elawalt westlesid.

„Kuulge, me peame wäikesele midagi selga muretsema," sosistas Hilda Kirklandil käisest haarates. „Ta kleit on läbimärg. Kuidas oleks teie hommikmantliga?"

„Oiwaline!" hüüdis Tod.

„Kindlasti!" naeris Hilda. „Noh, nüüd toome kord weidi elu siia seltskonda!" Ta pöördus. „Hallo, tähelepanu!" hüüdis ta. „Nüüd järgneb wäike ettekanne: Gerry Marsh oma kuulsas lahtirõiwastamisaktis!"

Seltskond kogunes silmapilk nende ümber.

„Ei tea, mis nüüd tuleb," sosistas Gerry naerdes ja punastades Todile, kes näis olewat wäga lõbusas tujus. „Jumalale tänu, et mul on puhas pesu seljas!"

„Kõik härrad sinna!" hõikas Hilda kaminale osutades. „Sooh, nüüd ring moodustada! Teie ka, wana nõunik!" Ta osutas tüsedale mehikesele, kes oli koledasti erutatud ja nüüd lõbusalt naerma pahwatas.

„Nii, see läheb ju kaunis kenasti." Härrad moodustasid, nagu kästud, kamina ümber ringi ja ootasid, mis juhtub edasi.

„Ei," hüüdis Hilda," — mitte nii, waid seljad kamina poole ja mitte ümber waadata, kas kuulete!" Nüüd pöördus ta tüdrukute poole, kes teda küsiwalt silmitsesid. „Ja teie, lapsed, astute nende ette ja annate igaühele kõrwakiilu, kes pole aumees ja ümber waatab. Kähku nüüd!" Ta haaras

Gerrylt käsiwarrest, wedas ta ringi keskele, tõmbas Kirklandil hommikumantli käest ja wiskas selle Gerryle. „Julgust, laps — jään siia sinu juurde, ainult et näha, kas mõni poistest ei suuda oma uudishimu taltsutada! Sooh, wõid alata!"

Helepunasena surus Gerry end hästi kamina lähedale ja hakkas aralt päästma nööpe.

„Na, na!" hoiatas Hilda kellelegi kiilaspeale õlale koputades. „Weel üks niisugune piilusmiskatse ja teiega juhtub midagi!"

Warsti selle järele tõmbas Gerry kleidi üle pea ja siis Kirklandi hommikmantli ümber. Hilda naeratas ja plaksutas käsi.

„Walmis!" hüüdis ta. „Tohite jälle ümber pöörduda, lapsed!"

Gerry riputas oma märja kleidi hoolikalt kamina juurde kuiwama, keegi keeras grammofoni jälle mängima ja pidu jatkus endise hooga. Gerry sidus endale hommikmantli nööri tugewasti ümber ja hetk hiljem nägi ta end austajaist sisse piiratud, kes kõik tahtsid teda baari saata. Kaks agaramatest hakkasid tema pärast tülitsema ja üldises segaduses lipsas Gerry Todi käte wahele.

Kaks tundi kestis hullumeelne lõbutsemine. Gerry sai üldise menu osaliseks ja Tod nukrutses, et ta temaga nii wähe sai tantsida. Kogu seltskond jõi ja lõbutses. Korraga märkas Gerry, et keegi wõrdlemisi purjus noormees ta tantsides saalist wälja esikusse juhtis.

„Olete tore tüdruk," lällutas ta. „Ja ka mina pole põlgusewäärt. Olen Chet Purwis."

„Hip, hip, hurraa!" hingeldas Gerry ja püüdis ta embusest wabaneda.

„U-usun, et teie olete see õ-õige!"

„Aga sellepärast ei tarwitse teil mind weel surnuks muljuda! Teie tantsustiil ei taha mulle põrmugi meeldida!" Ja Gerry lipsas tal käte wahelt.

„E-ei saa midagi p-parata, kui ma nii k-kirglikult tantsin! Teil on nii palju t-tuld," lällutas noormees wastu.

Garderoobis wajus Gerry toolile ja tõmbas hinge. Wäljaarwatud see noormees, oli tänane õhtu talle kõigiti meeldinud. Kuid külmajudinad jooksid tal üle selja, mõeldes, et tuleb sõita weel Brooklyni. Talle meenus Busteri korter ja ühenduses sellega pidi ta mõtlema ka Busterile. See mõjus kurwalt ja kainestawalt. Kui kahju, et nad ei wõinud saada sõpradeks — headeks sõpradeks. Jah, korra armud tõsiselt, kohe esimesest pilgust kenasse, lõbusasse noormehesse, kes lubab sulle tähed taewast alla tuua ja paar tundi hiljem jätab see noormees su istuma ja unustab su nii põhjalikult, nagu poleks sa tema jaoks iialgi olelnud! Ja sellest hoolimata oli see noormees armas — milline iroonia! Ah, ja waene Tod mõtles kõike hästi ja hoolitses nii liigutawalt!

Gerry kehitas õlgu, tõusis ja astus peegli ette, kus ta wäsinult toolile wajus. Hommikukuub ei sobinud ta näoga sugugi halwasti. Ja ka juuksed ei näinud halwad wälja, kuigi olid täiesti sassis. Ta wõttis puudritoosi japidi end hakkama puuderdama, kui ta pilk peeglis langes Chet Purwisele, kes ta selja taga seisis ja teda jõllis silmil wahtis. Hetke arwas Gerry, et näeb waimu. Kuid ümber pöörates weendus ta, et purjus noormees oli talle tõesti järgnenud garderoobi.

„Kuulge," ütles Gerry pahaselt, „see on daamide garderoob ja teil pole siin midagi otsida — mõistate?"

„Oh, kes seda küsib," lällutas Purwis.

„No ilus — kui teie tahate siia jääda, pean mina lahkuma." Gerry hüppas üles, kuid noormees oli tast wäledam ja jõudis ta kinni püüda. Kirglikult surus ta Gerry enese wastu. Tüdruk tagus teda jalgadega, lõi talle rusikatega näkku ja rinnale, kraapis ja küünistas wihast hõõguwal pilgul.

„Lahti lasta!" sisistas ta. Kuid noormees ainult naeris.

„Tod!" kisendas tüdruk täiest kõrist. „Tod!"

Ja Tod, kel olid nähtawasti head kõrwad — sest kuidas muidu wõis ta teda üldises lärmis kuulda — jooksis garderoobi. Kirkland järgnes talle imestades.

„Aga kallim," ütles Tod rahustawalt, sest Gerryl woolasid nüüd pisarad üle põskede. Purwis polnud teda just kohelnud õrnalt ja wäikesele arale, hellale olendile oli see liig. Purwis wahtis rumala näoga ringi ega wabastanud teda weelgi.

„Lahti lasta!" käratas Tod.

„K-kuidas?" lällutas joobnu. Todi ülalt alla mõõtes. Ta oli tublisti pea jagu Todist pikem ja arwas nähtawasti, et tal sellest kandist pole midagi karta.

„Laske daam lahti," ütles Kirkland rahulikult. „Ta on minu külaline."

„Ah, mis!" mõnitas Purwis ja wiipas waba käega tõrjuwalt.

„Kas wabastate mu nüüd?" küsis Gerry ta käte wahel wääneldes.

Ainsa liigutusega päästis Tod ta noormehe käte wahelt ja lükkas ta oma selja taha.

„Te neetud kääbus!" Purwis wõpatus ja taarus kui Todi rusikas talle wastu silma lajatas. Ta raputas hämmastunult pead ja otsis tooli, millele laskuda.

„See oleks korras," ütles Tod oma rusikat silmitsedes.

„Gus!" hõikas Kirkland kellelegi liwrees teenrile, „kui härra Purwis jälle toibub, wiige ta parem kohe alla. Mul on kohutawalt kahju," pöördus ta Gerry poole. „Olete Todi tuttaw ja kõik tema head tuttawad on siin südamest teretulnud. Mõnikord tuntakse end neil pidudel siin kaunis wabalt, kuid harwa tülitatakse kedagi, kes seda ei soowi — te mõistate, mida ma sellega mõtlen."

„Mõistan wäga hästi. Tänan." Gerry silmitses laia kriimustust oma käsiwarrel. „Kuid see noormees läks siiski weidi liiale," tähendas ta naeratades. „Mis kell on juba, Tod?"

„Warsti kaks läbi."

„Oled sa wäga kuri, kui nüüd lahkun? Sa tead ju — Brooklyn."

„Hüwa, toon su kleidi." Ta pöördus minekule. Gerry jäi Kirklandiga esikusse.

„Jälle toibunud wäikesest ehmatusest?" päris piduperemees.

„Enam-wähem. Ta oli ainult liiga hoolimatu," wastas Gerry rahulikult

„Palun," ütles Tod kleidiga tagasi pöördudes. „Hoian hommikumantli — ilma sinu poole waatamata — ja sina tõmba kähku kleidi selga."

„Hästi." Gerry tõmbas hommikmantli seljast ja haaras kleidi.
„Tere õhtust!"
Kirkland pöördus. „Hallo, Buster! Kuidas läheb? Ja mis uutlaadi kombed need on — alles kella poole kolme ajal ilmuda..."
„Mul läheb hiilgavalt — ja tuli äkki selline tuju," naeris tulija.
Üllatatult laskis Tod mantli langeda ja pöördus. Ka Gerry silmitses saabujat, punastudes juuksejuurteni, kui ta märkas, et Buster teda teraselt vaatles, kuidas ta praegu seisis: kleit sõrmede vahel ja ainult õhuke siidpesu seljas.
Buster sulges kuuldavalt suu ja unustas, mis ta oli kavatsenud öelda. Siis, Todile kergelt noogutades, tõmbas ta lähemale oma kaaslase. „Tunned sa Phil Cornwalli juba?" küsis ta.
„Tere õhtust!" Kirkland ja Phil surusid käsi. Ja jälle silmitses Buster süngelt Gerryt. Tüdrukul oli nüüd kleit seljas. „Tulime ainult hetkeks ja tahame oma kavatsuse kohaselt talitada, eks?" Ta näpistas Cornwalli käsivarrest.
„Just, just," ütles Cornwall ta märguannet mõistes.
„Kahju," tähendas Kirkland. „Kuid mu maja on teile avatud igal kellaajal."
„Tänan." Buster osutas peaga Gerryle, kes nüüd seisis seljaga tema poole. „Jaa, tuline kahju, et ma sellest — lõbust ilma jäin."
Kirkland naeris. „Tüdrukud jäävad tüdrukuteks!"
„Teatavad tüdrukud küll!" Buster noogutas lühidalt hüvastijätuks ja lahkus koos Cornwalliga.
Kirkland kergitas imestunult kulme ja pöördus Todi poole. „Te ei räägigi teineteisega?"
„Näib nii," naeratas Tod. „Seni ma seda igatahes ei teadnud." Ta koputas Gerryle õlale. „Oi taevas, kuidas ma kahetsen, kallis!"
Tüdruku nägu oli helepunane, kui ta pöördus. „Ah, ei tee viga," ütles ta õlgu kehitades.
„Seda parem," tähendas Tod teeseldud kergusega. Kuid nüüd ta teadis, et see tüdrukule polnud kaugeltki ükskõik.
Rusutult vaikides sõitsid nad tõstukis alla.
Sadu oli lakanud, ja tuul vingus ümber kõrge hoone, kui nad astusid tänavale.
„Värske õhk mõjub imehästi," ütles Tod kõneaine puudusel.
Gerry tõmbas sügavalt hinge.
„Loodetavasti — ei rikkunud see sul lõplikult tuju, kallis?"
Gerry pistis käe noormehe mantlitaskusse ja surus ta kätt. „Mitte põrmugi. Kuid oli võrdlemisi piinlik, et ta mind niiviisi pidi nägema — pesuväel."
Tod ei vastanud. Vaikides sammusid nad viiest või kuuest majast mööda. „Kas sõidame nüüd?" küsis Tod.
Gerry noogutas. „Jaa." Ning noormees vilistas takso.
Autos surus Gerry end tihedalt Todi lähedale, ei lausunud aga midagi.
„Tead, kallim, kas tohin sult nüüd midagi küsida? Ma ei tea, millegipärast on mul tunne, et pean seda tegema. Tahad sa minuga ikka tõepoolest abielluda?"

„Oled üliarmas poiss, Tod — olen seda sulle juba sageli öelnud. Hullumeelselt armunud ma sinusse küll pole, kuid sa meeldid mulle wäga, ja kui sellest sulle piisab — noh, siis tahan sinuga abielluda!"

Noormees naeratas nukralt, mis Gerryle pistena südamesse torkas. „Kardan, et kiirustasin sind liialt, lapsuke. Tahan sulle midagi öelda — jätame asjadele nende käigu ja ootame weel weidi, kuni — kuni oled kaljukindlalt otsustanud. Unustasin täiesti, et ma ise olin juba mitu kuud sinusse armunud, kuna sina mind seni tähelegi ei pannud. Kas pole naljakas? Iga reporter wõib enam-wähem igaühe saada, kes talle Broadwayl meeldib — ainult mitte seda üht, keda ta tõesti soowib!"

Wihaselt nõjatus ta polstrile ja surus käed mantlitaskusse. Gerry silmitses teda peagu emalikul pilgul, pisarad silmis. Siis haaras ta noormehe käsiwarre, tõstis selle üles ja asetas endale ümber piha. „Mitte kurwastada," ütles ta hellalt. „Oled mulle olnud ustaw sõber — ole seda weel mõni aeg edasi, eks? Waatame, kuidas kõik läheb. Tead, kui sa mind praegu paluksid otsekohe autost wäljuda ja sinuga abielluda, teeksin seda wist tõepoolest!"

„Pean tunnistama, et pole sugugi kerge kiusatusele wastu panna sul sõna sabast kinni haarata!" ohkas Tod.

Ülejäänud osa teest lebas Gerry ta käte wahel. Kuid täna ei suudelnud tüdruk teda — mitte kordagi, nagu talle hiljem äkki meenus...

*

„See oli tõesti lühike külaskäik, pean tähendama," ütles Phil Cornwall Busterile, kui nad Kirklandi korterist alla sõitsid.

„Mis oleksin ma muud pidanud tegema? Üles jääma teiste naeruks ja pilkeks?" Buster Collins kehitas wihaselt õlgu. „Muide, mulle oli meie sealkäik suureks õnnistuseks."

„Kuidas nii?"

Jälle kehitas Buster õlgu. „Ma — noh, kujutlesin, et ta on — hoopis teissugune. Ja korraga näha teda seal pesuwäel ringi jooksmas, see polnud just wäike ehmatus."

„Hm," pomises Phil. „Nagu poleks sa kunagi näinud mõnd tüdrukut pesuwäel ringi jooksmas!"

„Mitte niisugust tüdrukut nagu — Gerry!"

„Garderoobipreili — mida sa õieti nõuad?" pilkas Phil. „Et ta käituks nagu Rockefelleri tütar heategewal peol?"

„Mis on sellel kõigega tegemist? Taewas, kui sinu perekonnal poleks raha, oleks sinu õde ehk ka garderoobipreili. Ei, mõtlesin nimelt — noh, see tutwus on mul läinud sügawamale, kui kõik senised."

„Nu jumal, miks sa siis wäikesega ei abiellu, kui ta sul nii südames istub?"

„Usun, et oleksin seda peagu teinud. Niisiis tule — wajan lonksu kanget wiskit!"

Nad lonkisid käealt kinni hoides piki 45. tänawat ja peatusid „Hõbekella" ees. Keegi wiisakas, kuid weidi pealetükkiw härra palus nad sisse, wõttis neilt kübarad ja mantlid ja nad sammusid baari.

„Wiski!" tellis Buster järsult ja wõttis istet.

„Sama!" hõikas Cornwall.

Collins tühjendas oma klaasi ainsa sõõmuga. „Joo!" urises ta Cornwallile. „Tahaksin weel üht!"

„Luba — kas pean mina sellepärast endal seedimise rikkuma, et sina õnnetult armunud oled? Sina joo minugipärast nii palju kui soowid. Mina kawatsen end esialgu selle ühe klaasiga lõbustada."

Collins kehitas õlgu ja tellis weel wiskit. Ka Cornwall kehitas õlgu ja hakkas wäikese blondiiniga, kes päris üksinda istus baari teises otsas, armsaid pilke wahetama.

Oma kolmanda — ja Collinsi wiienda — klaasi järele libises Cornwall istmelt ja sooritas wäikesele blondiinile külaskäigu, naasides ta telefoninumbriga taskus.

Kaheksanda klaasi järele weeres Collins peagu istmelt ja Cornwallil õnnestus teda autosse tassida ja koju sõidutada.

12.

Kui Buster Collins kella kuue ajal tõusma hakkas, ulatas Iwata talle lühikese kirja. See oli Tod Reeselt, kes teda palus otsekohe isaga ühendusse astuda ja talle teatada, et Tod täna hommikul kella üheksast alates toimetuses olewat ja et Collins senior pidawat tingimata sinna tulema — asi olewat wäga tähtis. See oli kõik. Weel pooljoobnuna wiskas Buster kirja kuhugi nurka, riietus ja laskis enese „Hõbekella" sõidutada, et peaparandust wõtta. Kella üheksa ajal lahkus ta „Hõbekellast" ja sõitis „Neljakümne nelja klubisse", kus ta jälle paar wiskiklaasi tühjendas. Järgmise kahe tunni jooksul wahetas ta weel neli korda lokaale ja maabus tugewa auru all kella kaheteistkümne ajal „Ambassadeuris". Tänu Gussile ja paarile pikkolole leidis ta enese warsti waikse kõrwallaua äärest, kus ta mugawalt edasi wõis juua, häirimata teisi külalisi.

Toimetanud Busteri kohale, jooksis Gus garderoobi. „Mis on noore Collinsiga lahti?" küsis ta. „Arwasin, et ta on joomise maha jätnud ja nüüd on ta jälle nii täis, et kindlasti ei tea, mis päew täna on."

„Kuidas pean mina seda teadma?" küsis Gerry pahaselt. „Ma pole isegi ta tulekut näinud. Mis wõin mina sinna parata, et need miljonäride pojad talitawad meeletult!"

„Hea küll, wäike — aga sellepärast ei tarwitse sa nägu teha, nagu oleks kolm päewa wihma sadanud." Ta sööstis tagasi restorani. Kuid Gerry ei jäänud kauaks üksinda. Saalis istus ainult weel kaks laudkonda, kui weidi enne sulgemist Tod Reese sisse astus.

„Tere õhtust, laps." Ta waatas ümber. „Kus on siis Jessie?"

„Lõbutseb arwatawasti. Ta lahkus täna warem."

„Ah nii." Tod waatas tüdrukule silma. „Halb tuju täna?"

Gerry raputas pead. „Õieti mitte, aga noh — saalis istub Buster — purujoobnuna, nagu Gus mulle seletas — ma ise pole ta tulekut näinud."

„Ah ja mina pean nüüd küll minema ja temaga kenasti kõnelema? Na olgu — sinu soow on mulle käsuks." Ta patsutas Gerry käsiwart. „Ei aita midagi — minu saatus on juba kord olla teistele õnnesepaks. Aga," lisas ta kähku, „mul on siin tähtis läbirääkimine — wastaw isik peaks õieti ammu juba olema kohal. Aga olgu pealegi — püüan Busterit mõjutada, et ta lahkuks."

Orkester lõpetas täna wäheste külaliste tõttu warem ja mehed tulid parajasti saalist, kui Tod sisse astus. Gerry kustutas tuled garderoobi wälises osas ja puges ise tahapoole, wõttes seina ääres istet. Ohtu oli olnud pikk ja igaw, ja enne kui ta märkas, oli ta uinunud.

Tod, kes Gussile ja teistele kelneritele möödaminnes terwituseks noogutas, sammus Busteri kõrwale ja tahtis sellele parajasti sõbralikult koputada õlale, kui Gus talle märku andis.

„Waadake, palun, kas saate ta heaga siit wälja meelitada. Tahaksime nimelt warsti uksed sulgeda, kuid teie sõbral ei näi olewat kiire." Ta heitis pahase pilgu Collinsile, kes pead kätele toetudes konutas laua ääres.

„Teeme, mis wõimalik." Ja Tod raputas Busterit käsiwarrest. „Hallo, on juba aeg lahkuda!"

Buster waatas mõtlikult üles. „Ah, sina oled," urises ta.

„Keda sina siis mõtlesid?" Tod awastas laualt salwräti alla peidetud pudeli ja koputas selle kaelale. „Nojah, mis siis, kui neerud lähewad rikki, eks ole?"

„Miks segad sa end teiste asjadesse?" lällutas Buster.

„Mis sa nüüd torised, kulla sõber. Mulle isiklikult wõib see olla ju täiesti ükspuha, kas sa jood elu lõpuni wõi mitte. Kuid see on naeruwäärne ja ei tule sulle kindlasti kasuks." Tod kõneles eriti õrnalt ja heatahtlikult — kasutades wana äraproowitud wõtet joobnu kohtlemises. Samal ajal püüdis ta waikselt pudelit haarata. Kuid Busteril olid teised kawatsused. Hoolimatult tõmbas ta Todil pudeli käest, walas poole selle sisust endale käisesse ja paiskas ülejäänud osa wihaselt Todile näkku.

Surmkahwatuna hüppas Tod üles. „Hea küll, käitu minugi poolest nagu kaabakas, kui soowid. Mina igatahes lähen. Uksed tahetakse sulgeda."

Ta sammus wälisukse poole ja Buster tuikus talle segaselt järele. Gus hakkas kustutama tulesid.

„Hallo, laps — tuled sa kohe kaasa?" hüüdis Tod garderoobis Gerryle. Unisena awas see silmad ja haigutas, astudes siis nagu poolunes lähemale. Wahepeal oli raske plüüshist eesriie saali ukse ees tagasi nihkunud. Tod, nähes äkilist ehmumist Gerry pilgus, pöördus.

Hele tulejuga, kõmaw pauk — ja hääletult langes ajakirjanik kokku, kuna joobnud Collins esikusse taarus. Gerry karjatas läbilõikawalt. Pauku ja kisa kuuldes tormas Gus paari pikkolo saatel esikusse. Erutusepuna ta põskedel asendus wärwitu kahwatusega, kui ta ainsa pilguga taipas olukorda. Tod Reese lamas tumepunasel waibal wereloigus, kuna Buster Collins, segasena, rewolwer käes, seisis ta kõrwal.

„Oo taewas!" kisendas Gus. „Te hullumeelne! Mu jumal — te olete ta tapnud!" Ta tegi liigutuse, nagu tahaks ta Collinsil rewolwrit haarata käest, kuid siis meenus talle midagi paremat. Ta kummardus Todi kõrwale ja tahtis parajasti kuulata ta südamelööke, kui Gerry nuuksudes maaslamajale wiskus. „Tod! Tod!" hüüdis ta ahastades.

Gus lükkas ta kõrwale ja hüppas üles, et pikolotele teha korraldusi. „Heinrich! Karl!" hõikas ta. „Kähku siia ja — käed külge..." Ta nägu wäljendas üllatust, kui ainult Heinrich ilmus. „Kähku, kähku!" sisistas ta. „Kus on siis Karl? Me peame ta —" ta osutas kerge wärinaga elu

tule kehale, „kiiresti wälja kandma, enne kui politsei meile kaela tuleb. Kähku nüüd — muidu oleme omadega läbi — nad ei tohi teda siit leida!" Ta haaras Todil jalgadest. „Heinrich! Karl! Kuhu see unimüts ometi jääb? Ka—arl!" Ta nägu punetas jälle erutusest. Heinrich hüppas juurde, et abistada.

„Karl jooksis minema," pomises pikkolo ja osutas uksele.

„Minema?" Gus kahwatas ja pöördus siis Gerry poole. „Ja sina pidid ka täna siin lõpuni konutama — nimelt just täna! Wiime laiba nüüd wälja ja las politsei arwab, et lask toimus tänawal. Sa taewas, mida lehed selle eest ei annaks, kui nad teaksid, et laskmine toimus siin sees! Ei, parem wiime laiba wälja! Ja sina" — ta silmitses Gerryt läbitungiwalt — „ei tea loomulikult mitte millestki, selge? Kuulsid ainult pauku nagu kõik teisedki, eks ole?"

Ta käskis Heinrichil haarata Todi õlgadest, kuna Gerry tardunult nende tegewust jälgis ja siis pilgu Collinsile laskis libiseda, kes ikka weel näis nagu uimane ja hädaohtlikult tuikus. Rewolwrit hoidis ta kogu aja käes, nagu ei teaks, mida sellega peale hakata. „Teie narr!" Gus muttis peagu. „Ja just nimelt „Ambassadeuri" pidi ta endale selleks wälja walima! Aga nüüd kähku!" ähkides hakkasid nad keha maast tõstma, kui Gerry kahwatu ja wärisew, tõi kuuldawale waikse „Oo!" Läbi pöördukse sisenes Karl ja tema kannul politseinik.

„Tahtsid selle küll wälja wiia?" Ta osutus kumminuiaga laibale.

Gus laskis Todi jalad lahti ja kehitas alistuwalt õlgu, nagu keegi, kes on püüdnud teha kõike wõimalikku ja äkki ei oska enam midagi. „No oli seda waja!" pomises ta tõustes. Heinrich laskis samal ajal lahti Todi õlad ja tõusis ka püsti. Politseinik asus nüüd kiiresti tegewusse. Ta oli ühe hüppega elutu keha kõrwal, kummardus, awas westi ja asetas kõrwa Todi südamele.

„Surnud!" tähendas ta paari sekundi pärast asjalikult.

Hääletult libises Gerry põrandale ja jäi minestunult lamama. Politseinik waatas küsiwa pilguga Gussi poole, osutades peaga tüdruku sihis.

„Garderoobipreili," seletas Gus ärritatult.

„Ja see seal?" Politseinik kiikas Collinsi poole, kes nüüd istus, pea käte wahel, rewolwer ikka weel peos.

„Kes see on?" kordas politseinik rangelt.

„See — see laskis..." Gus astus Gerry juurde, tõstis ta üles ja käskis Heinrichi kähku tuua klaas wett. Karlile heitis ta mürgiseid pilke ja näitas salaja rusikat. „Niisuke idioot!" kirus ta endamisi. Siis kandis ta Gerry pimedasse saali, laskis Heinrichi paar lampi põlema keerata ja asetas minestanu tühjale lauale.

„Hee, teie seal, kuhu te jooksete?" Politseinik ütles Gussile, et ta ei tohi eemalduda, läks siis Collinsi juurde, raputas teda ja waatas talle läbitungiwalt otsa. Siis wõttis ta temalt relwa, mähkis selle hoolikalt taskurätti ja asetas tapetu kõrwale.

„Et keegi siin midagi ei puuduta!" nohises ta. „Kus on telefon?"

Karl osutas waikides telefonikapile.

Kuna politseinik jaoskonda helistas, tuli Gerry aeglaselt jälle meelemärkusele.

„Nii!" Politseinik lõi kapiukse kinni ja pühkis laubalt higi. „Kõik jääwad siia ja keegi ei puuduta midagi!" käsutas ta. „Ja teie — hei teie seal!" hüüdis ta Gussile, ks askeldas Gerry ümber, „Tulge ometi siia!" Gus jättis Gerry lauale istuma ja tuli garderoobi.

„Niisiis — mis on teil mulle jutustada?"

„O—õieti mitte midagi," kogeles Gus.

„Nojah, seda wõis arwata! Aga mida teate näiteks sellest siin?" Ta osutas jalaga surnule.

Gus punastus ja kehitas õlgu. „M—mh, tahtsime parajasti lokaali sulgeda ja need kaks" — ta osutas Todile ja Collinsile — „olid wiimased külalised ja see seal" — käewiibe Collinsi poole — „oli purujoobnud, nagu praegugi. See teine siin katsus teda mõjustada joomisest loobuma. Noh ja äkki wiskas see seal talle pool pudelit wiskit wastu nägu." Jälle osutas ta Todile, nagu kartes ta nime nimetada. „Noh ja lõpuks läks üks wälja ja teine tuikus talle järele. Läksin lüliti juurde ja hakkasin saalis tulesid kustutama, kui äkki pauku kuulsin ja kohe selle järele karjatust. Ja kui ma wälja tormasin — lamas see siin ja teine seisis, rewolwer käes, seal."

„Ja kus oli tüdruk?"

„Seal, garderoobis. Ta nägu oli nii ehmunud, nagu näeks ta waime."

„Ja kuhu tahtsite nii kiiresti laiba wiia?" Politseinik kergitas oma heledaid kulme.

„Tahtsin — tahtsin ta" — äkki tuli talle päästew mõte — „ainult sinna sisse kanda. Ma ei tahtnud, et waip werega läbi imbuks."

„Hm," pomises politseinik umbusklikult. Ta tõstis pilgu poole tosina mehe sisenedes ja osutas laibale, kui inspektor O'Brien, kes seekord oli erariides, talle küsiwalt otsa waatas.

Kuna O'Brien laipa läbi waatas, seadis üks ta kaaslasist üles suure fotoaparaadi ja hakkas magneesiumi raputama alusele.

„Pea!" hüüdis O'Brien, kummardus ja mähkis rewolwri lahti. „See peab ka tulema pildile." Ta asetas selle surnu kõrwale. „Nii umbes, Mac?" Ta pöördus politseiniku poole, kes oli saabunud esimesena.

„Oh ei!" Mac raputas pead. „Kui mina sisse tulin, hoidis see mees seal rewolwrit pihus."

Inspektor silmitses Collinsit. „Teie siis lasksite ta maha?" Ta ei saanud wastust. Pahaselt pöördus ta ja pomises: „Purjus!" Gerry ilmus saalist ja klammerdus Gussi külge, wahtides hirmust pärani silmil, kui politseinik tegi üleswõtte.

„Mis edasi, Mac?" küsis inspektor.

„Ei midagi erilist. See mees seal on oober — eks ole ju?“ Gus noogutas. „Ja need on kaks kelnerit, kes siin ametis. See seal“ — ta osutas Gerryle —“ on siinne garderoobipreili. Nagu oober jutustab, olid need kaks meest wiimased külalised lokaalis. Läksid nähtawasti millegipärast tülli ja lahkusid lõpuks — see ees ja too seal tuikudes tema kannul. Tagaruumis kuulis oober ja pikolod korraga lasku ja kui nad esikusse jõudsid, lebas üks surnult põrandal ja teine seisis seal, rewolwer käes. Oober tahtis laiba parajasti ära wiia, kui ma selle tirtsuga, kes mul järel käis“ — ta osutas Karlile — „sisse astusin.“

Inspektor pomises rahul olles. Juhus ei paistnud eriti keeruline.

Üks kriminalistidest wõttis rewolwri ja mähkis selle uuesti taskurätti. Keegi teine astus O'Brieni kõrwale ja ootas käske.

„Noh,“ arwas inspektor, „siia saadik näib kõik selge.“ Ta sammus Collinsi juurde ja haaras tal kraest. „Miks tapsite ta?“ Ta pöördus Gussi poole. „Kuidas ta nimi on?“

„Collins — Robert Collins. Ja see siin on Tod Reese.“

„Reese?“ Inspektor oli ainsa hüppega laiba kõrwal ja pööras selle ümber. „Sa suur jumal! Nüüd pole nalja! Teie neetud unimüts — siin lebab „Chronicle'i“ reporter Tod Reese ja teie ei lausu sõnakestki!“

Fotomees ja teised hakkasid ärewalt sosistama.

„Murphy,“ käsutas inspektor. „Teie helistate toimetusse, Harris toob politseiarsti, Brady jääb siia walwama ja Mac helistab auto wälja!“ Siis pöördus ta järsult. „Kas keegi teist nägi laskmist?“

Gerry pidi hakkama kõnelema, kuid waikis Gussi märguandel.

Inspektor O'Brien kehitas õlgu. „Hea küll.“ Ta haaras Collinsil käest ja tõmbas ta uuesti jalule. „Miks tapsite ta?“ käratas ta Collinsile läbitungiwalt otsa waadates.

„Mina teda ei tapnud?“ Collins waatas segaselt ümber, nagu ei mõistaks ta, mis siin sünnib.

„No head te oma kuuliga talle kindlasti ei teinud. Miks te lasksite?“

„Wõimatu,“ pomises Collins, nagu tahaks iseenesele midagi selgitada. „Täiesti wõimatu — mina ei wõinud temale lasta...“ Ta waatas äkki üles, pikkamisi kainenedes. „Mul pole ju kunagi weel rewolwrit olnud.“

„Lori,“ urises O'Brien wihaselt. „Brady, wii mees taharuumi, kuni arst tuleb — kui see täna üldse weel tuleb.“

Brady tõmbas taskust paar käsirauda ja kinnitas ühe Collinsile ümber käte. „Ümber pöörd — marss!“ käsutas ta.

„Aga tema ei lasknud ju!“ Gerry oli enese Gussi käest lahti rebinud ja astus Bradyle teele ette. Ta silmad wälkusid ja põsed õhetasid nagu palawikus. „Te ei tohi teda ära wiia — ta ei teinud seda!“

„Olete wist weidi raske kuulmisega, mis?“ O'Brien lükkas oma wiltkaabu kuklasse ja waatas Gerryle otsa. „Kas te siis ei kuulnud, kui ma enne küsisin, kas keegi nägi laskmist?“

„Jaa — e—ei — igatahes tema see ei olnud!“

„Muidugi mitte! Mac, wõtke wäike ka kohe kaasa!“

„Ma ütlen ju teile, et ma nägin inimest, kes ta tappis!“

„Kes ta siis tappis?“

„Seda ma ei tea. Nägin ainult laskja kätt ja rewolwrit — tal oli sõrmes suur pitsatsõrmus ja ta sõrmed olid pikad ja peened... Ei, ma ei waleta teile — tõesti mitte. Lask tuli sealt ja ah," — tüdruk puhkes nutma — „tema ei teinud seda!"

„See kõlab ju wäga paljutähendawalt!" O'Brien naeratas pilkawalt. „Noh siis muudkui tööle, poisid! Teile on ju lapsemäng hiigelsuure pitsatsõrmusega ja pikkade sõrmedega tundmatu wälja otsida!" Ta pöördus Maci poole. „Marss, ära wiia!" Pooleldi kandis ja pooleldi wedas politseinik Gerry kõrwalruumi. Samal ajal astus pöördukseſt sisse arst.

„Tere õhtust, härra inspektor," ütles ta armastuswäärselt.

„Hommik saabub kiiremini kui arwate."

„Hommik wõi õhtu — temale on see täiesti ükspuha, kas pole?" Ta osutas naeratades laibale.

„Wäga wõimalik. Istusite wist jälle pool ööd kaardilaua taga, doktorike?"

„Noor sõber," arst ähwardas inspektorit kelmikalt sõrmega," pidin hoopis huwitawama tegewuse pooleli jätma.". Ta kummardus oma wäikese musta nahktasku kohale ja tõi esile kuuldetoru. Asjatult kuulatas ta Tod Reese südametukseid. „Jah, see on surnud, täitsa surnud!" tähendas ta. Siis pööras ta laiba kummuli. „Surm on järgnenud peagu silmapilkselt. Kuul on tunginud paremalt sisse ja läbistanud südame. Ta tõusis puhkides. „Poole tunni pärast on teil kuul käes. Wõite ta ära lasta wiia."

Ta puhastas hoolikalt oma prillid, pani need toosi, kummardus igasse külge ja lahkus.

„On auto siin?" küsis O'Brien Bradylt. See noogutas. „Siis kandke ta autosse."

Kaks mundris politseinikku astusid kanderaamiga sisse. Todi laip asetati raamile ja kaeti linaga. Siis kanti laip ootawasse politseiautosse.

„Ja teie kaks olete esialgu peatunnistajatena ka wahistatud," pöördus ta Gerry ja Gussi poole. Pikolotele andis ta märku kaduda. Siis ootas ta, kuni wahistatud olid tõmmanud mantlid selga ja sammus nende ja teiste politseinikkude eel autosse.

13.

Erutatud ja uudishimulik ajakirjanikkude jõuk ootas neid juba jaoskonnas. Suitsetati loendamatul arwul sigarette ja arutleti elawalt. Kui politseiauto ukse ees peatus, tormasid nad kõmujanus Gerry, Gussi ja inspektori ümber. „Ruumi teha!" hõikas inspektor. „Saate seda niikuinii weel küllalt wara teada. Jaa," ütles ta ühele lähemalseisjaist, „Tod Reese. Surm silmapilkne."

„Kes on mõrwar?" Uudishimulik jõuk kogunes laial marmortrepil tihedalt nende ümber.

„Tulge kaasa üles protokolli koostamisele. Wõi arwate, et mulle pakub lõbu kogu romaani kahel korral jutustada?"

„Hästi." Kõik järgnesid inspektorile trepist üles bürooruumi ja kuulasid põnewusega protokolli dikteerimist.

„Collins!" Wälgukiirusel sööstsid hommiklehtede reporterid telefonide juurde, et tähtsat sõnumit edasi anda. Õhtulehtede reporterid olid suuremeelselt tagasihoidlikud — nad teadsid, et jõuawad oma sõnumitega ikkagi weel õigeks ajaks!

Kui protokoll oli koostatud, lahkus Brady O'Brieni käsul toast. Ka Gerry ja Gus wabastati lõpuks lubaduse põhjal olla igal ajal politsei käsutuses. Samuti Collins, kes nüüd oli juba wõrdlemisi kaine, tohtis isale helistada. Ikka uuesti oli Gerry kinnitanud, et ta oli näinud laskmist, kuid isegi Collins ei kuulanud teda ja pikema jututa saadeti tüdruk lõpuks minema. Kuid Gerry ei sõitnud koju. Ta laenas Gussilt küll sõiduraha, kuid jooksis üle tänawa kohwikusse. Seal raputas ta ühe autojuhi unest ja wedas ta kohwiku ees parkiwasse autosse.

Siis nimetas ta Phil Cornwalli aadressi ja näris närwiliselt küüsi, kui auto põhja poole kihutas. „Sõit läheb elu ja surma peale," oli ta juhile öelnud ja sellele wastawalt kihutas mees ka nii, et nad kaheteistkümne minutiga olid kohal.

Torisew uksehoidja awas Gerryle, kuid ei tahtnud teda lasta üles sõita.

„Kuid ma pean härra Cornwalliga tungiwalt kõnelema — asi on äärmiselt tähtis."

„Ei tähenda."

Gerry mõtles hetke. „Wõib-olla laseb see härra seal mind üles sõita," hüüdis ta äkki.

Tüssatud uksehoidja waatas ümber, kellest tüdruk räägib. Wälgukiirusel lippas Gerry mehest mööda tõstukisse, jõudis paar sekundit enne teda kohale ja paiskas ukse kinni. Ta wajutas nupule ja tõstuk hakkas liikuma. Hinge pidades loendas ta majakordi: kolmas, neljas, wiies...

Kui tõstuk jõudis kuueteistkümnendale korrale, ruttas ta wälja ja jooksis Cornwalli ukse poole. Ta wajutas kellale, kuni unine teener awas.

„Pean otsekohe härra Cornwalliga kõnelema," hingeldas ta, „asi on wäga tähtis."

„Aga — niisugusel kellaajal, kallis preili! Kell on alles wiis ja härra Cornwall just heitis magama..." protestis teener.

„Ma ei saa sinna midagi parata. Ma ise pole üldse weel magama saanud — asi puutub härra Collinsisse ja härra Cornwall peab sellest tingimata teada saama! Härra Collinsiga juhtus midagi — ah, palun teid — ärge seiske nagu puutükk — äratage pigem härra Cornwall..."

Kuid härra Cornwall ei wajanud enam äratamist.

„Mida see lärm siin tähendab?" Phil oli endale haaranud hommikmantli ümber ja ilmus ise ukse wahele.

„Tahtsin — tahtsin preilit tagasi saata," alustas teener, kuid Cornwall katkestas teda.

„Noo — see on ju wäike Gerry — mis toob teid minu juurde?"

Kuid Gerry puhkes sõbralikku nägu nähes kergendatult nutma ega saanud sõnagi suust.

„Miks nii erutatud, kallis laps — mis on siis lahti? Tulge sisse ja ju-

tustage, mis on juhtunud." Ta pani rahustawalt Gerryle käe ümber õlgade ja wiis ta elutuppa, keerates tule põlema.

„Lonks alkoholi rahustuseks?" küsis ta. „Taewas, näete tõesti päris kurnatud wälja. Wõtke kõigepealt istet — siia, minu kõrwale — nii, ja nüüd jutustage."

„Buster wahistati!" nuuksus Gerry.

Cornwall naeratas. „Tähendab, see mees meeldib teile siiski?" Gerry noogutas läbi pisarate.

„Te ei tohi juhtumit nii traagiliselt wõtta! Ta on juba sageli olnud wahistatud."

Gerry raputas pead. Ah, miks ei wõinud Cornwall teda wõtta tõsiselt ja lasta kõike korralikult seletada!

„Lärmitses joobnud peaga wõi peksis kellegi läbi?"

„Ei — mõrw!" Sooh, nüüd oli see öeldud!

Cornwalli suu wajus lahti ja nägu muutus kahwatuks. „Mis — kas see peab olema nali?" küsis ta ägedalt, kuid talitses end kohe. Pilk Gerryle tõendas talle, et see polnud nali. „Wabandage," ütles ta, „kuid mind on nii sageli ta hullude tükkide pärast woodist üles põrutatud, et ma kohe ei mõistnud. Mõrw? Buster on ühe inimese tapnud? Wõimatu — meeletus — keegi..."

Ta haaras tüdrukul õlust ja püüdis kramplikult säilitada enesewalitsust. „Kus, laps? Ruttu, jutustage! Ja kuidas? Ja kelle?" Ta sammus kapi juurde ja walas endale klaasi wiskit. Gerry jutustas lühidalt, mis oli juhtunud.

„Tod Reese? Waene poiss. Kuid Buster ei wõinud see olla — ei, täiesti wõimatu! Nad olid ometi noorpõlwe sõbrad, ja isegi kui Buster purjus oli — tal pole ju ealeski olnud rewolwrit..."

„Ma tean. Kuid miks ei kuula nad mu seletust? Ütlesin ju neile, et nägin kõike. Buster ei tapnud teda — keegi teine laskis, keegi, kes seisis ukse juures! Öelge, oli Todil ehk waenlasi?"

„Wõ—ib—olla juhtus tal mõni olema, kuid mulle pole ta neist rääkinud."

Korraga jäi Gerry tardunud pilgul waatama. „Taewas, miks ei mõelnud ma kohe sellele!" Nüüd kõneles ta kiiresti ja ärritatult, seletades Cornwallile oma terawast kokkupõrkest Tony Zacchiniga eelmisel päewal, autoõnnetusest ja Todi märkusest, et Tony ehk wõiks neile kätte tasuda. Cornwall kuulas pinewusega.

„Hm, wõimalik see ju oleks," pomises ta. „Kuid mulle tundub siiski kahtlane, et Tony paari näruse dollari pärast tuntud ajakirjaniku tapaks — wõi lihtsalt sellepärast, et teie keeldusite talle alkoholi müütamast." Ta hüppas üles. „Kuulge — te ütlesite, et mees kandis pitsatsõrmust? Järelikult polnud tal kindaid käes ja rewolwril peawad olema sõrmejäljed — tähendab, weel teised sõrmejäljed peale Busteri omade!" Ta tormas uksest wälja, hõigates üle õla: „Üks hetk, riietun kähku!"

Gerry tõusis, heitis pilgu oma taskupeeglisse ja kohendas juukseid. Tal oli parajasti puuderdamine käsil, kui Cornwall uuesti naasis, korralikult riides. „Nüüd kähku jaoskonda! Peame neile jutustama sellest Tonyst. Wõib-olla peitub selles midagi, wõib-olla ka mitte.“

Jõudnud tänawale märkasid nad paar maja edasi üksikut taksot. Nad jooksid sinna ja ronisid hingetult sisse. „Politseijaoskonda!“ hüüdis Cornwall juhile.

Waikides sõitsid nad tükk aega läbi inimtühjade tänawate. „Jah, imelikult läheb siin maailmas mõnikord,“ alustas Cornwall. „Ainus mees kogu linnas, kes nüüd täpselt teaks, mida teha, on juhuslikult see, kes kuuli läbi surma sai. Waene poiss!“ Kurwalt raputas ta pead ja jatkas siis: „Buster jõi öö läbi — te teate muidugi, miks?“

Gerry eitas.

„Teie pärast!“

„Minu pärast?“ Gerry häälest kõlas nii suur imestus nagu seda igasnes wõib osutada nii wäsinud inimene nagu oli tema sel hetkel.

„Jaa, teie pärast. Kui ta — noh, ta on teisse lootusetult armunud — ja kui ta teid seal Kirklandi juures peol nägi ilma riieteta, muutus ta päris meeletuks.“

Gerry nägu lõkendas ja ta oli õnnelik, et polnud weel walge. „Kui ta weel hetkeks oleks jäänud sinna, oleks ta teada saanud, miks olin ilma riieteta — wõi õigemini: ilma kleidita. Kuid seda ei tulnud tal pähe.“ Gerry kehitas õlgu. „Kas mina wõin sinna midagi parata, kui ta igasugustes öölokaalides ümber aeleb? See tuli nii...“

Kuid Cornwall ei pidanud enam kuulma, kuidas kõik tuli, sest takso peatus ja juht teatas: „Jaoskond!“

„Kus on siin inspektor O'Brieni kabinet?“ küsis Cornwall portjeelt.

„Kolmsada kaks,“ wastas see pilku tõstmata. „Sealt trepist üles,“ lisas ta pöidlaga selja taha näidates. Mõlemad ruttasid trepist üles.

Keegi ametnik astus neile uks number kolmesaja kahe ees wastu. „Kelle juurde te soowite?“ küsis ta.

„Olen Robert Collinsi sõber ja toon tähtsaid teateid — tahaksin kõnelda inspektor O'Brieniga.“

Ametnik silmitses teda, hammustas alumist huult ja wabastas lõpuks tee. „Astuge sisse,“ urises ta, olles nähtawasti suure sisemise heitluse järele otsustanud lubada seda. „Härra inspektor! Collinsi sõbrad — tähtsate teadetega, nagu nad wäidawad.“ Ta ootas, mida inspektor wastab. See noogutas ja ametnik wäljus ust sulgedes.

„Ah, seal te olete juba jällegi!“ O'Brien heitis pahase pilgu Gerryle, kes kohmetult maha waatas.

„Terwist, Phil Cornwall on mu nimi,“ esitles end Phil. „Mu isa on komissari hea sõber. Wõib-olla teate seda isegi. Kuid tahaksin teile esitada küsimuse, lootuses, et olete küllalt diskreetne mitte esitama wastuküsimust.“

„Ma ei mõista teid hästi.“ Cornwalli isa sõprus komissariga ei awaldanud ilmselt loodetud mõju. „Mis küsimuse te tahtsite esitada?“

„Noh, kui keegi maha lastakse, waadatakse tawaliselt, kas rewolwril leidub sõrmejälgi, eks ole?“

„Seda küll.“

„Noh, ja kas seda tehti ka selle rewolwriga?"
„Muidugi."
„Ja sõrmejälgi leiti?"
„Hm — jaa."
„Busteri — tahtsin öelda Collinsi sõrmejälgi?"
„Loomulikult."
„Ja nüüd mu küsimuse juurde. Leiti sealt ka teisi sõrmejälgi?"
O'Brien wajutas nupule oma kirjutuslaual. Toa keskmine uks awanes. „Tooge mulle tolle Collinsi rewolwri skitsid," hüüdis inspektor. Paari minuti pärast ilmus keegi pikk, habemest mustendawa lõuaga noormees kolme neljakandilise walge papitükiga. O'Brien tõstis kaks neist üles. „Need jäljed leidusid rewolwril. Ühed on Collinsi ja teised meie omad." Ta silmitses Cornwalli uuriwalt, nagu tahtes küsida, kas juhtum pole sellega küllalt selge.
„Ja rohkem jälgi seal ei olnud?" Cornwall oli ilmselt hämmastunud. Habestunud näoga noormees näitas ette kolmanda papitüki. „Ainult üks. Üks pöial! Wõi selgemini öeldud — ainult pöidlaots. Igatahes mitte küllalt, et selle põhjal midagi selgitada."
Huwiga silmitses Cornwall kustunud jälge. Nukralt pöördus ta siis O'Brieni poole. „Palju tänu igatahes, härra inspektor. Kui lubate, tahaksin teilt nüüd weel midagi küsida." O'Brien noogutas armulikult. „Miks ei taha te seda uskuda, wõi wähemalt katset teha seda tõendada, et keegi tõesti ukse juurest laskis, nagu noor daam kinnitab?"
O'Brien tõusis. „Noor sõber," ütles ta kõhatades, „me oleme kõik ainult inimesed ja eksimine on inimlik, kuid meie politseinikud haarame tawaliselt kinni igast jäljest. Kuid kahjuks ei leidu noore daami jutus midagi, millest wõiksime kinni haarata. Ta seletab, et keegi ukse kõrwal seisis ja läbi eesriide laskis. Saatsin selle põhjal tubli ametniku sinna ja lasksin järgi uurida. Uksel on nii palju sõrmejälgi, et üks nende hulgast kuidagi silma ei paista. See tähendab — silma paistab ainult üks, kuna see on seinale lähemal kui teised. Sellest tegime ka äratõmbe. Aga öelge, kuidas on wõimalik selle abil leida jälje omanikku linnast, kus seitse miljonit elanikku?"
Cornwall waikis. Olukord näis tõesti wõrdlemisi lootusetu.
„Kolm isikut kuulsid lasku, mis surmas Tod Reese," jatkas inspektor mõtlikult, „ja kui need kolm jõudsid esikusse, nägid nad Collinsit seismas, rewolwer käes. Meie relwaosakond kinnitab mulle, et kuul, mis surmas Reese, on pärit Collinsi käest leitud rewolwrist. See on küllaldaseks asitõenduseks kohtu ees ja wõib maksta süüdlasel pea."
Ta kummardus kirjutuslaua kohale ja wõttis mingi läikiwa eseme. „Ah jaa, selle leidsid nad ka weel — ühed näpitsprillid. Kuid see ei ütle palju. Arwatawasti kannawad paljud „Ambassadeuri" külastajad näpitsaid ja kaotawad neid ka sageli. Igaks juhuks hoiame aga näpitsad hästi alal."
Inspektor sammus ukse juurde ja awas selle. „Rohkem ei saa ma teile kahjuks midagi öelda. Kuid üht tahaksin weel lisada oma kogemuste põhjal." Ta pani käe Cornwallile õlale. „Ärge pöörake liialt tähelepanu erutatud wõi hirmunud naise tunnistusele. Head ööd." Ta pöördus, heitis

pilgu aknale ja naeratas, märgates, et wäljas oli walgenenud. „Wõi parem „Head hommikut"! Niipea, kui Collins prokuröriga on kõnelnud, wõite temaga wististi kokku saada."

14.

Rusutult waikides sammusid Gerry ja Cornwall tänawal mõnikümmend sammu edasi.

„Arwan, et ma esialgu ei saa midagi enam teha," katkestas Gerry lõpuks waikuse. „Kõige parem oleks mul nüüd wist koju sõita."

„Koju?" Cornwall waatas talle imestanult otsa. „Ärge ajage hullu juttu! Olete surmani wäsinud — wiin teid nüüd kuhugi hotelli ja mingit wasturääkimist!" Ta waatas taksot otsides ümber.

„Aga mu perekond..." algas Gerry.

„Kallis laps, te olete küll kõige hoolitsewam olend, keda ma eales olen näinud! Alati muretsete oma perekonna wõi teiste inimeste pärast. Kuid nüüd hoolitseme hetke wäikese Gerry Marshi eest — selge?"

Ta sõidutas tüdruku hotell „Centralparki", ootas, kuni Gerry oli enese sisse kirjutanud ja maksis toa eest ette ära.

„Sooh, nüüd minge magama ja ärge liikuge hotellist, kuni ma teile järele tulen! Kui te siiski warem lahkute, saan ma teiega tõesti wihaseks! Olete kena wäike olend, ja kuni me Busteri oleme wabastanud, seisate minu isikliku kaitse all." Ta wõttis tüdruku käe ja wiis ta tõstukisse.

Wäsimusest tuikudes sammus Gerry oma tuppa, riietus mehaaniliselt lahti ja wiskus siis nuuksuma puhkedes woodisse. Waene, waene Tod! Ah, miks pidi just headel inimestel alati minema halwasti — mispärast! Nüüd oli ta ilma ka sellest ainsast kuldsest hingest, kes talle tõesti oli soowinud head.

Kaua nuuksus Gerry patjadesse. Lõpuks sai wäsimus ta üle wõimuse. Alles päewal kella poole kahe ajal äratas telefoni lakkamatu helin ta unest.

„Juba ülewal?" küsis hääl kuuldetorus. „Siin Phil."

„Oi, wabandage. Tahtsin juba ammu tõusta. Kuid olen ühe minutiga walmis — uskuge mind, ma kiirustan tõepoolest."

„Tohin ma tulla teie juurde üles ja teiega koos einetada?"

„Jaa, aga — kas see sobib siis — hotellis?"

„No miks mitte, kui on kasutada ka salong."

„Mul on ka salong?" küsis Gerry segaselt.

„Jaa, teil on terwe apartemang," naeris Phil.

Gerry waatas suuril silmil toas ringi ja märkas alles nüüd ust, mis wiis kõrwaltuppa. „Mulle näib, et muutun iga päewaga hajameelsemaks — kas usute, ma tõesti ei märganud midagi!"

„Pole mingi ime, waene laps. Nii koledate elamuste juures... Kuid tohin ma tulla?"

„Loomulikult. Olge lahked," wastas Gerry südamlikult.

Ta hüppas kähku woodist ja jooksis wannituppa. Ta polnud weel jõudnud minna wanni, kui uksele koputati. Kähku jooksis Gerry awama.

„Mul pole weel kuigi palju seljas," ütles ta läbi ukse. „Kas jätate mulle pool minutit aega kadumiseks, enne kui astute sisse?"

„Minu poolest ka terwe minuti."

„Hästi." Gerry lükkas riiwi ukse eest ja ruttas tagasi magamistuppa. Paar minutit hiljem, kui ta riietatult ilmus, silmitses Cornwall kortsus kulmul ajalehte, mille ta oli wõtnud Gerry ukse eest.

„Waadake korraks seda!" Ta osutas pealkirjale. Gerry luges: „Buster Collins, tuntud panga- ja börsitegelase poeg, laskis tülitsemisel maha ajakirjaniku!"

Cornwall tahtis paar iseloomustawat lauset kirjutisest ette lugeda, kuid Gerry katkestas teda.

„Mis saab nüüd?" küsis ta.

„Kõigepealt tellime eine ja siis peame nõu." Cornwall sammus telefoni juurde. „Kuidas oleks kohwi, röstitud saia ja wõi, keedise ja paari munaga?"

„Tassi kohwi ja paar muna wõiksin päris hästi ära häwitada," arwas Gerry.

Neil ei tarwitse kaua oodata. Tähelepanelik teener lükkas laua hommikeinega sisse ja serweeris.

„Käisin täna hommikul juba Busteri juures," seletas Cornwall lühidalt. „Ja prokuröriga kõnelesin ka juba. Ta lubas teid kuulda wõtta, kuid ei looda sellest suurt tulu. Tema arwates on juhtum täiesti selge."

„Kuidas ta tuju on?"

„Kelle?"

„Busteri? Tahaksin teda meeleldi näha."

Phil haaras üle laua tüdruku käe. „Sellele ma mõtlesin juba, lapsuke, kuid wõib-olla on parem, kui te esialgu tema juurde ei lähe."

„Ta — ta ei taha mind näha?"

„Mis parata — ta on ju suur laps: kangekaelne ja hellitatud!"

„Miks mõtleb ta ometi minust nii halwasti — andmata mulle wähimatki wõimalust seletamiseks! Esiteks jätab mu sõna lausumata istuma ja laseb mul tundide wiisi õhtukleidis tänawal külmetada — wõtmata waewaks äragi öelda — ja siis..." Wihapisarad tungisid Gerryle silma ja ta wahetas kähku kõneainet. „Kaitsja Busteril ometi on juba?"

„Isegi wiis — kõik ta isa wanad äraproowitud adwokaadid. Ja minu isa saatis oma adwokaadi ka igaks juhuks sinna."

„Mida muud wõiks tema heaks weel teha?"

„Kui ma seda teaksin, kallis laps! Rumalal kombel on mul praegu weel teisi muresid. Ema oli haige ja sõidab täna kell kaheksa wäätwlinanni. Härra poeg peab teda saatma ja sinna jääma, kuni ta on enese sisse elanud. Muidu poleks mul midagi selle wastu, kuid just nüüd teid üksinda jätta — see mõte ei meeldi mulle."

„Oh, küll mina saan juba kõigest üle! Mind waewab ainult see, et mind ei taheta uskuda, ja..."

„Ma tean. Muide, jutustasin Busteri isale sellest ja temal on tunne, et kaitsjad teie tunnistuse põhjal suudawad paljugi ära teha. Lõpuks olete teie Busteri ainus tunnistaja. Ütlesin kaitsjatele, et elate siin ja neile oleks kindlasti terwitataw, kui te weel weidikeseks jääksite siia, kuni protsess kestab."

„Siia! Taewas, ma ei teeni su nädalaski nii palju, et siin ühe päewa eest maksa!" hüüdis Gerry rabatult.

„Selle eest hoolitsewad juba teised, kui teie ainult olete nõus."

„Aga ikkagi — ah, Phil, tahaksin teda nii wäga abistada, kuid tema ei taha mind isegi näha!"

„Kannatage weel nii kaua, kuni olen teda pisut ette walmistanud. Täna hommikul ei saanud ma selleks weel õieti mahti. Niisiis" — ta tõusis — „reisin täna ära ja loodan kahe nädala pärast olla tagasi." Ta ulatas tüdrukule käe, tõmbas palitu selga ja pani kaabu pähe. „Olge wahwa tüdruk — küll kõik läheb hästi. Ja niipea, kui olen jälle linnas, annan teile endast teateid." Ta tõstis Gerry lõua üles ja wajutas talle põgusa suudluse huultele.

„Head reisi!" naeratas Gerry.

15.

Jessie, kes sel pärastlõunal rahutult „Ambassadeuri" ees edasi-tagasi jalutas, pidas Gerry kinni, kui see parajasti tahtis lipsata pöörduksest sisse. „Kuulsin kõike," ütles ta „ja ülejäänud osa lugesin lehest. Ära parem mine sisse. Mulle näib, et direktsioon on mures, sa wõiksid oma muinasjuttudega nende külastajad peletada. Waatasin ennist waipa ja pidin peagu minestama. Nüüd asendasid nad selle uuega." Jessie haaras Gerryl käsiwarrest ja sammus temaga piki Broadwayd edasi.

„Ma ei saa kaugele kaasa tulla — pean jälle tagasi olema garderoobis, kuigi Gus teeb näo, et täna pole loota suurt lõikust."

„Mind — mind wallandatakse?" küsis Gerry murelikult.

„Ei — Tony tahab su ainult ümber paigutada teise lokaali. Sul ei tarwitsewat muretseda, laseb ta öelda. Mine nüüd kohe tema juurde, ta tahab sinuga tungiwalt rääkida. Wallandamisest pole juttugi — lubab sulle isegi anda rahuliku koha, kus saad enese wälja puhata."

Jessi seisatas ja koputas Gerryle õlale. „Niisiis asu teele ja ära tee nii hapul nägu nagu..." Äkki meenus talle midagi ja ta waikis. „Tean, milline tunne sul wõib olla, kallis," lisas ta südamlikult. „Tod oli tõesti tore poiss."

16.

Tony ootas Gerryt juba igatsusega ja Mike'ile oli tehtud korraldus tüdruk otsemat teed kabinetti juhatada.

„Wiimaks ometi!" terwitas ta tüdrukut.

Gerry waikis.

„Olete hea laps, aga te lobisete liiga palju!" Ta ei oodanud ära tüdruku wastust. „Nüüd te muidugi arwate, et teid wallandatakse, miks? Eksite! Nii halb Tony ei ole! Kuid wõib-olla on teile meeldiwam, kui teil enam ei tarwitse „Ambassadeuri" minna."

„Kuidas soowite," ütles Gerry. Ta huuled wärisesid ja hirmust wallandamise pärast weeresid pisarad üle põskede.

„No mis te nüüd!" Tony ei mõtelnud tõesti halba, kuid ta ei osanud end teisiti wäljendada. „Peate raha teenima, mis? Ärge muretsege." Ta tõusis ja patsutas Gerryle heatahtlikult õlale. „Teie elu pole kerge, tean seda — kuid me'l on uut tööd — ja otsekohe, mõistate?"

Gerry naeratas kergendatult.

„No näete — juba paistab päike uuesti! Niisiis pange tähele: teie lähete „Wiiekümne nelja" klubisse ja Lottie, kes seal töötab, tuleb üle „Ambassadeuri" ja asi ongi korras!" Ta tõmbas taskust paki rahatähti ja pistis ühe kahekümne dollarilise Gerryle pihku. „Nii, ja nüüd kähku tööle!"

„Palju tänu, härra Zacchini — olete tõesti hea inimene."

17.

Suurema waewata leidis Gerry „Wiiekümne nelja" klubi, seletas turjakale wäljawiskajale ukse juures, kes ta oli, ja astus sisse.

Klubi oli nagu teisedki sama liiki asutised New Yorgis, endine erawilla, mis oli osawalt ümber muudetud Broadway külalistega öölokaaliks. Esikus oli ülimoodsat terasmööblit segi mahagonimööblitega ja seinad olid üle külwatud piltidega. Ruumi ei ilustanud ka mitte pungis silmade ja esiletungiwa lõuaga wäljawiskaja.

Paar marmorastet kõrgemal wiis see Gerry kahekordselt suletud westibüüli ja sealt suurde fuajeesse. Wasemal wiis lai trepp baari — ja lisabaari, kui külaliste arw seda nõudis, — eratubadesse ja kahte söögisaali, mille seinad olid ilustatud julgejooneliste hiina maalingutega.

Külastajaid käis klubis palju, kuigi taolisi leidus weel tosinaid. Kõik nad äritsesid hästi ja kui kord üks neist juhtus leidma silmatorkawalt rohkem poolehoidu, kui teised, loeti järgmise päewa hommikulehtedes mingist laskmisest wõi pussitamisest lokaalis ja mõneks ajaks wähenes lokaali külastajate arw.

„Kus on siin õieti garderoob?" küsis Gerry buldogi näoga mehelt.

„Seal eesriiete taga on mingi riiete ärapaneku koht. Garderoobi meil siin üldse pole."

„Hea küll," noogutas Gerry, sammus näidatud paika ja hakkas mantlit ära panema. Sealjuures awastas ta kaks pakikest garderoobinumbreid — ühe kübarate, teise mantlite jaoks — ja kasseti, mis pidi ühe õhtuga neelama rohkem jootrahasid, kui garderoobipreili sai kahe nädala kestel palka. Peale selle leidus seal korwikäis willast ja sametist walmistatud loomakesi — jäneseid, koeri, karusid — kõigil punased siidpaelad kaelas ja hinnad küljes. Hindu silmitsedes naeratas Gerry. Loomade eest wõis nõuda neli, kuus wõi kümme dollarit, wastawalt sellele, kuiwõrd purjus oli ostja. Edasi awastas Gerry weel kandelaua kallihinnaliste paberossidega, mille hulgast wiieteist-sendilisi sigarette müüdati kolmekümne eest ja weerand dollarilisi poole dollari eest. Kui Gerry oli kõik üle waadanud, pöördus ta jälle buldoginäo poole. „Garderoobipreili peab teie poes küll kõike tegema," ütles ta. „Loodetawasti ei tule tal isegi triikida wõi serweerida."

„Oh, su teised wäikesed kohustused olenewad täiesti külalistest ja sellest, kuidas neid kohtled. Sooh" — uksekell helises — „juba tulewad."

Järgmise poole tunni kestel woolas külalisi üksteise järele sisse ja tunni aja pärast oli riieteruum täis tuubitud. Esimesel wõimalusel riputas Gerry endale kandelaua kaela, wõttis korwikese loomadega käsiwarrele ja tegi klubiruumides ringi. Kümne minuti jooksul oli ta tänu sõbralikule, kuigi jäiselt ametlikule naeratusele, kümne dollari eest müünud paberosse ja

nelja dollari eest ühe jänese — sest kümnelisteks oli aeg weel liiga warajane. Kokku oli ta saanud neli dollarit jootraha. Ta pidi tahtmatult naeratama. Mis lahked annetajad küll oleksid öelnud, teades, et see raha rändab kellegi paksu itaallase taskusse!

Kui Gerry tagasi jõudis riietusruumi, ootas teda keegi noormees. Ta oli keskmist kaswu ja weidi mühakas, kui ettewõtlikult sädelewate silmade ja meeldiwa naeratusega. Ta tõstis sõrmed kaabu juurde, wõtmata seda peast ja sellest järeldas Gerry, et tal tegemist lehemehega.

„Tere õhtust. Preili Marsh?" küsis noormees.

„Jaa," ütles Gerry umbusklikult. Tony oli teda palunud mitte liiga palju lobiseda.

„Jimmy Cannon „Chronicle'ist"," tutwustas end noormees. „Oleme ainus ajaleht, kes teie jutustuse tõi kärpimatult ära ja nüüd saadab mind toimetus siia, et teid abistada. Meie peatoimetaja arwab nimelt, et olete mõrwari jälgedel ja ma pean end pakkuma teile abiks ja waatama, kas me ei saa rohkem materjali kokku. Olete seda juba näinud?"

Ta tõi taskust esile kokkumurtud „Chronicle'i" numbri, lõi selle lahti ja osutas ühele kaheweerulisele kirjutisele.

„Mis see on?" küsis Gerry pahuralt, kirjutist waatamata.

„Chronicle" maksab tuhat dollarit tasu isikule, kes muretseb andmeid Tod Reese tõelise mõrwari kohta. Meie toimetus arwab, et teie olete ainus isik, kel õigeid andmeid mõrwari kohta ja sellepärast pean jääma teie lähedusse ja waatama, mis me koos suudame saawutada."

„Olen juba kõike jutustanud, mida tean," ütles Gerry pead raputades, „kuid keegi ei taha mind uskuda. Kõik nimetawad mind hullumeelseks, ja kui seda weel kord juhtub, lasen ise!"

„Hm, seda teeksin mina kah! Aga waadake, meie wana usub teid siiski — muidu poleks ma siin." Ta õngitses taskust kortsunud paberi, kritseldas sellele oma nime ja telefoninumbri ja ulatas Gerryle. „Kui teile midagi erilist peaks pähe tulema, wõite mind selle numbri all kätte saada. Wõi selle all," lisas ta, wõttis tüdrukul sedeli käest ja märkis sinna weel teise numbri. „See on mu lemmiklokaal — kui mind toimetuses pole, olen kindlasti seal. Igaks juhuks astun õhtu jooksul paar korda sisse ja waatan, kuidas teie käsi käib." Ta pöördus minekule, kuid waatas üle õla tagasi. „Kes teab, mis wõib juhtuda. Juhus etendab elus sageli ütlemata tähtsat osa." Naeratades tõstis ta mantlikrae üles ja wiipas Gerryle lahkumiseks. „Arwan, et näeme edaspidi weel sageli ja see mõte ei kohuta mind sugugi."

„Tänan komplimendi eest," naeratas Gerry.

Siis oli noormees kadunud.

See oli ainus ebatawaline wahejuhtum esimesel õhtul, mil Gerry töötas „Wiiekümne nelja" klubis. Ta wõttis kübaraid ja mantleid wastu, tõrjudes tagasi purjus külaliste lähenemiskatseid ja naeratas sunnitult waimuwaeste naljade üle, pistis wahetewahel mõne jootraha kassetti ja sõitis lõpuks surmani wäsinult tagasi hotelli.

18.

Järgmisel õhtul tööle sõites ostis ta mitu õhtulehte ja silmitses põnewusega pealkirja.

„Collinsi mõrwaprotsessis nõutakse tähtpäewa kiirustamist!"
„Collinsi peatunnistaja kõrwaldatud!"
Nii kuulutasid „Graphic" ja „Journal" raswaste pealkirjadega.

„Collins eitab oma süüd Reese tapmises!"
Nii teatas „Cronicle" ja huwiga luges Gerry kirjutise läbi.
Siis wälgatas tal midagi läbi aju. Ta wäljus Centralpargi jaamas rongist, ruttas telefonikappi ja helistas Leslie Collinsile. Weidi aja pärast sai ta ühenduse.

„Siin Gerry Marsh," alustas ta.
„Jaa?" Mehe hääl kõlas lootusrikkalt.
„Kuulge, härra Collins, kas te ei saaks mõjustada, et nad mu juttu usuksid?" küsis ta murelikult.

„Armas preili, mina usun teid ja mida pean ma teile weel ütlema?"
„Aga adwokaadid — teie adwokaadid —, miks ei lase nad mul kohtu ees tunnistada, kuidas kõik sündis?"
„Kuna teie jutt kõlab nii uskumatuna, et nad kardawad, see wõiks wannutatud meeste silmis tuua pigem kahju kui kasu. See on kogu põhjus. Olin peagu päew läbi nende juures ja nad ütlesid, et nad homme teid jutule wõtawad."
„Kas ma ei wõiks teie pojaga kõnelda?"
„Kardan, et mitte." Hääl teiselpool oli muutunud märgatawalt jahedamaks.

„Teen igatahes kõik, mis seisab mu wõimuses," ohkas Gerry tasa ja riputas toru hargile.

19.

Collinsi adwokaadid — firma Barton, Smythe ja Seymour — palusid Gerry järgmisel hommikul enda juurde.

Smythe, põskhabemega mehike, kelle wälimus meenutas eelmist sajandit, silmitses teda mõnuga ja juhatas ta siis Milton Seymouri kabinetti.

Milton Seymour palus Gerryt istet wõtta ja kõhatas paar korda tähtsalt oma pähklipuust kirjutuslaua taga. Rahutus ootuses istus Gerry klubitoolis. Adwokaat hõõrus käsi, siis nina ja pühkis paar tolmukübet käiselt. Siis haaras ta ühe wiimastest „Chronicle'i" numbritest ja osutas laitmatult maniküüritud sõrmega kaheweerulisele pealkirjale:

„Chronicle" uurib, kas garderoobipreili seletused wastawad tõele."

Gerry süwenes artiklisse ja märkas selle juures korraga oma pilti. Adwokaat osutas pildile. „Kas te ei arwa, et sellest on nüüd küllalt?" küsis ta kähisewal häälel.

„Millest?"
Adwokaat tegi pahura liigutuse. „Noh — reklaamist!"
„Mis reklaamist?"

„Te arwate, et me ei tea, milleks tahate juhtumit kasutada?"
„Ma — ei mõista teid!"

„Seda wõib arwata. Kuid te peaksite ometi mõistma. Olete ju korralik tüdruk, preili Marsh! Noh — nägite juhtumis wõimalust end kuulsaks teha ja segasite end sellepärast asjasse. Kuid meie arwates olete nüüd enda jaoks teinud küllalt. Teie seletused kõlawad liialt muinasjutuliselt ja need on äratanud ainult kahtlust ja — wedanud meie kliendi — hm — wee'i sügawamalt sisse."

Gerry silmitses meest päranisilmi. „Ah teie arwates kinnitasin ma, et Buster pole lasknud, ainult selleks, et pääseda ajalehte?" Gerry oli nii segane, et ta waewaga leidis sõnu.

„Õige. Ja wõib-olla ka selleks, et wõita Busteri isa lugupidamist, mida hiljem ehk tasutakse rahas. Lõpuks teame ju kõik, et kui keegi tõesti peaks teie lapsikut juttu uskuma, oleks härra Collins kindlasti walmis teile suurejooneliselt tasuma." Ta ohkas oma sõnade lõpul kergendatult, nagu keegi, kes söögi alla oli õnnelikult neelanud kibeda arstimi. „Mulle tehti ülesandeks teile teatada, et me selliseſt abist meelsasti loobume. Meie klient oli teatawal silmapilgul joobnud ja järelikult mitte wastutaw oma tegude eest, ja me usume, et ei tohiks õsutuda raskeks sellega wannutatud mehi weenda." Ta tõusis.

Gerry nägu lõkendas ja silmad wälkusid. Ka tema tõusis. „Jaa, tahtsin teda abistada," ütles ta kibestunult. „Nüüd aga wiigu nad ta minugi poolest elektritoolile. Ma tean, tema ei tapnud Tod Reeset — sest ma nägin, et keegi teine laskis. Ja teie..."

„Miks te meile siis ei ütle, kes laskja oli?"

„Sest et ma meest ennast ei näinud. Kahjuks olen ainult garderoobineiu ja mitte selgeltnägija." Gerry muutus iga sekundiga wihasemaks. „Mis kasu oleks mul sellisest reklaamist? Mida tooks see mulle?"

„Raha!" sähwas adwokaat. „Siinjuures meenub mulle, et mind woliti teile wäike kingitus üle anda." Ta wõttis kirjutuslaualt tšeki ja ulatas selle Gerryle. „Härra Collins näib arwawat, et wäike puhkus teeks teie närwidele head." Jälle hõõrus ta käsi.

Gerry nägu tuksles kardetawalt. Juba pidi ta lausuma midagi terawat, kuid talitses end wiimasel silmapilgul ja pistis tšeki käekotti. „Tänan," ütles ta jahedalt ja sammus uksest wälja.

Tõstukis silmitses ta tšekki lähemalt. Wiis tuhat dollarit — aukartus, sellise suurmeelsuse ees!

Maja alumisel korral helistas ta ühest telefonikapist Busteri isale. Keegi teener wastas talle aga, et härra Collinsit ei tohtiwat praegu segada.

*

Gerry saabus „Wiiekümne nelja" klubisse ikka weel wõrdlemisi erutatud meeleolus. Ta helistas otsekohe Jimmy Connonile. Noormeest polnud toimetuses, kuid Gerry sai ta paar minutit hiljem kätte ta lemmiklokaalist.

„Pean teiega kõnelema," ütles Gerry.

„Uud[illegible]d?" Noormehe häälest kuuldus ärewus.

„E-ei, tahaksin teile midagi jutustada."

„Olen tunni aja pärast seal — mul on weel üks tähtis koosolek ees."

20.

Külastajaid oli „Wiiekümne nelja" klubis rohkesti nagu alati. Kella üheksa ajal õhtul oli riieteruum täis ja lokaal tulwil. Lakkamatult woolas külalisi sisse ja wälja ja töö juures unustas Gerry enam-wähem solwawa juhtumi. Kella poole kümne ajal ilmus Jimmy Cannon — mitte enam täiesti kainena, kuid siiski weel wõimelisena teise jutustust kuulama. Gerry seletas talle lühidalt, mis talle kuulsas adwokaadibüroos oli juhtunud. „See käib üle mu ajakirjaniku taibu! Ei — seda ei suuda ma tõesti mõista! Inimesed peaksid ometi kinni haarama wähimastki jäljest ja nad lükkawad teid lihtsalt kõrwale! Wõin ainult korrata — mulle on see arusaamatu! Aga igatahes hea artikli wõib sellest saada!"

„Siis on mul kahju, et teile sellest jutustasin. Wõi arwate, et mul pole weel küllalt? Ah, jumal — püüad teist inimest aidata ja sulle heidetakse ette, et oled reklaami ja raha peale wäljas ja pead end laskma tshekiga alandada! Palun teid tõsiselt: mitte sõna sellest lehte!" Tüdruk pistis käe põue ja tõmbas tsheki wälja.

„Kolm nulli — huit!" wilistas Cannon. „Selle eest wõtaksin terwe wirna alandusi wastu!"

„Seda ma tegingi," ütles Gerry aeglaselt.

„Ärge wõtke asja nii traagiliselt," soowitas Cannon tshekki silmitsedes. Ta tõstis mantlikrae üles ja sammus ukse poole. „Olen õieti weidi kurb — tsheki pärast. Toredam oleks olnud, kui te seda poleks wastu wõtnud."

„Oh, ega ma seda wälja niikuinii ei lunasta," tähendas Gerry kähku. „Selle hoian endale mälestuseks! Ja kui ma jälle kord peaksin end tabama soowilt olla kena kellegi wastu, kes elab Park Awenuel wõi kannab puhast kraed, waatan tshekki ja tema sosistab mulle: „Puha pettus!""

Noormees naeratas kergendatult. „Noh, siis wõin rahuliku südamega lahkuda. Kuid olen warsti jälle ootamatult siin."

Ta wäljus. Kuid nad pidid kiiremini kohtama, kui kumbki aimas.

Gerry oli riieteruumis agaralt sorteerinud paberosse ja waatas korraks juhuslikult üles. Ja poleks ta endale kähku toppinud rusika suhu, oleks ta waljusti kiljatanud. Eesriide taga, mis kattis garderoobi warnu, seisis üks mees, nähtawasti külaline, kes oli äsja saabunud ja naljatas Growleyga, alati sünge wäljawiskaja ja uksehoidja. Mees hoidis juhuslikult eesriidest kinni ja pikkade kondiste sõrmedega käel märkas Gerry suurt musta pitsatsõrmust.

Enne kui Gerry suutis midagi öelda wõi ette wõtta, lõi wõõras eesriide kõrwale ja irwitas:

„Tere õhtust!"

Segaselt wastas Gerry terwitusele, kuna ta pilk uuesti libises käele ja sõrmusele. Kuid ta nägi neid ainult pealiskaudselt, kuna mehe käed tegelesid nüüd ajalehe kokkumurdmisega, mille ta pistis taskusse, et siis mantli üle anda Gerryle. See tehtud, lükkas ta mansetid tagasi ja naeratas uuesti, pistis käe rinnataskusse ja tõi esile näpitsprillid. Gerry märkas, et näpitsad rippusid tal peenikese nööri otsas, kuid Gerryt huwitas ainult ta sõrmus. Kuna mees näpitsaid taskurätiga puhastas, nägi Gerry sõrmust paaril kor-

ral wälkuwat ja weendus, et ta seda juba kuskil oli näinud. Kui näpitsad olid asetatud ninale, näppis tundmatu weel korra oma mantsettide kallal ja kadus siis üle lähe baari.

Suurimas ärewuses jooksis Gerry telefonikappi ja helistas weel korra Jimmy Cannonile.

„Ega tšhekk pole teilt ometi tagasi wõetud?" naeris noormees.

„Ei — asi ei puutu sellesse — nägin meest pitsatsõrmusega — tulge kiires korras siia! Tean, et see on sama sõrmus ja sama käsi! Niisiis kähku taksosse ja siia kihutada!"

„Tulen kui nool! Kuid ärge kellelegi sellest hingake! Minuti pärast olen seal!"

Cannonit oodates otsis Gerry kiiresti tundmatu taskud läbi. Kuid peale paari kinnaste, taskuräti ja ajalehe ei leidnud ta midagi. Peamiselt ajaleht kütkestas ta tähelepanu. See oli „Syracuse Telegramm," nagu ilmnes lehe laialilaotamisel. Kuid muid andmeid ta ei pakkunud. Kui Gerry lehe uuesti tahtis taskusse pista, märkas ta wäikest pealekleebitud sedelit. Nähtawasti oli mees lehe tellija ja sedelil seisis ehk ta nimi ja aadress.

Osawalt tõmbas Gerry sedeli ära ja luges nime. „Daniel McCoy, Belport hotell, 48. tänaw 251." Nimi ei öelnud talle midagi. Siis aga meenus talle äkki, et ta oli seda nime kuulnud. See oli ju mees, kellega Jessie tihti oli wäljas käinud, ja kui mälu teda ei petnud, siis oli ka Tod korra temast kõnelnud. Kähku pani ta lehe taskusse ja sedelikese oma rahakotti. Kui sellest midagi peaks hargnema, oleks hea omada aadressi.

Kui ta pöördus, seisis Jimmy Cannon ta selja taga. „Mis on lahti?" küsis noormees erutatult.

Tüdruk tõmbas ta riieteruumi tahanurka. „Jutustasin teile juba, et mehe sõrmes, kes laskis Tod Reese maha, oli suur must pitsatsõrmus. Noh ja ma tean kindlasti, et nägin seda sõrmust weidi aja eest uuesti. Mees on praegu ülewal baaris. Hüpake kähku üles ja waadake teda korraks. Pikk, kõhn mees — ei näe halb wälja ja kannab nööri otsas näpitsprille."

„Aga lapsuke, mis see aitab, kui ma sõrmust waatan? Ma pole seda ju waremalt näinud!"

„Minge juba," sundis Gerry, „et tarbekorral keegi kolmas ta ära tunneks. Palun teid!"

„Hea küll." Ta tõmbas mantli seljast, wiskas selle Gerryle ja ruttas trepist üles.

Warsti oli ta jälle tagasi — muutunud ilmel ja wälkuwi silmi. „Teate, lapsuke, kes see mees on? Dan McCoy — kuulus wõltsmängija! On juba mitmel korral kinni istunud. Wõib-olla leidub loos terake tõtt. Selle peame nüüd selgitama. Kas Todil oli temaga midagi ees?"

„Tod rääkis küll kord temast — aga mida, seda ma enam ei mäleta." Ta haaras noormehel käsiwarrest ja andis märku waikimiseks.

Eemal sammus McCoy aeglaselt trepist alla. Gerry ja Jimmy seisid tummalt. Tulija pistis näpitsad tasku ja ulatas oma numbri. Segasena

ja hirmunult andis Gerry talle mantli ja kaabu, jälgides ta liigutusi mantli selgatõmbamisel ja wäljumisel.

„Läinud ta ongi," ütles Gerry lõpuks murelikult.

„Kahjuks jaa."

„Mis nüüd?"

„Miks mitte helistada Collinsile? Jaa, teatage ometi wanahärrale, et ta oma adwokaatidele edasi ütleks, et te laskjat nägite! Aga — mis sellest kasu? Kuidas leiame mehe uuesti üles?"

„Mul on tema aadress — ajaleheIt. Leidsin ta taskust," lisas Gerry kähku, ruttas telefonikappi ja walis Collinsi numbri.

Jälle seletas wäärikas teener, et Leslie Collinsit ei tohtiwat praegu häirida.

„Kuid asi on äärmiselt tähtis," lausus Gerry, „isegi wäga tähtis. Ta peab mu wastu wõtma — wõi wähemalt telefoni teel minuga kõnelema."

„Kahetsen wäga," urises teener ja Gerry kuulis, kuidas toru pandi hargile.

„Külastaksin siis homme hommikul wara wanglas noort Collinsit," andis Jimmy Cannon nõu. „Ja kui soowite, tulen kaasa."

*

Eeluurimiswanglas, kus nad järgmisel hommikul küsisid Collinsi järele, wastati neile, et wang ei soowi neid wastu wõtta. Lootusetult ja abitult pöördus Gerry.

„Tulge, Jimmy," ütles ta. „Mul on üks mõte. Lähme prokuratuuri. Ma ei tea küll, kui palju sellest kasu on, kuid wõime ju korra katsetada."

Kuid tunniajalise ootamise järele kopitanud eesruumis ei teatanud prokurör neile midagi julgustawat. „Meie arwates pole wähimatki alust selle mehe wahistamiseks wõi üle kuulamiseks. Teeksin ma aga seda siiski, oleksin homme kogu linna pilkealune. Inimest ei saa kahtlustada mõrwas ainult selle põhjal, et te usute — pange tähele, ainult usute — et ta sõrmus teile tuttaw ette tuleb. Ei, ka sellisel juhul mitte, kui mees on üle linna tuntud wõltsmängija. Kahetsen, kuid lõpuks pole minu asi Collinsit püüda päästa. Mina pean olema süüdistaja ja kui ta enda kaitsjad tema heaks midagi ei tee, ei saa ma parata."

„Nojah, eks tal ole õigus," ütles Jimmy Cannon tänawal. „Tema ülesandeks on ju Collins saata elektritoolile ja mis see temasse puutub, kui Collinsi kaitsjad end ei liiguta!" Ta seisatus. „Kuulge, miks ei saada te sellele põikpeale — mõtlen Collinsit — mitte telegrammi? Seda peab ta ometi lugema! Tehke seda ja mina lähen wahepeal paariks tunniks tagasi oma käitisesse."

„Te jätate mu hätta?" küsis Gerry pettunult.

„Ei tule mõttessegi, kallis laps. Aga mida wõin ma praegusel hetkel teie heaks teha?"

21.

Teel hotelli tagasi astus Gerry sisse politseijaoskonda ja laskis enesest teatada inspektor O'Brienile. See oli täna hoopis armulisemas meeleolus ja kuulas tähelepanelikult Gerry jutustust, raputades kaastundlikult pead, kui tüdruk mainis Collinsi adwokaatide taktitut käitumist ja tshekki.

„Tahan teid abistada nii palju kui suudan, wäike. Kuid mida wõin ma teha?" Ta tõusis ja astus Gerryle lähemale. „Et see mees just McCoy on, teeb loo muidugi huwitawamaks. Pange nüüd hästi tähele." Ta tõmbas oma tooli lähemale ja wõttis istet.

Nad kõnelesid tubli weerandtunni ja kui Gerry tõusis, tundis ta end kergemana kui ühelgi teisel päewal möödunud nädala kestel.

„Niisiis — mitte unustada: ainustki sõna kellelegi! Hoiame kõik ainult eneste teada ja kui meie katse luhtub, pole kellelgi midagi ütlemist. Wiib see aga sihile —noh, ei maksa ette rutata! Olete igatahes tubli tüdruk."

„Tänan kiituse eest," ütles Gerry, üle hulga aja jälle südamest naeratades.

Hotelli tagasi jõudnud, kirjutas ta pika telegrammi ja andis selle postile. Ametnikule nimetas ta aga oma koduse aadressi, sõitis siis üles ja pakkis oma wäikese kohwri! Reisiwalmilt ilmus ta uuesti alumisele korrale, palus arwe ja maksis, leides, et pole mingit mõtet elada siin teiste inimeste kulul, pealegi kui tema abi ei taheta. Parem jälle tagasi sõita koju.

Ülewa meeleolu tõttu lubas ta enesele seda luksust, et sõitis taksoga „Wiiekümne nelja" klubisse. Ta peitis oma kohwri riieteruumi nurka ja asus tööle. Kella üheteistkümne ajal, kui ta ammu juba oli kaotanud loosuse McCoy tuleku suhtes, ilmus mees siiski. Kuid ta soowis ainult midagi juua ja läks üliriideid ära andmata baari. Gerry tormas telefonikappi ja helistas Jimmy Cannonile. Kümne minuti pärast oli noormees kohal.

„Peate minu heaks midagi tegema. Ja weel midagi: te ei tohi küsida, miks, ja ei tohi mind wälja naerda, kui nõuan teilt midagi hoopis hullu! Meie sõber on ülewal baaris ja peame kiiresti kõnelema. Peate teda wäljas walwama. Niipea, kui ta tuleb, jooksete talle otsa ja norite tüli — mõistate? Tülitsemise ajal wõtate ära ta näpitsad. See on äärmiselt tähtis. Kuid tehke õigel ajal sääred — see tähendab, ärge laske tal märgata, kes te olete, wõi et wõtsite ta näpitsad. Ja mitte hirmu tunda, kui politseinik nähtawale ilmub!" Ta surus noormehe käsiwart. „Käisin täna pärastlõunat inspektor O'Brieni juures ja meil on midagi päris kindlat ees."

„Olete hull!"

„Hull wõi mitte — te ei tohi seekord keelduda! Pean tingimata saama need näpitsad, Jimmy," anus Gerry. „Taewas — muidu olete nii wapper poiss ja nüüd kardate niisugust kõhna kogu?"

„Ma ei karda sugugi — kuid hulluks pean teid siiski!"

„Wälja nüüd — aga läbi keskukse!" Gerry tõukas noormehe minema, kuna keegi tuli trepist alla. Noormees jooksis wälja, ikka weel pomisedes: „Hull! Täitsa hull!" Araootawalt jäi Gerry riidenagide juurde seisma. Tulija oli McCoy ja Gerry weendus põgusa kõrwalpilguga, et Jimmy oli jõudnud lipsata wälja, ilma et McCoy teda märganuks.

McCoy sammus otsekohe ukse poole.

„Wabandust!" Gerry naeratas wõluwalt ja lähenes McCoyle. Meelitatult naeratas mees talle wastu.

„Andestage," algas Gerry, „kuid keegi on — te mõistate, otsin juba kogu õhtu omanikku — kas teie ehk kaotasite selle?" Ta surus mehele musta, hõbedaga kaunistatud sigaretitoosi pihku — paremasse kätte, nagu

O'Brien oli õpetanud. Sekundi silmitses McCoy seda lõbustatult. Gerryle tundus see sekund igawikuna. Siis haaras mees ka teise käega toosist ja awas selle.

„Ei," naeratas ta. „Minu oma see toos ei ole, kuigi ta on päris kena." Ta ulatas toosi Gerryle tagasi ja wäljus.

Ettewaatlikult hoidis Gerry toosi kahe sõrme wahel, mähkis selle taskurätti ja pani rahakotti.

„Kui mul ometi õigus oleks!" pomises ta ikka jälle wälisukse poole waadates. Kuigi kell paaril korral helises ja pool tosinat külalisi saabus, möödus ligi kakskümmend minutit, enne kui Jimmy hingetult sisse tormas.

„Tere õhtust, wana toriseja," terwitas ta Crowleyt. „Kui pikk mees tagasi tuleb, ei ole mind siin, mõistad?" Ta ruttas buldogi näoga mehest mööda Gerry juurde. Siis weendudes, et keegi teda ei silmitse, ulatas ta tüdrukule näpitsad. „Kui te korra wajate wäikest kodurahu rikkumist, siis helistage ainult mulle," naljatas ta. Siis wõttis ta taskuräti, puudutas oma pakatanud huult ja waatas, kas taskurätt jäi weriseks. „Ja kui teile jälle keegi püüab selgitada, et pikad ja kõhnad ei oska lüüa, siis saatke see inimene minu juurde. Jutustan talle oma muljeid."

„Kuidas saite näpitsad?"

„Ikka kawalusega, lapsuke," wastas ta uhkustades. „Istusin ühe takso porilaual ja kui ta möödus, sirutasin jala ette ja ta lendas ninali. Küsis siis, miks kuradi päralt ma kogu kõnniteed kasutan ainult oma jalgade jaoks. Selle peale ütlesin talle; „Mitte häbematuks muutuda, sõbrake!" Tema leidis, et wõiks mulle selle eest anda rusikatega õpetust, kuid mina jõudsin talle enne juurde karata."

„Ja siis?" Tüdruk kuulas pinewusega ja naeratas lõbusalt, hoolimata ärewusest.

„Siis läks madinaks. Rabelesime tüki aega tänawal maas. Lõpuks ilmus meie wahele kumminui ja me mõlemad kadusime — kumbki eri suunas. Ja kui ma toibusin, leidsin ta näpitsad oma sõrmede wahelt."

„Olete wõrratu!" hüüdis Gerry lapselikus waimustuses.

„Oh, olete wist wõõras siin linnas — meie new-yorklannad teawad seda juba ammugi!" Ta wiskas sigareti nurka. „Sooh, sõidan nüüd oma lokaali ja teen enese jälle weidi inimlikumaks. Kuid palun mitte unustada — mina ei tea millestki, ja kui kogu loost siiski midagi tuleb ja mina seda „Cronicle'i" jaoks ainuüksi ei saa, satun igaweseks oma kaastööliste pilke alla."

„Taewas, Jimmy, kui meie üritusest midagi kasu, peate teie saama selle ainuüksi endale — ja weel tosina teisigi kõmusõnumeid. Olete ingel!"

„Ja teie olete selle eest wäike kurat! Adjöö!"

Gerry asetas näpitsad sigaretitoosi juurde rahataskusse ja tundis end ülejäänud osa õhtust nagu pilwedel.

Kui klubi suleti, laenas ta Crowleylt neli dollarit ja sõitis taksoga koju, Bay Ridge'i. Ja selliseks luksuseks peab juba olema eriti hea tuju!

Kell oli üksteist, kui ta järgmisel hommikul ärkas. Hele päikesepaiste woolas läbi akna sisse. Ta tõmbas enesele hommikumantli ümber ja läks elutuppa.

„Ohoo, keda täna näeb!" Wend tõstis oma spordiuudistelt pilgu, et teda arwustawalt silmitseda.

„Öige jah," tähendas õde. „Ema, tule waata, meil on haruldane külaline!"

Ema ilmus köögist, kuiwatades põllega käsi ja raputades pead. „Ligi nädal oled sa kodunt ära olnud. Huwitaw oleks teada, mis nende wigurite taga peitub."

„Tere hommikust, ema." Gerry suudles teda põsele.

„Iial — iial ei saa ma sellest üle!" Ema raputas ikka weel pead.

„Millest?"

„Mõrw! Ja minu tütar peab olema sellesse segatud! Jah, lugesin ajalehtedest." Ta pani käed Gerry õlgadele. „Mis oled sa teinud ja miks hoitakse sind meist eemal?"

Gerry kortsutas kulmu. „Ma pole midagi teinud ja keegi ei tahagi mind kellestki eemal hoida. Buster Collins wangistati teo pärast, mida ta üldse pole sooritanud; keegi teine laskis maha Tod Reese ja Collinsi kaitsjad arwasid, et on parem, kui jääksin linna, siis olen neil igal ajal käepärast."

„Ja kelle juures sa elad?" Walter pani jälle ajalehe kõrwale.

„Mitte kellegi juures, sina iriseja! On teil weel küsimusi?"

„No see on juba kuulmatu! Isegi mitte oma lihasele emale rääkida!" Ja pead raputades sammus ema tagasi kööki.

„Ta on küllalt wana, et ise enese eest hoolitseda," salwas õde.

„Ja lisaks teie kõigi eest — näib mulle." Gerry waikis ja jäi kuulatama, kuna uksele koputati.

„Küll ma lähen," ütles Walter end liigutamata.

„Ei, las' mina lähen!" Kuid ka õde ei liigutanud end, waid õmbles rahulikult oma wana kübarat edasi.

Gerry tõmbas ukse lahti. Wäljas seisis telegrammikandja.

„Marsh?" küsis ta.

Gerry noogutas erutatult. „Kas wastus?"

„Ei, preilikene — teie telegrammi ei wõetud wastu. Telefoni teil siin wist ei ole — muidu poleks nad mind isiklikult siia saatnud."

„Ei," ütles Gerry kurwalt. Ta tõi toast jootraha ja ulatas mehele. Pettunult lonkis ta tagasi oma tuppa, paiskas siis äkilises wihas ukse kinni ja hakkas riietuma.

Kella kahe ajal oli ta uuesti inspektor O'Brieni kabinetis.

„Noo — juba jälle siin?" küsis inspektor üllatatult tõustes.

Gerry noogutas särawi silmi.

„Härra inspektor, tõin teile mõlemad esemed." Ta ruttas O'Brieni juurde, awas käsitasku ja ulatas talle sigaretitoosi ja näpitsad.

Inspektor naeratas. „Seda nimetan ma osawuseks!" Ta pakkus Gerryle tooli ja istus ka ise jälle. „Kuidas saite selle?" küsis ta näpitsatele osutades. Tüdruk jutustas, kuna inspektor naeratades kuulas. „Kui te kord soowite astuda politsei teenistusse, peate ainult pöörduma minu poole!" Ta wajutas kellanupule kirjutuslaual. „Sooh, nüüd waatame järele."

Wäike tapetuks wasemas toaseinas awanes ja keegi ametnik westiwäel astus sisse. „Tooge mulle sõrmejäljed Collinsi asjus," käsutas inspektor. „Ja selle üksiku, pooliku ka, ja sellest" — ta ulatas ametnikule sigaretitoosi — „wõite ka kohe teha äratõmbe. Siis teatage mulle, mida awastasite. Kuid palun, kiirustage!"

Ta sammus akna alla, waatas wälja ja trummeldas sõrmedega aknalauale. Möödus kümme minutit, enne kui ta uuesti kõneles. Gerry waatas iga poole minuti järele närwiliselt seinakella.

Lõpuks awanes uks wasemal uuesti ja inspektor pöördus. Ametnik pani lauale kolm kandilist papitükki.

„Noh?"

„Pöidlajäljed wõiwad olla samad, kuigi meil ühest on ainult pöidlaots. Kellele need jäljed kuuluwad?"

„Daniel McCoyle".

„On see juba kinni istunud?"

„Jaa, mitmel korral. Tooge aktid."

O'Brien wõttis istet ja uuris papitükke kirjutuslaual. „Wõib-olla on äratõmbed aktides weel selgemad ja ühtuwad nendega siin paremini. Hm, seni pole asi sugugi halb," ütles O'Brien rahul olles.

Siis astus sõrmejälgede eriteadlane uuesti sisse, tuues weel materjali. „Jaa, Daniel McCoy," ütles ta.

„Mis te arwate?"

„Erawiisil arwan ma, et see pöidlajälg ja too siin," — ta osutas kaasatoodud aktile — „kuuluwad samale mehele. Kuid ametlikult ei tahaks ma kaljukindlalt toetuda poolikule sõrmejäljele."

Inspektor noogutas. „Hea küll," ütles ta telefoniraamatut haarates ja mingit numbrit otsides. Siis helistas ta. Keegi mundris politseinik astus sisse ja lõi kannad kokku. O'Brien wõttis laekast näpitsad, mille üks politseinikkudest oli leidnud „Ambassadeurist" ja pani need ümbrikusse. Gerry toodud näpitsad asetas ta teise ümbrikusse ja kutsus siis politseiniku lähemale.

„Wii need selle aadressi järgi optiker Meyrowitzi juurde. Suurt lootust mul küll ei ole, kuid peame katsuma õnne. Ütle talle, et tahaksin meelsasti teada, kas retsept mõlematele prillidele on üks ja sama."

Politseinik lahkus ja hetke pärast tõusis O'Brien. „Paari tunni pärast teame täpselt," ütles ta Gerryle.

„Öelge mulle," rääkis Gerry wahele, „kas peate asjaolu, et need sõrmejäljed kokku langewad, tähtsaks?"

„Wäga tähtsaks isegi. Kuid palun teid esialgu kõigest waikida. See on äärmiselt tähtis, kui tahame selle isanda tabada."

22.

Sel õhtul töötas Gerry fantaasia klubis elawalt. Weel tagantjärele punastas ta igakord, kui talle meenus tshekk. Teen weel wiimase katse ja siis on lõpp! otsustas ta endamisi.

Ta helistas wana Collinsi korterisse. Kuid jällegi ei saanud ta wanahärraga rääkida. Siis meenus talle äkki Cornwall. Wõib-olla oli see ehk juba tagasi? Ta helistas Cornwalli korterisse, kuid sai teada, et noormeest oodati alles homme pärastlõunat. Ja lõpuks, lihtsalt soowist ometi kellegagi kõnelda, helistas ta Jimmy Cannonile.

See astus mõne minuti pärast „Wiiekümne nelja“ klubisse sisse ja Gerry jutustas talle üksikasjaliselt päewastest sündmustest. „Kuid ärge seda jumalapärast lehte pange — wähemalt esialgu weel mitte!“ hoiatas ta.

„Selle peale mu sõna, lapsuke!“ rahustas Jimmy teda. „Kuid räägin teile, mida ma tahan teha. Tahan nimelt weidi ennustada, sest nüüd on mul ju enesel aimu. Panen kõik kirja, mis ma praegu tean, ja kui siis sellest midagi wälja tuleb, on „Chronicle“ üle kõige! Sest,“ jatkas ta elawalt, „kõigil neil onudel kriminaalpolitseis on lehemeeste hulgas mõni soosik — keegi, kes ta nime hästi sageli lehte paneb — ja nii tõesti, kui kogu loost midagi wälja tuleb, saab mõni neist ikkagi haisu ninna ja sellepärast tahaksin mina igaks juhuks ette rutata.“

Wiibinuks kumbki neist aga tol pärastlõunal jaoskonnas, polnuks nad kaugeltki enam nii lootusrikkad. Sest uurimuste tulemused ei lasknud põrmugi oletada, et loost „midagi wälja tuleb.“

Kriminalistid Dunn ja Brady olid paari tunni eest teinud Dan McCoyle wäikese sõbraliku külaskäigu ja olid palunud, et ta kaasa tuleks ja inspektor O'Brienile wäikese sõbraliku wastukülaskäigu teeks. Ja naeratades oli mees mantli selga tõmmanud ja kaasa tulnud.

Aga weel enne, kui tema saabus, sai inspektor O'Brien halbu teateid optik Meyrowitzilt. Retseptid mõlemate prillide jaoks polnud mitte samad — ainult enam-wähem sarnased — ja polnud wõimatu, et teised näpitsad kuulusid hoopis teisele isikule.

„Meil oli juhuslikult tellimisi „A“-ga märgitud prilliklaasidele,“ seletas Meyrowitzi eriteadlane. „See klaas on erisorti ja selletõttu kaunis kallis ja ma tean, et ainult üks äri peale meie peab weel seda sorti näpitsaid. Teist, „B“-ga märgitud klaasi saab aga peagu iga optiku juurest üle linna.“

„Ja retseptid on neil erinewad?“ küsis inspektor.

„Noh,“ ütles eriteadlane aeglaselt, „seda ei saa just täpselt wäita, sest põhiwormelid on neil samad, kuid teistel näpitsatel on klaasid tublisti tugewamad.“

O'Brien kehitas pettunult õlgu, tänas Meyrowitzi eriteadlast waewa eest ja pani telefonitoru hargile. „Kui see ainult wäikesel südant ei murra,“ pomises ta. Siis laskis ta eestoas ootawa McCoy sisse kutsuda.

Nad kõnelesid tubli weerandtunni ja kui McCoy tõusis, naeratas ta sama wiisakalt ja muretult nagu alati. Niipea, kui ta oli lahkunud, ilmus Brady tagasi ja laskus toolile inspektori wastas.

„Ma ei tea — suurt lootust mul küll ei ole, kuid wõib-olla oleks päris hea selle mehe alibit lähemalt uurida. Wõimalik, et ta tol ööl lamas kodus woodis, nagu ta kinnitab; wõimalik ka, et pool tosinat sõpru ja arst tõepoolest wiibisid tema juures ja wõiwad seda tõendada. Kuid siiski on

mul tunne, et sellega pole kõik korras. Wõiksid ju igaks juhuks korra lähemalt uurida." Ta ohkas. „Saada Meyrowitzi juurde ja lase prillid tagasi anda. Ja saada ühtlasi keegi 54. tänawa klubisse ja teata Marshile, et tahan temaga homme hommikul kõnelda."

*

Järgmisel hommikul kuulas Gerry närwiliselt oma käsitaskut näppides inspektori jutustust. Näpitsaid lauale pannes lõpetas see lausega, et Gerry lootus oli luhtunud. McCoy alibit ei saadud ümber lükata ja olukord näis lootusetu. „Oleme teinud, mida suutsime," naeratas inspektor nukralt. „Tahaksin teid ju nii wäga aidata, kuid pole kuskilt enam kinni haarata. Täna kahe nädala pärast astub Collins wannutatud meeste ette ja asjad lähewad oma rada." Ta tõusis. „Mida muud pean ma weel ütlema?" Ta wõttis tüdruku käe. „See Collinsi perekond on teid wõrdlemisi jämedalt kohelnud. Mina teie asemel tõmbaksin kõigele energiliselt joone alla ja unustaksin nad täiesti."

„Wõin ma — selle saada?" Gerry osutas kallihinnalistele, „Ambassadeuriſt" leitud näpitsatele.

„Dieti kuulub see ju protsessi juurde ja peaks siia jääma kuni protsessi pidamiseni, kuid wõin selle teile paariks päewaks laenata."

„Palun jah!"

„Jlus." Ta ulatas näpitsad Gerryle ja see pistis need oma käsitaskusse. „Juba jälle midagi uut peakeses?"

Gerry noogutas ja naeratas.

Siis, alla tänawale jõudnud, helistas ta Jimmy Cannonile.

Nad kohtasid „Sardis" ja einetasid koos. Kuskil restorani waikses nurgas jutustas Gerry Cannonile kõik, mida inspektor oli talle öelnud. Omaltpoolt lisas ta weel õige rohkesti.

Cannon raputas pead. „Tundub weidi fantastiline, lapsuke," ütles ta Gerry kawatsuse kohta. „Kuid katsetage minugi poolest — te ise ju maksate."

„Jaa, ma katsetan," jäi Gerry kindlaks.

*

Pärast einet läks ta daamide tuppa, waatas rahataskusse, kas Collinsi antud tshekk weel alles ja sõitis siis optik Meyrowitzi ärisse 5. awenüül. Seal küsis ta ärijuhi järele.

See wõttis ta wäga armastuswäärselt wastu.

„Mul on teile üks küsimus," algas Gerry. „Kui ma teile ühed prillid toon, kas wõite mulle siis läätsade uurimise järele wõi klaasisordi põhjal öelda, kes need on tellinud?"

„See oleks kaunis aeganõudew ülesanne," naeratas ärijuht.

„Kuid juhul, kui on tegemist erisorti klaasiga?"

„Erisorti?"

„Nojaa." Gerry tõmbas näpitsad käsitaskust. „Ütlesite inspektor O'Brienile ju telefoniteel, et see klaas olewat haruldane ja makswat palju. Kui te nende prillide retsepti leiaksite, siis ei tohiks teie tellijate raamatus, kuigi seal leidub ehk sama retseptiga palju tellijaid, ometi olla palju neid, kes on tellinud prille sedasorti klaasidega — eks ole?"

Ärijuht naeratas tunnustawalt ja kergitas imestanult kulme. „Seda olete ju tõesti wäga toredasti wälja mõtelnud. Usun, et selle meetodiga wõib tõesti näpitsate omaniku selgitada. Kuid siis peaksime ametisse palkama weel pool tosinat inimest ja ikkagi kestaks järeleuurimine umbes nädala. Te mõistate — oma ametnikke ei saa me sellele ülesandele rakendada, sest meil on jookswat tööd niiwõrd palju. Muidu abistaksime teid meelsasti."

„Kuulge," ei lasknud Gerry end heidutada, „pean tingimata teada saama, kellele need näpitsad kuulusid. Ütlesite inspektorile, et need arwatawasti siit on ostetud — wõi et neid saab ainult weel ühest ärist New Yorgis. Kuidas on — kas need tõesti osteti siit?"

„Seda ei tea ma teile tõesti öelda. Mitte enne, kui oleme läbi waadanud tellijate nimistud."

„Hüwa, kuid teise äri aadressi wõite mulle ometi öelda?"

„Addison ja Co., Madison Avenue."

Gerry kaalutles hetke. „Omaniku selgitamine on äärmiselt tähtis — sellest oleneb wõib-olla koguni inimelu. Ütlesite enne, et peaksite selleks eraldi palkama inimesi. Maksan hea meelega nende palga." Ta awas käsitasku ja näitas wiietuhande dollarilist tshekki. „Mul on raha küllalt, nagu näete," lisas ta kähku, „ja teie waew ei jää tasumata."

„No nii kallid palgalised just tänapäewal pole," naeratas ärijuht. „Kõik wõiks maksma tulla umbes tuhat dollarit," lisas ta mõtlikult ja silmitses Gerryt küsiwalt.

„Ja kas asuksite siis kohe tööle?" küsis Gerry põnewusega.

„Muidugi, kui soowite. Kuid nädal kulub meil ikkagi ära."

„Kui see mitu päewa üle nädala peaks kestma," ütles Gerry Busteri protsessile mõeldes, mis pidi aset leidma napilt kahe nädala pärast, „on liiga hilja."

„Teeme wõimalikult kiiresti."

Gerry tänas ja tormas wälja. Ta wõttis takso, sõitis Addison ja Co juurde ja sõlmis seal samasuguse lepingu.

„Wiiekümne nelja" klubist helistas ta õhtul Felix Cornwallile. Ta oli alles täna pärastlõunat saabunud ja rõõmustas wäga Gerry häält kuuldes. Ta olewat juba käinud hotellist otsimas. P:rast klubi sulgemist tulewat ta läbi ja wiiwat Gerry koju. Õnnelikuna riputas Gerry kuuldetoru hargile ja asus tööle.

Ustawale Jimmy Cannonile, kes hiljem korraks sisse astus, rääkis ta oma päewastest toimingutest, olles enne noormehelt wõtnud pühaliku waikimiswande.

Kui klubi suleti, ootas Cornwall Gerryt tänawal.

„Sõidame kõigepealt „Reubensi" juurde, sööme õhtust ja ajame juttu." Cornwall aitas Gerry taksosse ja nimetas juhile aadressi. „Niisiis alake kenasti algusest, kallis laps," ütles ta polstrisse nõjatudes, „ja jutustage mulle kõik."

Gerry jutustas oma käikudest inspektor O'Brieni juurde ja kuidas see teda nii armastuswäärselt oli püüdnud abistada; edasi kohtamisest pitsatsõrmusega mehega ja kuidas O'Brien asjatult oli püüdnud selgitada

selle süüd mõrwarina; sõrmejälgedest ja sigaretitoosist, tshekist, mille Collinsi kaitsjad olid talle peale sundinud, et ta läheks end „Atlantic Cityśse wälja puhkama" ja kuidas ta tagajärjetult on püüdnud Leslie Collinsi wõi Busteriga kõnelda; käigust prokuröri juurde, Jimmy Cannonist, selle wastutulelikkusest ja headusest — ja lõpuks oma tänasest kawatsusest ja kokkulepetest näpitsate endisele omanikule jälile saamiseks.

„Niisugust lugu kuuleb harwa," ütles Cornwall, kui Gerry oli lõpetanud. „Jookséte enese lõhki, et Busterit koledaimast lõksust päästa, millesse see eales sattunud ja nemad ainult solwawad teid. Kas teate, mis me teeme?"

„???"

„Homme hommikul läheme wana Collinsi juurde ja pressime talt küünarpikkuse wabanduse wälja!"

„Ei, seda me küll ei tee," ütles Gerry kindlalt. „Waatan, mida teha saab, ja kui mu aimdus osutub õigeks — tean kindlasti, et see on õige — lähen Collinsite juurde ja annan neile tagasi tshekist ülejäänud summa. Siis aga ei taha ma nendega enam tegemist teha — ka Busteriga mitte!"

Gerry hääl hakkas wärisema ja Phil silitas ta kätt. „Nii palju kui mina ka maailmas ümber olen hulkunud, pole ma kohanud ühtki tüdrukut, kes oleks näinud waewa, et muretseda mulle ainsagi sigareti — ja teie toote sellele noormehele kohutawaid ohwreid, kuid tema kohtleb teid wõimatult. Homme lähen tema juurde wanglasse ja teen talle peapesu."

Gerry haaras ta käe. „Ei, seda ma ei soowi. Peate mulle kaljukindlalt lubama, et te ainustki sõna wälja ei lobise enne kui kõik mööda. Ja siis — kui te siis mind abistada tahate, peate mu ainult tema isa juurde wiima. Niisiis palun — ärge wõtke midagi ette muidu, kui teid palun!"

„Kuidas soowite!" ütles noormees tõsiselt. „Kuulge, wäike, kui asjad poleks nii, nagu nad on, paluksin teid wististi mu naiseks saada. Nii wäga hindan ma teid."

„Ja kui asjad mitte nii poleks, nagu nad on," naeratas Gerry, „kasutaksin wististi teie suuremeelsust."

Kuid asjad jäid nii, nagu nad olid, ka järgmise kümne päewa jooksul. Kümnendal päewal, ühel udusel hommikul, äratati Gerry ema poolt magusaimast unest kümme minutit pärast seda, kui ta oli magama heitnud.

„Sulle on telegramm," ütles ema wärisewate huultega lapsikust hirmust telegrammide ees, mis omane paljudele inimestele.

Kiiresti awas Gerry telegrammi. See oli Addison ja Co-lt: palwe, et warsti astuks nende ärisse sisse.

Metsiku kiirusega riietus Gerry, rüüpas seistes pool tassi kohwi ja kihutas allmaaraudteega linna. Pikema jututa tungis ta otsekohe edasi Carl Addisoni kabineti ukse taha ja näitas imestanud sekretärile telegrammi. Paari minuti pärast wõeti ta jutule.

Põnewusega wiibisid ta silmad äriomaniku näol, kui see teda wiisakalt palus istet wõtta.

„Usun, et leidsime, mida te otsite," hakkas ta aeglaselt seletama.

„Jaa," hüüdis Gerry erutatult, püüdes teda kiirustada. Kuid tagajärjetult.

„Oma raamatute põhjal oleme viimase poolteist aasta kestel müünud kolmed seda sorti näpitsad.“ Ta võttis laualt paberitüki ja silmitses seda rääkimise ajal korduvalt. „See tähendab kolmed peagu sarnase retseptiga.“ Ta köhatas ja jatkas siis: „Ühed härra Claire Hodgesile, Park Avenue 93, ühed härra Daniel McCoyle, hotell „Chesterfield“, ja ühed Max Freeholdile, tuntud advokaadile. Esimene...“

Hingeldades katkestas Gerry teda. „McCoy — see ongi otsitu! Nüüd elab ta hotell „Belthorpis“. Täitsite oma ülesande suurepäraselt! Kuulge, pean nüüd jälle kiiresti jooksma — astun teie juurde teinekord uuesti sisse. Oli tõesti juba viimane aeg!“ Gerry põsed punetasid erutusest. „Aga nende retseptid pole samad? Kas siis inimese silmad muutuvad, või kuidas?“

Addison vaatas paberile, enne kui ta vastas. „Need näpitsad telliti meilt — ma vaatan kohe järele — viisteist kuud tagasi. See on enam kui aasta eest. Jaa, kui odavam klaas nõrgem oleks kui teine, siis paneks mõtlema — kuid ta pole seda. Näpitsad on valmistatud sama põhivormeli järgi, ainult veidi tugevamad. Arvatavasti kaotas vastav isik esimesed näpitsad ja uusi tellima minnes mõtles ta, et oleks hea ühtlasi lasta oma silmad järele vaadata.“

„Tänan — seda ma tahtsingi teada!“

Gerry lahkus ja helistas tänavalt automaadist Felix Cornwallile. „Kihutan nüüd kiires korras inspektor O'Brieni juurde,“ hüüdis ta erutatult, seletanud Cornwallile lühidalt asjaolusid.

„Hea küll, aga mina tahaksin ka olla seal — kas võin teile järele sõita?“

„Muidugi — kuid kiirustage, palun!“ Ootamata noormehe vastust, riputas Gerry toru hargile ja tormas taksosse.

„Härra inspektoril on tegemist,“ seletati talle jaoskonnas, kui ta küsis O'Brieni järgi.

„Mul ükspuha, kuipalju tal tegemist! Teatage talle, et väike Marsh on siin — ja äärmiselt tähtsa asja pärast!“ hingeldas Gerry.

Hetke pärast naasis ametnik löödult ja osutas õlaga O'Brieni ukse poole. „Paluti sisse,“ urises ta ja Gerry ei lasknud seda enesele kahel korral öelda.

„Noh, mis uudist?“ küsis O'Brien.

Gerry astus ta kirjutuslaua juurde. „Mõtelge, mul oli õigus!“ hõiskas ta. „„Ambassadeurist“ leitud näpitsad kuuluvad siiski McCoyle!“

O'Brieni suu venis lahti. „Kuidas teate seda?“

„Laskin nii Meyrowitzi kui ka Addisoni tellimisraamatuist järele vaadata. Addison vajas selleks kümme päeva, kuid selgitas lõpuks, et need näpitsad olid enam kui aasta eest tellitud McCoy poolt. Äriraamatute järgi on nad müünud ainult kolmed seda sorti klaasidega näpitsad — sama retseptiga —ja McCoy oli üks neist ostjaist. Teiste sõnadega: selge tõendus!“

Gerry pöördus, sest uks paisati valla ja Phil Cornwall tormas sisse. Inspektor hõõrus mõtlikult lõuga. „Aukartus teie väikese sõbratari ees — ta on ju hiilgav detektiiv,“ noogutas ta Philile.

„Seda ütlesin ma juba ammu," wastas Phil. „Kuidas on — kas nüüd on midagi selgunud?"

Inspektor kehitas õlgu, kuid see polnud kaugeltki lootusetu liigutus. Siis wajutas ta kellanupule. „Saatke Brady siia," käsutas ta sisseastuwat ametnikku. Siis nõjatus ta toolile ja trummeldas sõrmedega lauale.

Brady sisse astudes tõstis ta pilgu. „Mida oled selgitanud McCoy alibi asjus?" küsis ta lühidalt.

„Kõik on parimas korras — ei saa kuskilt kinni haarata!" Brady tõi oma märkmiku esile ja uuris seda paar minutit. „Ta lamas haigena woodis. Hommikul kella weerand nelja ajal külastas teda arst..."

„Hommikul weerand nelja ajal — ja Reese lasti just siis maha." Inspektor tegi grimassi. „Nojah, mis me teeme! Edasi!"

„Pealegi wiibis tema juures kaks sõpra, alates kella kaheteistkümnest kuni kella wiieni hommikul."

„Ja weel?"

Jälle waatas Brady oma märkmikku. „Kell pool neli tellis ta enesele kanapuljongit oma tuppa, kuid puljongit polnud enam ja nii wiidi talle paar praetud muna ja teed. Täpne kellaaeg seisis hotelliköögi arwel."

„Tasus ta kelnerile arwe kohe? Ja tundis kelner teda?"

„Ei — küsisin kelnerilt. Ta polnud temale weel kunagi midagi tuppa wiinud ega tunnud teda. Kinnitas ainult, et McCoy pooleldi kinnikaetud näoga woodis lamanud ja arwele alla kirjutanud."

„Hm!" Jälle hõõrus O'Brien lõuga. „Kes olid need head sõbrad, kes tema juures wiibisid? Meie tuttawad?"

„Mul on nimed üles märgitud. Mõlemad on juba kinni istunud."

„Ja arst?"

„See oli hotellist. Pole weel kinni istunud ja pole ka McCoy sõber. Selle kutsusid nad lihtsalt haiget waatama."

„Ja on ta McCoyd waremalt näinud?"

„Ei tea. Pole küsinud."

O'Brien naeratas ja plaksutas õhutawalt käsi. „Noh, siis küsi temalt nüüd!" Ta tõusis. Edasi tahaksin ma McCoy mõlemat sõpra täna õhtul täpselt kella kaheksa ajal siin näha! Kuulan nad mõlemad järjekorras üle. Ja teie, härrased, olge kella kaheksa ajal ka jälle siin," pöördus ta Gerry ja Phili poole.

„Aga ma pean olema tööl," wenitas Gerry.

O'Brien naeratas. „Täna aiman ma midagi ja kui see aimdus teostub, on oodata kümme tuhat dollarit tasu „Chronicle'ilt" ja täpselt sama palju wanalt Collinsilt. Siis ei tarwitse teil tükil ajal enam töö pärast muretseda, wäikseke. Nii, ja nüüd nägemiseni kell kaheksa õhtul!" Inspektori silmad särasid ja Gerry naeratas talle tänulikult.

„Kas tohin teilt weel midagi paluda?"

„Muidugi. Kuidas wõiksin ära öelda nii kenale ja nii targale preilile!"

„Üks „Cronicle'i" reporter awitas mind kogu aja ohwrimeelselt ja ma lubasin talle, et kui loost midagi wälja tuleb, saab tema sellest esimesena teada. Tohin ma ta täna õhtul kaasa tuua?"

„Ei tea ju weel öelda, mis täna õhtul wälja tuleb, kuid tooge oma kaitsealune rahulikult kaasa."

Isalikult saatis ta mõlemad wälja ja tänawalt helistas Gerry Tony Zacchinile, et ta haige olewat — kohutaw peawalu, palawik, täielik gripp! — ja täna õhtul ametisse ei saawat ilmuda. Siis helistas ta Jimmy Cannonile. Selle järele sõitsid nad Phil Cornwalliga „Tavern'i" ja tellisid õhtusöögi, mida kumbki waewalt puudutas. Täpselt kell kaheksa marssisid Gerry, Phil ja Jimmy jälle inspektor O'Brieni kabinetti.

„Olete wähemalt täpsed," ütles inspektor kõwa häälega ja pilgutas silmi: „Kuid leidub inimesi, kes on weel täpsemad." Nad waatasid ümber, kuid toas polnud peale nende kedagi. Kelmikalt naeratades tõusis inspektor, awas ukse paremal ja palus neid sisse astuda. „Seal sees te küll palju ei näe, kuid kuulete seda enam," seletas ta ja osutas kastikesele, mis asetses ta kirjutuslaual. „Dictafon," tähendas ta lühidalt ja samal hetkel astusid sisse kaks kiirkirjutajat, blokid käes. Nad noogutasid ja wõtsid istet. „Loodan, et saame nüüd üht-teist kuulda," ütles O'Brien heatujuliselt. „Pange kõik hästi tähele ja palun täielist waikust!"

Ta sulges ukse ja pöördus tagasi kirjutuslaua juurde. Nad kuulsid tooli naginat, kui ta istet wõttis.

„Niisiis, kes tuleb esimesena?" kostis inspektori hääl.

„Pete Smiley." Wastaja oli Brady.

„Hea küll. Saadan ta sisse ja oota wäljas. Ehk ei — parem tulgu enne doktor."

Järgnes lühike waikus, siis kostis ukse awamine ja sulgemine. Ja edasi:

„Wabandage tülitamist, härra doktor, kuid asi on tähtis."

„Ma mõistan," wastas arst waikselt.

„Külastasite McCoyd wiienda nowembri ööl?"

„Täpsemalt öelda — kuuendal, wastu hommikut."

„Olete McCoy sõber?"

„Oh ei, ma polnud teda üldse waremalt näinudki. Olen hotell „Beltshorpi" koduarst."

„Ja mis tal wiga oli?"

„Arwatawasti midagi kopsudega — aga õige kergel kujul. Ta kurtis rinna- ja seljawalu."

„Hm," pomises O'Brien. „Palawikku oli?"

„Ei, üldse mitte. See pani mind weidi imestama."

„Ja mida soowitasite talle?"

„Noh — õieti ainult rahu. Ütlesin talle, et ta jääks woodisse ja tuleks järgmisel hommikul mu kõnetundi, kui ta ei tunne end paremini."

„Ja kas ta tuli?"

Arst raputas pead.

„Kõwasti, palun!" käsutas O'Brien.

„Ei, ta ei tulnud."

O'Brien kummardus ettepoole ja palus äkki: „Kirjeldage mulle õige toda McCoyd!"

Arst köhatas ja wiiwitas hetke, kuna kõrwaltoas Gerry, Phil ja Jimmy

põnewusega kuulatasid ja mõlemad stenograafid pliiatsid käes ootasid.

„Teda wõiks pidada umbes neljakümne-aastaseks," algas arst. „Tal oli siledaks raseeritud tumedadte juukstega ja paari rõugearmiga, kui ma ei eksi..."

O'Brien katkestas teda. Ta näitas ette terwe rea roimarite fotosid. „Kas nii nägi ta wälja?"

Arst wiiwitas. „Wõib-olla pole pilt hästi wälja tulnud, kuid sellele mehele ta küll ei sarnle, keda mina läbi waatasin."

Inspektor säras. „Tänan, härra doktor. See on kõik, mida teilt teada soowisin." Ta wajutas kellanupule ja keegi ametnik, tõenäoliselt Brady, astus sisse. „Juhata härra doktor wälja ja saada Smiley sisse."

Jälle kuulsid nad ukse awamist ja sulgemist.

„Tere, Smiley," hüüdis inspektor. „Ära tee nii rumalat nägu — wõi on sul jälle juba halb südametunnistus?"

„Ma pole midagi halba teinud," wastas Smiley julgusetult.

„Seda ei ütlegi ju keegi! Ainult mitte hirmu tunda!"

„Miks te mind siis kutsusite?"

„Et sulle esitada paar küsimust, mis ehk wõiksid su sõbra, McCoy, naha päästa," seletas O'Brien. „See näib olewat enese kardetawalt sisse mässinud, kuigi kinnitab, et ta mõrwa ööl olewat haigena woodis lamanud ja wõib arsti ja kolm sõpra kutsuda tunnistajaiks."

Smiley niisutas huuli. „Ja siis?"

„Ainus wiga kõige juures on see, et ta enam ei mäleta, kes need kolm sõpra olid."

„Taewas, see inimene on ju hull!" Smiley oli äärmiselt hämmastanud mehe üle, kes ei mäletanud kolme hea sõbra nime. „Need olid Hermann Skelly, Walt McCarthy ja mina. Kas ainult sellepärast laksite mu kutsuda?"

„Just nii, Smiley. Wõid nüüd jälle minna." O'Brien helistas. „Korras, Brady. Juhata ta wälja." Ta pilgutas ja ootas, kui uks Smiley taga oli langenud kinni. „Pea arsti weel weidi kinni, Brady ja otsi mulle kokku andmed Hermann Skelley kohta. See on meie wana tuttaw — wajan tema pilti. Ja nüüd lase McCarthy sisse marsida."

„Tere, Mac," hüüdis O'Brien heatujuliselt, kui McCarthy sisse astus.

„Mida te soowite?"

„Weidi selgitada McCoy alibit, muud midagi. Suurepärane alibi, ainult ühe erandiga. Hermann Skelley jutustab meile, et sina sel ööl ei olnud McCoy juures, kui ta haigestus. McCoy seewastu wannub, et sa koos Skelley ja Smileyga tema juures olid."

„Alatu walelik!"

„Sa siis olid seal?"

„Muidugi olin."

„Ja Skelley ning McCarthy ka?"

„Just nii."

„Tead sa seda kindlasti?"

„Niisugust asja ei peaks ma teadma! Kas peate mind hulluks?"

„Hea küll." O'Brien wajutas jällegi kellanupule ja Brady astus sisse. Käes hoidis ta mõningaid fotosid Skelleyst.

„Hoia neid poisse weel weidi seal — ja wõimaluse korral lahus!" äsutas O'Brien lühidalt. „Ja nüüd saada mulle doktor weel kord siia. Siis wõib ta minna — aga ütle talle, et ta ei läheks liiga kaugele."

Arst tegi üllatatud näo, kui ta uuesti sisse kutsuti.

„Pole midagi erilist, härra doktor. Mulle tuli ainult äkki üks mõte. McCoy jutustas mulle, et tema juures oli ainult kaks sõpra. Teie kirjelduse põhjal aga tekkis mul kahtlus, et McCoy ise ehk sugugi kodus ei olnud." Ta tõstis Skelley pildid üles. „Kas see sarnleb mehele, kes teatawal ööl woodis lamas?"

Arst wõttis pildid, heitis neile põgusa pilgu ja andis inspektorile tagasi. Pole kahtlust — see on mees, keda teised nimetasid McCoyks!"

„Nii," ütles O'Brien Bradlyle, kui arst oli wäljunud, „ja nüüd saada [illegible]oy siia."

[illegible]rwaltoas, kus Gerry ja Phil ikka weel hinge pidades kuulasid, kir[illegible] Jimmy Cannon juba metsiku hooga. „Päris pöörane lugu!" po[illegible]a endamisi. Siis kõlas diktafonist O'Brieni hääl, kes mahedalt [illegible] McCoyd.

[illegible]alun istet wõtta!"

„Seda meelehead wõin teile teha."

„Kuidas on õieti lugu teie silmadega?"

„Tänan — ei saa nuriseda."

„Muidu kandsite ju alati prille?"

„Ainult lugemise juures."

„Ah nii. Ja kus teie prillid on?"

McCoy pistis hajameelselt käe tasku. „Ah — teate, hiljuti jooksis mulle [illegible]awal keegi häbematu olend otsa ja me sattusime kaklusse. Ümber waa[illegible]tes märkasin, et mu näpitsad olid kadunud. Uskumatu, eks ole?"

„On teil wähemalt teised prillid olemas?"

„Ei — see tähendab, mul olid küll, kuid need purunesid."

„Kust te harilikult oma prillid tellite?"

„Ah, korra siit, korra sealt. Waremalt tellisin alati Addisoni juurest, kuid see on kohutawalt kallis."

„Ja millal laskfite wiimati waadata oma silmad läbi?"

„Üks hetk — umbes kahe-kolme nädala eest."

„Ja mis sealjuures selgus?"

„Et pean weidi tugewamaid prille kandma, muud midagi."

„Kahe-kolme nädala eest, ütlesite. Niisiis kohe pärast seda, kui Tod Reese „Ambassadeuris" maha lasti?"

„Kuradi pihta, kuidas pean mina seda teadma!" ägestus McCoy.

„Mõtlesin, et teate seda ehk juhuslikult," tähendas O'Brien süütult.

Ma ei tea seda aga mitte! Ütlesin teile juba waremalt, et ma mõrwa [illegible]öl haigena woodis lamasin ja olen seda ka küllaldaselt tõendanud?"

„Na-na-naa — te unustasite aga meile mainida, et Hermann Skeley ka seal oli."

McCoy wõpatas ja kahwatas. „Skelley?" kordas ta tasa.

„Skelley jah!" ütles inspektor pilkawalt.

„Ei, tema polnud seal!"

„Imelik! Täpselt sama kinnitab Skelley teie kohta! Nimelt, et teid üldse kodus polnud, et tema oli mees, keda arst läbi waatas ja et teie kenasti minema läksite ja wahepeal omal wiisil Tod Reesega arweid õiendasite."

„Alatu walelik!" McCoy hüppas wihaselt püsti. „Selge, mis te õieti tahate — kõik minu kaela ajada, ah?"

„Istuma jääda!" müristas inspektor. „Ei tule meil meeldegi midagi teie kaela ajada! Leidsime teie näpitsad „Ambassadeurist" — nöör pidi laskmise juures rebenema. Edasi on meil sõrmejälgi rewolwrilt ja sellelt..." Ta tõstis sigaretitoosi üles. „Meil on tunnistaja, kes teid ära tundis sellest..." Ta osutas McCoy mustale pitsatsõrmusele. „Ja lõpuks kas ta, „oleme teie kolmelt kenalt kaaslaselt wälja meelitanud tu et teie alibi oli ainult jäme pettus. Hallo, Brady!" hüüdis ta j ruttas sisse. O'Brien pöördus jälle McCoy poole. „Mu inimesed juba sageli üht-teist wälja pressinud ja see ei paku kellelegi lõbu. kas peame jälle kasutama tuntud meetodeid, wõi tunnistate waba üles?"

„Mul pole midagi tunnistada!"

„Ilus." O'Brien pöördus Brady poole. „Ära wiia!" käsutas ta.

Brady haaras McCoylt kraest ja kui see wastu hakkas rabelema, tõ Brady wäga tähendusrikkalt käe. „Tõuse juba, sõbrake, enne kui mu kä sind selleks sunnib! Küllap me oskame su keelepaelad walla päästa!"

„Ei — jätke ometi järele! O'Brien, keelake teda!"

„Teate, wäljas ootawad weel wiis noormeest ja kõik minust peajagu pikemad," naeris Brady.

„Kuulge, inspektor, teie inimesed ei pressi mult mingit tunnistust wälja, kui nad mind ka teab kuidas piinaksid! Teil pole mingeid tõendusi minu wastu!"

O'Brien kehitas õlgu ja pöördus tagasi kirjutuslaua juure. „Ära wiia!" käsutas ta. „Wõib-olla suudab mõni teist ta mälu wärskendada."

„Ei!" möirgas McCoy.

„Wälja nüüd!" kõlas inspektori karm hääl.

Brady tõmbas McCoy, kes rabeles kui hullumeelne, püsti ja pooleldi wedas, pooleldi tõukas ta uksest wälja.

Seltskond kõrwaltoas kuulis ust mõlemate taga kinni langewat. Sii astus O'Brien sisse. Waikides seisis ta hetke ja silmitses Gerryt. „Temaga on meil palju waewa, kuid siiski loodan, et täna öösel hiljemalt tunnista ta üles." Ta istus tugitooli ja trummeldas hajameelselt tükk aega sõrmedega. Keegi ei lausunud sõnakestki.

Siis tõusis inspektor ja sammus jälle oma kabineti poole. Läwel pöördus ta. „Wõite oodata, kui soowite," ütles ta lühidalt. „Kuid ma ei s teile midagi kindlat lubada."

Ja nii jäid Gerry ja Phil tummalt istuma edasi, kuna stenograafid ja Jimmy Cannon agaralt kirjutasid.

23.

Möödus terwelt kaks tundi, enne kui ukse awamine kõrwaltoas neid jälle sundis terasemalt kuulatama.

„Noh?" kuulsid nad inspektorit küsiwat.

„Mulle näib, et isand on nüüd jutukamas meeleolus," kõlas Brady sügaw bass.

Siis kuulsid nad kellegi kolmanda häält, mis wärises ja kähises. „Mina — laskisin ta maha."

„Miks?"

„Olin Leslie Collinsilt mänguga omandanud sada tuhat dollarit ja tema ähwardas wanamehele sellest rääkida," seletas McCoy.

„Ahaa, jälle juba walemängu harrastatud!" tähendas O'Brien. „Palun edasi!"

„Ta andis mulle kaks päewa aega asja korraldamiseks. Kuid ma ei saanud nii kiiresti raha kokku. Pidin temaga „Ambassadeuris" kohtama. Kui sinna jõudsin, oli suurem osa tulesid juba kustutatud. Peitsin enese eesriide taha ja ootasin. Ja kui ta garderoobi seisma jäi, kihutasin talle laengu selga. Ja siis — siis nägin äkki, kuidas noor Collins saalist wälja tuikus, purujoobnuna. Surusin rewolwri kähku temale pihku, et seda ei leitaks minu juurest. See on kõik."

„Ja alibi oli pettus?"

McCoy noogutas.

— — —

Gerry ja inspektor pidasid sõna. Ainuski hommikuleht ei toonud ridagi McCoy wahistamise ja tunnistuse kohta, ja seda kõik ainult inspektori wastutulelikkuse tõttu. Sest Gerry palweid ja Jimmy Cannoni abi arwesse wõttes andis inspektor McCarthy ja Pete Smiley wahistamise põhjusena teada ainult eksimuse liiduseaduse wastu, mis kellelegi midagi ei reetnud.

McCoyl aga laskis ta seotult ja kõwa walwe all kogu öö ja järgmise päewa hommikupooliku istuda oma toas, kuni kella kümne ajal „Chronicle" andis wälja erinumbri, mille esiküljel leidus Jimmy Cannoni wiieweeruline kõmuteade!

— — —

Wahepeal olid inspektori kabinetti saabunud Gerry ja Phil, kes ärewusega ootasid, kuni stenograafid protokollid olid puhtalt ümber kirjutanud ja McCoy süngelt oma tunnistusele alla kirjutas. Siis haaras Phil Gerryl käealt. „Tema peab esimene olema," pöördus ta inspektori poole, „kes Busteri isale rõõmusõnumi wiib, eks?"

„Kel oleks selleks suurem õigus?" muigas inspektor.

„Olete tore inimene, inspektor!" kiitis Cornwall Gerryga wäljudes. „Nüüd purjetame wana Collinsi juurde ja paneme ta piinlikku seisukorda," ütles Phil tänawal Gerryle.

„Ei, mina ei tule! Ma ei taha üldse Collinsitega tegemist teha!"

„Ah, ärge jonnige!" Cornwall kutsus takso ja pukseeris Gerry sisse.

Kell oli weerand üksteist, kui takso Collinsi willa ees peatus. Phil tasus sõiduarwe ja tiris ikka weel ägedalt wasturabelewa Gerry marmorastmeid pidi üles.

„Paari päewa eest," tähendas tüdruk kibestunult, „lööde see uks mul nina eest kinni."

„Noh ja nüüd lööme meie selle teistel nina eest kinni. Mul on ükspuha, mis juhtub edasi, kui olete neile kõike seletanud!"

Phil wajutas kellanupule. Westibüülis süüdati tuli, keegi teener awas ja nad astusid sisse.

„Öelge härra Collinsile, et preili Marsh on siin ja soowib temaga kõnelda."

Teener kallutas pead ja tegi mõtliku näo.

„Noh," ägestus Phil, „mida te weel ootate?"

„Hea küll, härra Cornwall." Wiimaks suwatses teener liikuma hakata.

„Wõite oma härrale ka teatada, et mina olen koos daamiga siin," hüüdis ta teenrile järele ja see noogutas wäärikalt.

„Tehke enesel mugawaks, lapsuke." Phil osutas toolile ja naeratas õnnelikuna.

Paari minuti pärast tuli teener tagasi.

„Härra Collins laseb wabandada, kuid ta arwab, et mõistate ta tundeid ja..."

„Öelge oma härrale, et kui ta meid wastu ei wõta, paneme homme niisuguse loo lehte, mis ei lase tal enam ealeski saada rõõmsaks. Kelleks ta end õieti peab — Jumalaks wõi?"

Teener kehitas õlgu. „Ütlen talle edasi, härra Cornwall."

Kannatamatult jalaga wastu põrandat tampides ootas Phil teenri naasimist. Warsti ilmus see jälle esikusse ja tema kannul Leslie Collins.

Weel enne, kui wanahärra oli jõudnud nende juurde, käratas ta: „Tulen ainult selleks alla, et teilt küsida, kuidas julgete tungida mu majja ja tuua kuuldawale selliseid ähwardusi? Kaeban teie isale, noormees! Ja mis puutub sellesse reklaamihimulisse noorde daami, siis on minu kannatus nüüd lõpul. Pöördun politsei poole."

Cornwall hüppas üles. „Teie asemel," ütles ta aeglaselt — nii aeglaselt, et Collins lahtise suuga teda kuulama jäi, „ei ütleks ma enam ainustki silpi, mille pärast ma homme weel rohkem häbeneksin, kui teie seda teete kahe minuti pärast." Selle järele pöördus ta Gerry poole. „Niisiis, kallis laps, kui te andestada wõite niisugust käitumist ühe kõrgelseiswa härra poolt — härra poolt, kes daami ei palu isegi oma korterisse, waid laseb tal seista esikus nagu teenijatüdrukul..."

Collins tahtis midagi lausuda, kuid Cornwall jõudis temast ette. „Jaa, kui te seda suudate andestada, siis jutustage talle nüüd."

Gerry hammustas huulde. „Teie poeg — tuleb arwatawasti juba täna ennelõunat jälle koju," ütles ta tasa.

Collins waatas hämmastunult Gerrylt Philile ja Phililt jälle Gerryle, kuid wiimane ei osutanud mingit tahet edasi kõnelemiseks.

.hea küll," ütles Phil. „Siis räägin mina edasi. Ainult Gerryle, keda t(advokaadid tahtsid kui reklaami tagaajajat tõrjuda kõrvale, võlgnete nu, et täna öösel vahistati Tod Reese mõrvarina keegi Dan McCoy!"

Collinsi nägu oli muutunud tuhakarvaliseks. Ta ei püüdnudki Corn- i katkestada.

jaoskonnas, kust me praegu tuleme, on neil juba McCoy ülestun- musts-valgel ja teie poeg vabastatakse arvatavasti juba täna."

ndis Gerryle märku. „Sooh, kui te nüüd härra Collinsile veel ümb- üle annate, võime sellest ebakülalislahkest majast lahkuda."

erry avas käsitasku, andis Philile mainitud ümbriku ja vaatas pealt, Vanahärra silmitses ümbrikku imestusega. „Mis see on?"

noormees selle jäiselt ja ametlikult ulatas Collinsile.

„Need on neli tuhat kolmsada dollarit, ülejäänud osa viiest tuhandest, illega teie targad advokaadid Gerryst lootsid vabaneda. Te mõistate, enduste otsimine McCoy vastu, mida nad jaoskonnas vajasid, läks tal nmarguselt seitsesada dollarit maksma. Tulge nüüd, kallis laps!"

„Pidage!" Vana Collins vaatas paluvalt ühelt teisele. Viimase viie nuti kestel näis ta aastakümne võrra olevat vananenud. „Palun — lun teid, te ei lähe ometi niisama minema! Peate mulle rohkem jutus- na! Olen — olen päris segane. Palun, tulge minu tuppa."

Phil kehitas õlgu, kuid abitu vanahärra äratas Gerry kaastunde. Ta putas Cornwalli käsivart ja surus seda kergelt, andes peaga märku .insile järgneda.

T[illegible] sammus nende eel oma kirjutustuppa ja palus neid istet võtta. [illegible]ahaga hoidis ta ikka veel käes.

„Tul[illegible] — ei tulnud siia, et teile haiget teha, härra Collins," algas Phil. meel[illegible] viipas tõrjuvalt käega. „Mulle haiget teha?" Ta raputas nukralt halli pead. „Suudan rahulikult taluda veel paar tugevamat pilli. an nüüd, et noort daami koheldi alatult ja seda kõik minu süü läbi. llest hoolimata on ta korda saatnud midagi suurt, midagi nii vägevat, ma seda ikka veel ei suuda täiel määral taibata. Kardan, et olen jää- d vanaks." Ta suu tõmbus kaeblikule naeratusele.

„Ja Buster vabastatakse veel täna?" küsis ta tasa, nagu ei julgeks kuda oma kõrvu.

„Niiviisi inspektor O'Brien ütles."

Collins tõusis, ja astus Gerry juurde, ja haaras ta käe. „Olen rikas nees," ütles ta väsinult, „kuid kogu mu raha — kõik mu varandus — seks vilets tasu teile teie teo eest. Soovin nüüd ainult üht: et te mulle andestada võiksite!" Gerry silmad muutusid niiskeks. Vanahärra hoidis ikka veel ta värisevat kätt. „Kas võite — kas tahate mulle andestada?"

Gerry noogutas. „Muidugi," neelatas ta. „Nüüd on ju kõik seljataga."

Samal hetkel ilmus kirjutustuppa Jimmy Cannon, lükates hämmas- tunud teenri lihtsalt kõrvale. „Püha Seebaot, kui tähtsaks ninaks Jimmy üle öö on saanud!" hõikas ta. „Küll olen ma rõõmus, et teid leidsin," lisas ta Gerryt ülemeelikult kaelustades. „Kas teate, et meil pole teist toi- metuses ühtki pilti?"

Ta pöördus fotograafi poole, kes oli talle järgnenud. „Tee nüüd

kähku, kus ta meil õnnelikult aparaadi ees! Inspektor ütles meile ... et olete siin. Te pole meile ometi kuri," pöördus ta Collinsi poole, pead raputades.

„Jimmy Cannon „Evening Chronicle'ist"," tutwustas Corr

„Cannon oli Gerry parem käsi — ta on enesele ausalt wäikese ta teeninud!"

Päewapiltnik seadis oma aparaadi korda ja astus Gerry juurde, teda seada mõjukasse poosi.

„Pea, üks hetk!" Jimmy wibutas erutatult mingit sedelit. „Ma kindlasti ka jääma pildile! Tähelepanu, kõik siia waadata! Jimmy C non, meie reporter, annab „Chronicle'i" kümmetuhande-dollarilise t üle Gerry Marshile, kes selgitas Reese mõistatusliku tapmise!"

Gerry põrnitses teda arusaamatult.

„Tõsijutt, wäikseke!" hüüdis Jimmy särades. Ta hoidis tsheki k ja osutas numbritele. „Nagu näete: üks ja neli nulli! Kümme terwe handelist — mida ütlete selle kohta?"

Kuid Gerry, kes juba tükk aega oli närwiliselt pilgutanud, ei õ midagi, waid puhkes Leslie Collinsi rinna najal nutma.

Hämmastunult pöördus Jimmy Phili poole. „Noo — kas te tate seda? Saab kümme tuhat dollarit ja ulub nagu hoowikoer! ju..."

„Jätke nüüd, jätke nüüd!" Collins tõrjus Gerryt õrnalt eemale, tüdruk kõigest jõust püüdis läbi pisarate naeratada.

„Wäike on enese liialt ära wäsitanud," seltas Phil.

„Ja kui ta ka surnult maha langeks, pean temast saam lapsuke — ja palun nüüd hästi sõbralik nägu! Naeratage Jimm heaks korra päris südame!"

„Ma naeratan ju juba küllalt," protestis Gerry.

„No ilus — siis nägin wist walesti! Kuid nüüd pühkige kähku rad silmist, et see mees oma koliga kord minema saaks!"

— — —

Järgmise päewa pärastlõunat kella kolme ajal ootas Gerry käes ilus rahatasku ja selles mitte wähem ilus tshekiraamat, M elamu ees taksot, mille ta telefoniteel oli tellinud, ja mis lõpuks kahekümne-minutilise hilinemisega. Siis sõitis ta suure kiirusega m

— — —

Tund aega hiljem peatus äkki hõbehall auto wana, luitunud majakese ees, mis asus pooleldi külmunud järwe ääres. Autost hü wälja kiirest sõidust õhetama löönud põskedega Buster ja koputas n uksele.

„Otsin preili Marshi," sõnas ta tüsedawõitu naisele, kes tuli awa

„Ta peab olemi siin kuskil lähedal," ütles naine teda arwustaw silmitsedes. „Wõib-olla waatate alla järwe äärde." Hoolimata pakase tuli ta werandale ja näitas Busterile teed.

„Tänan, ma lähen waatan." Ta sammus tagasi auto juurde, kus ja ja Phil teda ootasid. „Olen kohe jälle siin!" hüüdis ta ja kadus maja taha. Sealt wiis tee järwe äärde.

Gerry, sooja kasukasse mähitult, lebas laia ...al ja kõrwal lahtine raamat. Ta jalgade ...torendatult trükitud pealkirjaga, mis kuuli ...atrimiswanglast. Mõtteisse wajunult waatas ...ter äkki ta kõrwale põlwitas.

„Gerry!"

Wpatades tõu sis tüdruk istukile, awas suu, nagu ...tadus siis.

„Gerry, kui te teaksite, kuidas näeb wälja mu s... ...te lontrus ja teie olite nii ohwrimeelne! Kas su... andestada?" Ta tegi argliku liigutuse Gerry käe k... tõmbas selle eemale.

„Mul pole teile õieti midagi andestada," ütles Gerry ...edes.

„Aga, kallis laps, ma ei tulnudki selleks siia, et teilt n... ...ust. Olen siin, et teile anda seletust oma wabandamatu kä... tahaksite mind wähemalt kuulata?"

„Ei, milleks teid kuulata? Palun, minge nüüd!" Tüdruk wis... ...eitis näo kätesse.

„Gerry, armas Gerry!" Buster keeras ta ümber ja surus tormi... wastu. „Ma ei mõtlegi praegu minna! Mitte ilma teieta!" Ta h... ...erryl lõuast ja käänas ta näo õrnalt enese poole. „Jaa, ma armastan ... ütles ta tasa, „ja ma tean, teie armastate ka mind — muidu poleks ...u heaks nii palju teinud..."

...rry tõukas teda eemale. „Jaa, armastan teid. Kahjuks! Sellepärast ...te minema. Ma ei tohi..."

„...siiski, te tohite, kallis laps, te tohite! Üldse, mida te siis ei tohi — ...tähtis — aiman juba, mida tahate öelda..."

... keeras ta Gerry näo enese poole. „Sõitsin nimelt selleks siia, et küsida, kas tahate minuga abielluda?"

Gerry ahmis erutatult õhku. „Teiega abielluda? Mina teiega ...elluda?"

„Teie wõi ei keegi teine!"

„Kuid ma ei ole ju midagi — ainult — ainult garderoobineiu — teie olete..." puikles Gerry, nagu poleks ta noormeest õieti n...

„Olen ju waene!"

„Juba wale!" naeratas Buster. „Te olite garderoobineiu ...waene — ja nüüd pole te enam kumbki! No naeratage juba k... ...meele heaks! Ainult üsna weidi — palun teid nii wäga!"

„... teie isa, mida ütleb tema selle kohta?"

„... sunnib mind kogu aja ägedalt taga!" Ta hüppas üles ... püsti. „Ah, olen ju nii armunud, Gerry Marsh!" ... juba ta käte ...ahel ega rabelnud enam.

„Ja mina — ah, ...na ju ka, Robert Collins!"

Lõpp.